NICOLAE TĂUTU

SECRETUL DOCUMENTULUI X

roman

EDITURA MILITARĂ – 1972

COPERTA: D. IONESCU

Locotenentul de marină Ion Tudor ieşi pe culoar şi îşi aprinse o ţigară. Sergentul major Vasile Rizea, însoţitorul său, rămase în compartimentul de clasa întîia în care se afla corespondenţa strict secretă. Plecaseră de cîteva ore din gara Mangalia. Trenul înainta anevoie, din pricina ninsorii şi a zăpezii îngrămădite în nămeţi. Vagoanele erau mult mai aglomerate decît îşi închipuise ofiţerul. Culoarul era înţesat ca un furnicar. Ca să te strecori printre pasageri, trebuia să faci un adevărat slalom. La tot pasul te loveai de cele mai variate forme geometrice ale bagajelor.

Cineva deschise o fereastră. Aerul tare năvăli brusc şi, odată cu el, mirosul de zăpadă proaspătă. Bărăganul părea o imensă hlamidă albă, punctată de bumbii negri ai ciorilor. Deodată se auzi glasul controlorului:

— Biletele la control!

Era de mirare cum funcţionarul acela spătos reuşea să se strecoare atît de bine prin mulţimea pestriţă, printre valize şi baloturi.

Locotenentul tresări. Se auzi strigat. În aglomeraţie, observă părul blond al prietenei sale, Ileana Plop. Fata se străduia să ajungă pînă la el. Ofiţerul o ajută. Ileana, agitată şi obosită de atîtea eforturi, abia mai vorbea.

— Ioane, tu aici?

— Dar tu? Te credeam la Bucureşti. Vroiam chiar să trec pe la

tine…

— De se nu m-ai anunţat că vii în Capitală? Te-aş fi aşteptat… Totdeauna faci aşa. Şi nu e frumos! Ce zici?

— Doar cu o oră înaintea plecării acceleratului am aflat de această misiune… Abia am avut timp să-mi fac bagajele…

După o scurtă pauză, fata i se adresă cu o voce nebănuit de energică:

— Minţi. Ştiai de ieri că pleci. Mi-a comunicat prietenul tău, Alecu… Acum înţelegi de ce te-am căutat?

Ileana avea dreptate. Ofiţerul urma să îndeplinească o misiune specială şi, dintr-o precauţie bine întemeiată, nu informase pe nimeni despre deplasarea sa în Capitală, încercă o scuză, dar cu prea puţin temei logic:

— Probabil că Alecu a aflat înaintea mea… De multe ori se întîmplă şi aşa…

Fata îl apostrofă cu maliţiozitate:

— Se întîmplă şi aşa… cînd doreşti să scapi de o prietenă inoportună… Iartă-mă, n-am să te mai oblig să treci pe la mine! Ce proastă sînt!… Dar nu voi mai fi!

Ofiţerul se strădui să o îmbuneze:

— Te înşeli, Ileana. Dacă nu te-am anunţat, probabil că am avut motivele mele… Observi că sînt în misiune…

— Misiune… veşnica scuză a tuturor ofiţerilor!

— După ce îmi termin treburile, trec pe la tine. Sper că îţi va trece supărarea şi că diseară vom ieşi împreună. A venit o cîntăreaţă nouă la restaurantul militar…

Lui Tudor nu-i scăpă starea de agitaţie a fetei. Simţea la ea ceva străin, necunoscut pînă atunci. În gesturi, în privire, în aplecarea capului pe spate şi, mai ales în rîs, în toate apărea parcă o altă fiinţă. Ofiţerul îşi explică totul printr-o singură cauză: starea ei de iritare. Cîndva hotărîseră să se căsătorească, dar Ileana îi pusese o condiţie de netrecut: numai dacă vor rămîne în Bucureşti. În zadar i-a demonstrat Tudor că un ofiţer de marină îşi are întotdeauna

garnizoana lîngă mare. Ileana nu accepta în ruptul capului să părăsească Bucureştiul. Au rămas totuşi prieteni; el aştepta ca Ileana să renunţe la obsesia sa de a nu părăsi Capitala, iar ea spera ca ofiţerul să fie mutat la Bucureşti, motivînd: „Atîţia ofiţeri de marină se află în Bucureşti! Nu poţi să te aranjezi şi tu?" Dar Tudor iubea cu pasiune marea şi nu ar fi părăsit-o toată viaţa. Era fiu de pescari de pe litoral. De cîteva generaţii marea le intrase în sînge, în inimă, se identifica cu existenţa lor, era singura lor raţiune de a fi, de a trăi.

Ileana îi ceru o ţigară.

— Parcă n-ai fumat niciodată?… Aşa-i?

Îi întinse pachetul de „Amiral".

— Ori de cîte ori sînt supărată, fumez!

Ofiţerul zîmbi:

— Deci te-am supărat pentru întîia oară, fiindcă pînă acum nu te-am văzut fumînd!…

— Ai face bine să nu mă mai vezi fumînd niciodată. Asta ar însemna să nu mă mai superi… Pricepi?

Totuşi, Tudor constată că Ileana fumează ca un fumător cu stagiu îndelungat. Ţinea ţigara în mîna stîngă, trăgea adînc fumul în piept. Observă chiar că are degetele îngălbenite de nicotină. Nu-şi putu reţine o remarcă usturătoare:

— Am impresia că, de cînd nu ne-am văzut, ai fumat cam mult… Aş putea să aflu ce te-a supărat atît?

— Tu! Şi numai tu! ripostă Ileana cu un zîmbet provocator, maliţios.

Trenul se apropia de ultima staţie înainte de sosirea în Bucureşti. Pe culoar se produse o adevărată busculadă. Două curente de călători se ciocneau… Ofiţerul o pofti pe Ileana în compartiment, observînd cu mirare:

— Hai înăuntru! Imaginează-ţi, trenul este supraaglomerat şi, cu toate că locurile din compartiment au fost vîndute chiar de la Mangalia, nici un călător nu s-a prezentat pînă acum!

— Deşi sînt supărată pe tine, nu am să te refuz! Sînt foarte obosită,

iar în compartiment voi fi ferită de atîtea îmbrînceli.

Cînd intrară, sergentul major Vasile Rizea se ridică respectuos în picioare. Apoi, totul se petrecu în cîteva secunde. Ileana făcu să acţioneze un minuscul pulverizator. Un miros înţepător se risipi fulgerător în compartiment. Tudor şi Rizea se prăbuşiră ameţiţi. Ileana, ţinîndu-şi respiraţia, ridică geanta cu corespondenţa secretă, o introduse repede în valiza ei, spre a nu atrage atenţia şi părăsi în grabă compartimentul. Cînd trenul opri în Gara de Nord, cei doi militari încă nu-şi reveniseră. Controlorul, care îi descoperi întîmplător, deschise repede fereastra şi, ameţit la rîndu-i, anunţă cu ultimele puteri:

— Să vină miliţia!

Ofiţerul sosit la faţa locului nu putu să constate decît dispariţia documentelor secrete şi starea de inconştienţă a celor doi militari. Încercă să-i trezească, dar nu reuşi. Un medic care venise între timp hotărî transportarea urgentă a celor doi marinari la Spitalul Militar Central.

*

Căpitanul Miron Dan şi locotenentul major Marin Ulmu se îndreptau într-o „Volgă” spre Spitalul Militar Central, unde se aflau internaţi cei doi militari, însoţitorii corespondenţei secrete ce dispăruse atît de misterios din trenul de Constanţa.

Marin Ulmu se arăta revoltat pe bună dreptate.

— Se poate, tovarăşe căpitan, atîta neglijenţă? Doi curieri militari, un ofiţer şi un subofiţer, prădaţi de documente extrem de importante… Ce poate fi mai condamnabil? Ce poate fi mai de neiertat? Pentru mine e inexplicabil!

Spre disperarea sa, Ulmu constată că vorbea în van. Privi, contrariat, faţa calmă şi indiferentă a şefului său. Îşi spuse în gînd: „Pot jura că omul acesta nu are nervi. Uite ce impasibil stă! Parcă ar fi vorba despre o întîmplare de pe o altă planetă. Din Marte,

bunăoară… Gata, a închis şi ochii… Nu mai rămîne decît să adoarmă! Iar eu stau ca pe jar! Abia aştept să dau ochii cu cei doi netrebnici!”

Ulmu reluă discuţia şi mai iritat:

— Tovarăşe căpitan, există oare pedeapsă pentru asemenea specimene? De cînd e armata noastră pe lume, nu s-a întîmplat un caz asemănător! Sau cel puţin nu-mi amintesc! Auziţi: militari cu experienţă, doi oameni tineri şi puternici, bine înarmaţi, şi să le dispară de sub ochi geanta cu documente! Şi încă ce documente! Nici nu ştiu dacă există pedeapsă pe măsura faptei lor!

Ulmu, auzind respiraţia regulată a căpitanului Miron Dan, se opri înciudat. Şeful său aţipise pe semne. Dar se înşela, căci imediat îi auzi glasul neutru, indiferent:

— Se mai întîmplă, tovarăşe locotenent major! Apoi, trecîndu-şi mîna peste faţă, căpitanul îşi cercetă îndelung barba asprită, adresîndu-se înviorat parcă subalternului său:

— Ce zici, n-ar trebui să mă bărbieresc? Aşteaptă-mă cîteva minute. Uite, ai şi o revistă la dispoziţie…

Spre totala uluire a lui Ulmu, căpitanul opri maşina şi intră în prima frizerie. Locotenentul major şedea ca pe ghimpi. Multe ciudăţenii descoperise la superiorul său, atît de apreciat de altfel, dar de data aceasta comportarea lui îl scosese cu totul din sărite. Şi, culmea, după ce se întoarse ras ca un ginerel, îşi invită subalternul la o gustare.

— Doar două tartine cu icre, o pereche de crenvurşti şi o sticlă de apă minerală! Nu am pus nimic în gură de ieri.

În timp ce mînca, mărturisi ajutorului său:

— Am rămas cu o obişnuinţă… Să nu rîzi… Pe cînd eram mai tînăr, m-am îndrăgostit de o asistentă de la Spitalul Militar Central… De ce rîzi, da, am fost şi eu înamorat, ăsta-i cuvîntul, nu? Ei, de cîte ori mă duceam la ea, mă bărbieream. Pricepi? De aceea m-am bărbierit şi azi… Numai că ea s-a căsătorit de mult şi eu sînt obligat să suport în continuare risipa de colonie pe faţa mea. Au exagerat, nu? Şi nu-i o colonie prea grozavă.

Marin Ulmu îşi privea tot mai surprins şeful pe care, în taină, îl diviniza. Uneori, originalitatea căpitanului i se părea studiată, alteori i se părea înduioşător de sinceră şi naivă. Niciodată nu puteai să descifrezi pe faţa lui Dan ceva. Era ca un Sfinx. Cînd ţi se părea mai bine că dormitează, că-i absent, deodată, prin surprindere, îţi indica pista adevărată a unei acţiuni. Cei cercetaţi de căpitan mărturiseau că tocmai această comportare, aparent lipsită de nerv, apatică, descumpănea uneori mai mult decît oricare interogatoriu încrucişat. Dar, în acele clipe, căpitanul părea preocupat numai de tartinele cu icre şi parcă uitase cu desăvîrşire cazul extrem de dificil ce-i aştepta la spital. Şi totuşi, aruncînd o privire asupra ceasului de la mînă, spuse brusc: „Da, acum e timpul să plecăm!” Ulmu se întrebă fără să înţeleagă: „De ce acum?” Dar, la spital se lămuri, cînd doctorul de serviciu îi vesti:

— Aţi sosit tocmai la timp, oamenii noştri s-au trezit de două minute! Puteţi vorbi cu ei…

Ulmu constată: „Nici de data aceasta Dan nu a greşit” Nu se putu reţine să nu-i declare admirativ:

— Zău, tovarăşe căpitan, dumneavoastră nu greşiţi niciodată! Sînt convins!

Dan îl privi cu o severitate rece, tăioasă:

— Ce, vrei să te propun la primă? La avansare? Află că am greşit de foarte multe ori. Ştii că nu-mi plac deloc complimentele…

*

Locotenentul Ion Tudor şi sergentul major Vasile Rizea abia se treziseră. Ofiţerul zîmbi descoperindu-l pe căpitanul Dan lîngă el. Ulmu privea buimăcit. Uluiala îi crescu şi mai mult în clipa în care Dan le întinse mîna şi îi felicită cu căldură şi recunoştinţă:

— Bravo, băieţi, v-aţi comportat foarte bine! Totul a mers strună, nu?

Tudor vorbea cu glas scăzut.

— Aşa cum aţi prevăzut, tovarăşe căpitan! Numai un singur lucru: nu m-am aşteptat ca atacatoarea să fie tocmai o fată cu care urma cîndva să mă căsătoresc… Mai de mult…

— Povesteşte-mi totul… dar dacă eşti obosit, pot reveni mai tîrziu! Ce zici?

Cei doi curieri militari protestară energic:

— Putem vorbi acum, tovarăşe căpitan! Totul a trecut cu bine! Sîntem gata s-o luăm de la început. Deşi n-a fost uşor.

Sergentul major Rizea adăugă sincer:

— Pe mine mă mai doare puţin capul… Aşa, ca după un chef… Şi simt încă un gust înţepător… Sufocant…

Militarii marinari povestiră pînă la ultimul detaliu scena din tren. Dan mai puse cîteva întrebări suplimentare lui Tudor.

— Cum ai cunoscut-o pe Ileana?

— La mare. Acum doi ani, pe plajă la Mamaia. Ne-am plăcut din prima zi. Părea o fată cumsecade şi apropiată.

Dan ar fi vrut să-şi aprindă o ţigară, dar se răzgîndi. În spital fumatul este interzis cu desăvîrşire. Se mulţumi doar să frămînte ţigara între degete.

— Tovarăşe locotenent, ai observat la Ileana ceva suspect?… Se interesa de serviciul dumitale?

— Niciodată, tovarăşe căpitan. Dimpotrivă, acum cîteva luni îmi propusese condiţionat un serviciu în Bucureşti, dacă plec din armată… Admitea să se căsătorească cu mine numai dacă voi rămîne în Capitală. O asemenea eventualitate am exclus-o din capul locului. Ce-i drept, la întîlnirea din tren a fost extrem de agitată… Parcă era alta… Aşa cum nu o cunoscusem niciodată…

Locotenentul major Ulmu îşi explica acum siguranţa şi calmul de mai înainte al lui Dan. Se simţea puţin lezat, puţin supărat, dar şi plin de o sinceră admiraţie pentru şeful său. În sfîrşit, îl auzi pe Dan, încheind discuţia:

— E de-ajuns pentru azi. Odihniţi-vă, dragii mei. Un somn sănătos, tovarăşe Tudor, e mai reconfortant decît o mie de somnifere.

Dacă o să mai avem nevoie de dumneavoastră, o să apelăm! La revedere!

*

Ajunşi la birou, Dan i se adresă prieteneşte subalternului său:

— Mai eşti supărat pe mine, Ulmule?

— Cum aş putea fi? M-aţi uluit şi astăzi…

— Vorba! Iar începi! Complimentele să le pui la C.E.C. pe numele dumitale.

Rîseră amîndoi, deşi Dan rîdea atît de rar…

— Ce era să fac, Ulmule? Priveşte aici acest mesaj cifrat, interceptat de organele noastre.

Locotenentul major citi pe un mic pergament: „X 8 Z O O 4 D 1 9 T 8 4 5 Y 4 1 5”.

— Şi ce înseamnă, tovarăşe căpitan?

Dan îi citi conţinutul descifrat: „Tren 481, vagon 5, compartiment 1, ziua 23”.

— M-am interesat şi am fost informat că era ziua în care comandamentul marinei urma să expedieze documente secrete la Marele stat major. Am stat de vorbă cu cei doi curieri şi am pus compartimentul sub o atentă supraveghere… Pe spioni îi interesau documentele secrete, iar pe mine mă interesau „dumnealor”… Şi totul a mers strună!… Merită o cafea, nu?

Dan comandă două cafele şi îşi mai aprinse o ţigară.

— Şi cum gîndiţi că vom pune mîna pe vinovaţi, pe vinovaţii adevăraţi? întrebă locotenentul major. Această Ileană nu a fost decît o unealtă în mîna unor agenţi periculoşi… aşa presupunem… Trebuie să recunoaştem că au operat cu dexteritate şi cu mare risc.

— Nu ne rămîne decît să aşteptăm rezultatul urmăririi… Totul e să reuşim să punem mîna pe întregul grup… Firele, deocamdată, sînt în mîinile noastre.

— Şi iniţiativa în mîinile lor!

— Da. Deocamdată. Dar timpul lucrează în favoarea noastră.

Sună telefonul. Dan ridică receptorul. Chipul i se întunecă. Mai mult mîrîi în telefon decît vorbi:

— Bine! O să venim imediat! Da, da! E clar! Puse abătut receptorul în furcă.

*

Cînd ajunseră la locuința Ilenei Plop, echipa de criminaliști și procurorul se aflau în fierberea cercetării. Fata zăcea moartă în pat. Avea o față liniștită, parcă dormea. Un picior îi ieșise de sub plapuma galbenă. Părea un copil care visează în somn. De altfel, și camera avea o notă de tinerețe.

În interior domnea o ordine perfectă. Nici o urmă de violență. Specialiștii nu descoperiseră nici o amprentă străină. Paharul de pe noptieră purta urma degetelor Ilenei. Medicul legist decretă pe un ton profesional:

— A luat, probabil, un drog sau un somnifer. Desigur, în cantitate prea mare! Analiza va stabili… Poate din imprudență, sau de ce nu, poate chiar a dorit să se sinucidă… Vreo decepție în dragoste…

— De ce nu și o crimă? întrebă Dan.

— Imposibil, tovarășe căpitan! Camera a fost închisă pe dinăuntru. Poftiți, cercetați și dumneavoastră ușile și ferestrele! Nici o muscă nu ar fi putut intra sau ieși din încăpere! Cunosc teoria crimelor în spațiu închis.

Rîse cu superioritate și își aprinse pipa scurtă, continuînd, de data aceasta mai bine dispus și mai ferm:

— Și, apoi, nici o urmă de violență… Nici o urmă de persoană străină în încăperi. Vă rog, verificați și dumneavoastră; nu veți putea ajunge decît la aceleași concluzii.

Locotenentul major Marin Ulmu aduse geanta cu „documentele secrete”:

— Cred că geanta este neatinsă, tovarășe căpitan. Ileana a venit

obosită de la gară şi s-a culcat. Mai departe ştiţi ce a urmat… Priviţi acest paşaport pe numele ei! Şi un bilet de avion pentru mîine la orele 10,45. Tot pentru străinătate. De aceea cred că fata nu s-a sinucis. Se pregătise minuţios, pentru ca a doua zi să dispară cu documentele… E logic? Cercul s-a închis aici. E tot ce trebuia explicat. Să se fi omorît din imprudenţă?…

Dan nu răspunse. Cercetă geanta, biletul de avion şi paşaportul. Apoi se adresă procurorului în mod consultativ:

— Dar dacă, să presupunem, asasinul i-a oferit un calmant sau un drog?… S-a lăsat condus pînă la uşă, Ileana a închis cu cheia în urma lui, apoi s-a întins în pat şi…

— Imposibil, interveni medicul legist, moartea a survenit la cîteva secunde după ce a golit paharul! O s-o confirme, desigur, şi autopsia. Nici nu a avut timpul să aşeze paharul pe noptieră… Priviţi!…

Medicul avea, se pare, dreptate. Logica sa era fără greş şi nu putea fi contrazisă.

Procurorul adăugă, tot în favoarea argumentelor aduse de medic:

— Rămîne doar să stabilim dacă a fost o sinucidere sau o imprudenţă!

Ofiţerul de securitate acceptă concesiv.

Dan şi Ulmu mai rămaseră în locuinţa Ilenei Plop şi după ce cadavrul fu ridicat şi transportat la morgă. Ofiţerii cercetară îndelung garsoniera compusă dintr-o cameră, un antreu mic, bucătărie şi baie. Ulmu percheziţionă fiecare scrin, citi fiecare scrisoare, controlă o agendă cu numere de telefon şi cîteva adrese. Efortul nu aduse nici un rezultat. Ulmu constată cu oarecare resemnare în glas:

— Cred că ipoteza procurorului este bună… Şi a medicului. Nu s-au înşelat.

Dan îi răspunse cu glas scăzut:

— Spuneai că nu greşesc, tovarăşe Ulmu? Poftim! Dacă o arestam în gară, am fi putut scoate ceva de la fată. Dar acum? Şi, totuşi, undeva există o contradicţie gravă în logica tuturor. Chiar şi în a

dumitale.

— Cum aşa, tovarăşe căpitan?

— Da. Hai să spunem că toţi aveţi dreptate. Ileana a luat geanta cu documentele, a venit acasă, unde avea paşaportul şi biletul de avion, urmînd să dispară. Dar cînd să dispară? A doua zi. Totul este cusut cu aţă albă. Ea n-ar fi putut în nici un caz să dispară a doua zi. De ce? Locotenentul Ion Tudor o cunoştea. Desigur, urma s-o denunţe în cîteva ore. Ce faci într-o asemenea, situaţie? Nici în ruptul capului nu te întorci acasă! Şi nu-ţi scoţi paşaport şi bilet de avion pe numele adevărat, ca să rişti să fii arestat la aeroport. Cred că cineva, probabil complicii ei, au aranjat lucrurile în aşa fel, încît să ne inducă în eroare, ca să renunţăm la anchetă. Să ne facă să credem că Ileana, cuprinsă de remuşcări, s-ar fi sinucis, sau că a avut loc un accident, toate urmărind să ne convingă că „documentele” nu au fost violate. Înţelegi? Dispariţia unor asemenea documente sau copierea lor de către spionajul străin ar impune o cu totul nouă organizare a unităţilor noastre. Această operaţiune nu ar fi fost însă în favoarea lor. Pricepi? Documentele şi-ar pierde orice valoare sau aproape orice interes. Şi am să-ţi dovedesc că geanta a fost controlată. De aceea, să se treacă de urgenţă la cercetarea microurmelor, aici, în această locuinţă şi, mai ales, la analiza documentelor. Pentru fibrele de îmbrăcăminte, să se folosească nu aspiratorul, ci benzile adezive. Să fie cercetată şi îmbrăcămintea Ilenei. Să se execute analize spectrofotometrice. Să se treacă la analiza A.A.N., prin activarea cu neutroni a fiecărui fir de păr şi de tutun…

Deodată sună telefonul. Ofiţerii se priviră o clipă surprinşi. Dan se hotărî să ridice receptorul. Un glas de fată tînără vorbea precipitat:

— Alo… Ileana nu-i acasă?

Dan îşi schimbă vocea:

— Trebuie să sosească.

— Cine-i?

— O rudă din provincie.

Se auzi un rîs zglobiu.

— Bine, „dragă rudă din provincie”, să o anunţi pe Ileana să fie la opt la barul „Lido”… La „Abataj”, cum îi spunem noi…

— Cine a căutat-o?

— Gigi. Auzi, „dragă rudă din provincie”, dacă eşti simpatic, poţi să vii şi dumneata… Dar să ştii că mie îmi plac blonzii, gen Florin Piersic… Să fim clari…

Şi închise brusc telefonul.

Căpitanul puse receptorul în furcă şi se studie îndelung în oglinda bufetului. Nu păru prea satisfăcut de rezultat.

— Ce zici, dragă Ulmule, semăn eu cu Florin Piersic?

Ulmu îşi opri un zîmbet, abia schiţat în colţul gurii.

Vorbi, după ce trase mult aer în piept:

— Nu prea semănaţi, tovarăşe căpitan.

— Păcat! Avem şi noi lipsuri. Esenţiale!

*

La ora opt, Dan se prezentă la întîlnire. Întrebă discret pe un ospătar din barul „Lido”:

— Duduia Gigi e în local? O cunoşti, nu?

— N-am văzut-o încă, şi ospătarul îl măsură cu insistenţă pe Dan, lăsînd să-i răsară un zîmbet răutăcios, dar bine stăpînit.

„Straşnică femeiuşcă trebuie să-mi fie domnişoara noastră, de-mi surîde atît de ironic ospătarul!” îşi spuse Dan. În timpul aşteptării, Dan rememoră rapoartele primite în legătură cu Ileana. Fata, după ce a sustras documentele, a trecut în alt vagon, apoi a coborît în Gara de nord. Nu a luat un taxi, cum era de aşteptat, ci autobuzul 33. Ajunsă în Piaţa Romană, s-a îndreptat direct spre locuinţa sa din strada Dionisie Lupu.

S-a urcat la etajul cinci, unde avea garsoniera. Peste şase ore a fost descoperită moartă de către mama sa. Bineînţeles, la insistenţa mamei, uşa a fost forţată. Ileana nu a vorbit cu nimeni pe tot parcursul drumului de la gară acasă. În tot timpul care a urmat, nu a

vizitat-o nimeni. Rezultatul de la autopsie este clar: a murit din cauza unei otrăvi extrem de puternice, pe bază vegetală, necunoscută în ţară. „Neapărat trebuie să cercetez şi rezultatul celorlalte analize. Nu cred totuşi să fie vorba de o sinucidere. Mai de grabă a murit din imprudenţă. Sau din…”

Îl întrerupse din gînduri ospătarul, care, cu acelaşi surîs ironic, îl anunţă în mod discret şi oarecum complice:

— A sosit domnişoara Gigi!

Dan văzu o brunetă de vreo optsprezece ani. Sau poate şi mai tînără. Îmbrăcată excentric, saluta în stînga şi în dreapta, cercetînd din pragul uşii localul. Dan merse în întîmpinarea ei şi se prezentă cu timiditate:

— Mă iertaţi, eu sînt locţiitorul lui Florin Piersic.

Fata rîse bine dispusă:

— Bravo! Ai haz… De altfel „rudele” spirituale îmi plac mai mult decît cele prea frumoase… Da’ unde-i Ileana?

— Poftiţi la masa mea, cred că trebuie să sosească din clipă în clipă. I-am lăsat un bilet acasă.

Nici nu se aşezară bine, că ospătarul o şi întrebă pe un ton familiar pe însoţitoarea lui Dan:

— Domnişoară Gigi, băutura preferată?…

— Cu multă gheaţă, Costică.

Dan o studie atent cîteva clipe, fapt ce nu-i scăpă interlocutoarei sale.

— Ei, îţi plac sau nu? Toţi bărbaţii sînteţi la fel.

— Arătaţi întocmai cum v-a descris Ileana.

— Răutăcioasa. Ştiu eu că mă invidiază. Dar, spune-mi drept, nu a plecat?

— Unde să plece?

Fata rîse amuzată, cercetîndu-şi coafura într-o oglindă cu ramă aurită.

— Te-a dus! Avea toate formele pentru străinătate. Ai rămas ca un elefant la intrarea în menajerie. Hai, că-mi placi, babacule! Se vede

cît de colo că eşti un „papa” adorabil, şi delicios de naiv. Noi ne dăm în vînt după asemenea vînat!

Sorbi lacomă ginul amestecat cu lămîie. Apoi făcu semn lui Costică să-i mai aducă un pahar „cu mai multă gheaţă”.

— Ştiţi sigur că trebuia să plece?…

— Eşti dulce, i-am văzut şi paşaportul. Mi se pare că ieri a primit şi biletul de avion…

— Cum a reuşit să scoată toate formele de plecare?

Fata rîse din nou, dezvăluindu-şi dantura perfectă.

— Iată-ne şi geloşi!… Păstra un secret deplin. Dar bănuiesc că s-a încurcat cu un străin. De noi se ferea. Avea tupeul s-o facă pe mironosiţa. Aşa l-a îmbrobodit şi pe un ofiţer de marină. Cît pe-aci să se căsătorească… Nostim, nu?

De data asta goli paharul pe îndelete. Sorbea băutura cu paiul!

— Avea mulţi „prieteni”?

— Vezi că n-o cunoşti bine?! Nu se afişa cu nimeni niciodată. Am văzut-o doar de două ori cu marinarul… Parcă de dumneata am ştiut?… Acesta era felul ei de comportare! Părea inaccesibilă, inabordabilă… Dar de ce te interesezi? Şi tu vrei s-o iei în căsătorie? Eşti adorabil!…

Rîse din nou zgomotos, în timp ce comandă al treilea pahar de gin, de data aceasta dublu şi fără gheaţă.

— Şi părinţii au fost de acord cu plecarea ei în străinătate?

— Probabil că „băiatul” le-a făcut promisiuni serioase. Ştii cum sînt ăştia? Toţi sînt „bancheri”, „ingineri”, „doctori” sau „savanţi” şi au cîte trei vile şi două limuzine la scară. Abia în străinătate îţi dai seama că te-ai cuplat cu un aventurier… Te fac un „Continental”? Am o poftă nebună de bar şi de dans…

— Altă dată, cu plăcere, acum nu pot, cred că vă daţi seama… Ne vom putea găsi tot aici!

Dan achită nota şi în cîteva minute ajunse la birou. Chiar din prag îi ordonă lui Ulmu:

— Controlezi avionul care pleacă mîine la orele 10,45. Eu voi

pleca acum la părinţii Ilenei Plop. Rezultatele analizelor speciale să le am mîine pe birou!

*

Era aproape unsprezece noaptea cînd Dan bătu la uşa familiei Plop. Bătrînii nu se culcaseră încă.

— Scuzaţi-mă. Din inimă vă rog să mă iertaţi. Nu este o oră tocmai potrivită… Poftiţi legitimaţia! Sper că înţelegeţi că e un caz de forţă majoră. Doar cîteva întrebări. Sînt obligat de situaţie să vă vizitez la o oră atît de înaintată.

Dan observă că bătrînul nu prea era afectat de moartea fiicei sale. Meşterea la o pendulă veche şi nu-i acorda prea mare atenţie. Mama, în schimb, era vizibil îndurerată. De aceea. Dan i se adresă bătrînei:

— Vă respect suferinţa, dar vă rog să credeţi că ne sînt necesare cîteva explicaţii. Dacă, bineînţeles, sînteţi de acord. Trebuie să stabilim, în privinţa morţii fiicei dumneavoastră, adevărul.

— Vă ascult, domnule chestor!

Dan nu ţinu să o corecteze. Nu o dată i se spunea „domnule inspector”, „tovarăşe director”, aşa că trecu direct la prima întrebare:

— Eraţi informată că fata dumneavoastră urma să plece în străinătate?

Bătrîna privi cu oarecare nesiguranţă spre soţul ei. Omul părea preocupat numai de pendulă.

— Aşa glumea ea. Ne-a spus o dată…

— Totuşi, s-au găsit formele de plecare: biletul de avion, un paşaport…

Bătrîna îşi făcu cruce:

— Doamne fereşte! Domnule comisar…

De data aceasta Dan o corectă:

— Sînt căpitan, doamnă, nu comisar.

— Da, domnule căpitan, cum vă spuneam, a venit acum cîteva zile, cu un străin, unul Hugo şi nu ştiu cum îi mai spunea…

— Dar cine îi mai ştie pe toţi, se auzi glasul înciudat al bătrînului.

— A, mi-am amintit, Beer, domnule căpitan, Hugo Beer. Ziceau că vor să se căsătorească… Noi, ce să le spunem?…

De data aceasta, vocea bătrînului răsună iritată, muşcătoare:

— Nu era pentru prima oară, tovarăşe căpitan! Nu ştiu de cîte ori ne-a prezentat cîte un mire… Bine că şi-a pus capăt zilelor!

Bătrîna încercă să-l pună la punct:

— Nu ţi-e ruşine, Gicule? Nici moartă nu vrei s-o ierţi? Ce ţi-a făcut biata Ileana? A crescut mai mult singură. Şi numai din cauza ta…

Şi se aşternu pe plîns, povestind printre sughiţuri:

— Ileana e numai fata mea. Din prima căsătorie… Cît a avut de suferit, sărăcuţa. Şi nu era rea. Nevoia a obligat-o, mititica. Dar să ştiţi că era cuminte. Nu ne-a făcut de ruşine. Să vorbească strada, vecinii? Nici gînd…

Dan îşi dădu seama că bătrîna nu mai putea fi oprită din plîns. Aşa că amînă discuţia pe altă dată. „Ce-aş putea scoate mai mult de la aceşti bătrîni? Tatăl vitreg ar ponegri-o mai departe, în timp ce bătrîna ar apăra-o! Trebuie să trec chiar în noaptea asta pe la Ulmu şi să-l informez despre Hugo Beer. L-ar descoperi poate la aeroport, printre pasageri. Şi, nu ştiu de ce, am impresia că intuiţia nu mă înşeală”.

Ceru din nou scuze bătrînilor şi plecă imediat spre locuinţa lui Ulmu.

*

A doua zi, înainte de a trece pe la birou, Dan se opri la garsoniera din Dionisie Lupu, ocupată pînă în ajun de Ileana Plop. Se hotărî să viziteze şi curtea imobilului. Supravegherea se făcuse doar la uşa principală. Dar dacă mai exista şi o altă posibilitate? E drept, casa nu avea decît o singură intrare. Dar mai erau ferestrele. Fuseseră găsite închise, într-adevăr, dar trebuiau verificate totuşi. Şi chiar uşa

garsonierei trebuia cercetată mai în amănunt.

Ajuns în curte, atenţia îi fu atrasă de trei copii care „trăgeau la o poartă” cu o minge de gumă dezumflată. Li se adresă în glumă:

— Dar voi ar fi trebuit să fiţi acum la şcoală.

— Nu, nene, răspunse cel mai măricel, noi avem şcoală după-amiază…

— Dar lecţiile?

— Le-am făcut… Doar să mai repetăm! Dar avem timp…

Unul dintre ei, care se recomandă Licuţă Spiridon, îi spuse cu un aer de atotştiutor:

— Eu vă cunosc, nene!

— Nu mai spune… Şi de unde mă cunoşti?

— N-aţi fost ieri la tanti Ileana?… Eu v-am văzut. Eram şi eu în coridor cînd au scos-o cu targa.

Dan îl mîngîie pe cap.

— Ei, pentru că ai spirit de observaţie, am să-ţi dăruiesc o minge nouă! Avem nevoie de fotbalişti buni, mai ales acum, cînd am ajuns să ne calificăm în seriile campionatului mondial de fotbal! Ce zici, Pele?

— Nene, m-am contrazis cu prietenii… Eu, ieri după-amiază, am văzut-o pe tanti Ileana plecînd în oraş.

— I s-a părut, nene, săriră ceilalţi doi. Aşa i se năzare lui…

— Ba nu mi s-a părut deloc! Voi nu aveaţi cum s-o vedeţi… Eu eram în poartă, iar voi eraţi cu spatele. Am văzut-o cum a ieşit prin uşa de la spălătorie şi cum a trecut în curtea lui Marinel…

Marinel se apără:

— Poarta de la curtea noastră era închisă. Am încuiat-o chiar eu cînd am venit… Cheia era la mine!

Licuţă Spiridon nu se da bătut:

— Nu-i adevărat. Ai lăsat poarta deschisă. Ai închis-o mai tîrziu, cînd au trecut gîştele administratorului. Aminteşte-ţi cum le-am adus înapoi.

Dan deveni din ce în ce mai atent. Interveni indiferent în discuţie.

— Poate ai asemuit-o cu o altă persoană…

— N-o cunosc eu pe tanti Ileana? Am fost şi la cofetărie cu ea. Era tare bună. Pe toţi ne-a invitat la cofetărie. Şi la cinema.

— Atunci, de ce n-ai strigat-o? îl chestionară ceilalţi.

— Păi, a trecut foarte repede… Eu tocmai plonjasem după o minge. Cînd m-am ridicat, dăduse colţul. Cum era s-o mai strig!

— Ne-a arătat-o şi nouă, mărturisi Marinei. Dar nu era tanti Ileana. Aceea avea o blană neagră şi mănuşi verzi.

— E drept, consimţi şi Spiridon. Dar la faţă pot jura că ea era. Nu mă înşel, nene miliţian. Mănuşile verzi le-am văzut şi eu, de ce să mint.

— La ce oră ai văzut-o, Licuţă?

Băieţii se consultară între ei.

— Păi, ieri, ultima oră nu s-a ţinut. Profesoara noastră e şi la echipa de dans. Aşa că am venit pe la patru şi un sfert… Am făcut poate o repriză, adică douăzeci de minute… Da, era aproape de ora cinci…

Dan îşi aminti că la autopsie doctorul constatase, cu o minimă aproximaţie că decesul s-a produs în jurul orei trei după-amiaza.

— Şi după cît timp aţi auzit că tanti Ileana a murit?

— Păi, pînă cînd a ţipat mama ei, să mai fi trecut o jumătate de oră! Am alergat cu toţii sus. Eu am intrat şi în cameră. Mi-am zis că s-o fi întors prin uşa din faţă şi că o fi luat „verde de Paris” ca soţia cofetarului… Dar în casă n-am văzut nici blana neagră, nici mănuşile verzi… Ştiţi, mie îmi plac foarte mult mănuşile de culoare verde! Am avut şi eu o pereche, dar le-am pierdut!

— Bine. Pe lîngă minge, o să-ţi fac cadou şi o pereche de mănuşi verzi. Acum vino, Licuţă, cu mine să-mi arăţi pe unde a ieşit şi cum s-a îndreptat tanti Ileana spre poarta care dă în curtea blocului vecin…

Toţi copiii îl urmară pe Dan. Licuţă povestea plin de importanţă, bombîndu-şi pieptul şi îngroşîndu-şi vocea, fără prea mult succes însă.

— A ieşit pe uşa de serviciu. Uşa de la spălătorie. Pe aici…

Dan observă în apropierea uşii un luminator, un spaţiu de ventilaţie, care pornea de la parter, mergînd pînă la etajul opt. Acest culoar, semiobscur, avea şi o scară îngustă, probabil pentru a putea fi curăţat, operaţie total neglijată, după cum o mărturisea realitatea. Jos, culoarul avea o uşă minusculă. Alături se afla spălătoria. Urma un antreu şi uşa de serviciu.

— Vedeţi, a ieşit pe uşa asta. Aproape fugind, a dat colţul blocului şi a trecut prin portiţă în curtea lui Marinel… De acolo se poate ajunge în stradă.

Dan îl provocă mai departe pe Licuţă:

— Dar, dacă te-ai înşelat, prietene?

— Nu. Nici în ruptul capului. Le-am spus şi băieţilor: „Uitaţi-o pe tanti Ileana fumînd!" Da, am uitat să vă spun, avea şi o ţigară în gură cînd a trecut prin curte…

Cei doi colegi, invidioşi, adăugară:

— Păi, de aia i-am şi spus: „Cînd ai mai văzut-o tu pe tanti Ileana fumînd?…"

Căpitanul mulţumi micilor săi prieteni, apoi, blestemînd în gînd că nu avea cheia de la apartament la el, se îndreptă grăbit spre inspectoratul de securitate.

Dan opri primul „getax". Se urcă lîngă şofer şi vru să-i spună încotro să meargă, cînd simţi în ceafă metalul rece al unui revolver. Un glas îi şuieră la ureche, în timp ce maşina porni în plină viteză:

— Căpitane Dan, dacă ţii să nu devii îngeraş, nu încerca să faci nici măcar un gest…

Ofiţerul întrebă îngrijorat:

— M-aţi luat prizonier?

— Ai spirit de observaţie… Felicitări!

Cei doi indivizi de pe locurile din spate, rîzînd tare, declarară cu obrăznicie:

— De cît timp ţi-am întins această cursă. Mai aveam şi alte posibilităţi…

— Unde mergem? întrebă Dan, observînd că maşina iese cu viteză din oraş.

— La noua ta locuinţă, răspunse unul.

— Nouă şi de veci… rîse ascuţit celălalt.

Căpitanul înregistră fiecare cuvînt, stăpînindu-şi cu greu revolta. În schimb, emoţia şi-o ascundea cu o artă desăvîrşită. Încă nu ştia cum avea să se descurce din această situaţie periculoasă. Unde îl duceau aceşti indivizi, lipsiţi, după toate aparenţele, de orice scrupul?

Dan vedea că se îndreptau spre Snagov, dar nu putea face nici o încercare de evadare. „Getaxul” nu trezea atenția nici unui miliţian, conducătorul maşinii respectînd cu grijă toate regulile de circulaţie. Şi, culmea, nici lui Ulmu nu-i destăinuise intenţia sa de a vizita garsoniera de pe strada Dionisie Lupu. Ar fi lăsat cel puţin o urmă, un indiciu. Greşise, şi prin faptul că venise singur, fără ajutoare, la locul faptei. La cutezanţa răpitorilor săi nu se gîndise. Încercă să privească în direcţia şoferului.

O voce se auzi poruncitoare, aspră:

— Nu te mişca! E cel mai bun lucru, clacă vrei să nu-ți fie ciuruit craniul!

Dan încercă o ripostă:

— Cred că aţi greşit săvîrşind acest act ilogic…

— Greşit? Ce te face să crezi asta, căpitane Dan?

— Nu văd finalitatea acțiunii voastre.

— E simplă. Avem nevoie să dispari pentru cîteva zile…

— Sau pentru totdeauna, se auzi din nou glasul ascuțit al celuilalt individ din spate.

Dan înghiţi în sec. Îşi simţi deodată gura uscată. Încetă să mai discute cu răpitorii săi. Îşi trecu discret mîna peste fruntea îmbrobonată de sudoare. Îi era imposibil să schiţeze vreun plan pentru salvarea sa. La intrarea în pădurea Snagov un motociclist începător se lovi de „getaxul” în care se aflau ei. O rază de speranţă licări în sufletul căpitanului. Şoferul sudui, îl ameninţă cu pumnul pe

motociclistul imprudent, care se ridică din şanţ cu faţa însîngerată şi, contrar aşteptărilor, demară în plină viteză.

Unul dintre indivizii de pe banca din spate a maşinii observă o motocicletă a miliţienilor din serviciul de circulaţie. Răcni isteric:

— Mai repede! Sîntem urmăriţi!

— Înainte, înainte! strigă şi celălalt complice.

Dan îşi stăpînea cu greu bucuria. Desigur, acum vor urma somaţiile legale. Oricum, va scăpa din ghearele răpitorilor săi. Un biciclist încurcă drumul maşinii, mergînd în zig-zag pe şosea. Unul dintre bandiţi urlă ca ieşit din minţi:

— Mai repede! N-auzi?

Pentru prima oară se auzi şi vocea şoferului:

— Ai orbit, Radule? Nu vezi ce face biciclistul?

— Şi?… Dă-i tare… Treci peste el!

Motocicleta miliţiei se apropia din ce în ce mai mult. Dan îşi recăpătase calmul. Socotea în gînd cîte minute vor mai urma pînă la eliberarea sa. Se auzi, aspră, vocea celui numit de şofer Radu:

— Dă peste el, fără milă!

Dar şoferul evită accidentul printr-o manevră bruscă şi din nou maşina îşi putea mări viteza.

— Ia-o spre inima pădurii!

Şoferul execută comanda cu promptitudine, în timp ce Dan îşi stăpînea cu greu bucuria interioară: „Ce ageamii! Pe drumul ăsta de ţară vor fi ajunşi şi mai repede!”

Dar cînd motocicleta ajunse în apropiere, Radu ordonă cu voce aspră, metalică:

— Porneşte instalaţia de fumizare!

— Acum? întrebă şoferul.

— Nu, idiotule, după ce ne vor ciurui cu gloanţe!… Sigur că acum, ce mai aştepţi? Să-ţi cînte prohodul, nu?

Şoferul apăsă pe levierul lansatoarelor de fum. Din cele două ţevi plasate în stînga şi în dreapta eşapamentului, ţîşni un fum plumburiu, care se aşternu ca un nor între „getax” şi motocicleta

miliţiei. Motocicliştii încetiniră viteza, dar nu renunţară la urmărire. înaintau prudenţi prin ceaţa sură.

Deconectînd instalaţia de furnizare, şoferul „getaxului" spuse înveselit:

— Nu-i nimic, puişorilor, o să vă trimitem ilustrate… Cum le doriţi: colorate sau alb-negru? Apoi rîse gros, răguşit.

Dan îşi vedea ultima speranţă spulberată. „Getaxul" era echipat ca o adevărată maşină a morţii. Motorul se dovedea mult mai puternic decît cel al unei limuzine obişnuite, vehiculul avea o construcţie specială, dispunînd de diferite aparate şi instalaţii surpriză pentru asemenea acţiuni piratereşti, iar şoferul se dovedea un veritabil as al volanului, cu reflexe ieşite din comun. Chiar se întrebă dacă maşina fusese adusă aşa din străinătate ori…

Radu îşi aprinse un trabuc, iar vecinul său de bancă desfăcu un pachet de gumă de mestecat. Numai şoferul se mulţumea cu „Mărăşeşti", aprinzînd ţigară de la ţigară. Pe feţele celor trei apărură din nou semnele relaxării şi ale biruinţei. Totuşi, din cauza drumului de ţară, înaintau cu viteză redusă. Radu cerceta cu prudenţă dacă nu sînt din nou urmăriţi. Şoferul propuse să revină pe şoseaua principală.

Radu se întunecă, semn evident al unei puternice iritări.

— Înseamnă că judeci fără cap!…

— De ce? îndrăzni şoferul.

— Ţi-am mai spus că eşti un idiot iremediabil… Miliţienii au dat alarma prin radio… Şoseaua e acum măturată de maşinile miliţiei… Şi dacă nu vom ajunge în timpul prevăzut la schimb, să picăm în plasă… Îţi dai seama cît de uşor este de recunoscut „getaxul" nostru…

Oftînd ruşinat, şoferul completă timid:

— Deci să ajungem cît mai repede la schimb…

— Cam aşa, aprobă şi cel ce-şi mesteca impasibil guma cu miros de mentă şi pastă de dinţi.

Pe Dan îl obsedau acum cuvintele „la schimb". Presupunea că va

fi predat unei alte „echipe", odihnite, care să-l conducă mai departe. Dar unde? Scopul acţiunii lor îl determinase cu aproximaţie: „Vor să mă extermine sau să mă scoată pe un timp mai îndelungat din activitate. Sînt, desigur, o primejdie pentru planurile lor duşmănoase. Înseamnă că presupunerile mele de la cercetare sînt întemeiate. Dar de unde au aflat ei concluziile? Oare nu s-a găsit şi vreun palavragiu în grupul care a cercetat cazul de pe Dionisie Lupu? Cine să le fi vorbit de pista pe care o descoperiserăm? Iată întrebarea care îl frămînta pe Dan în acele clipe. Îşi aprinse o ţigară, încerca să pară calm, să nu-şi trădeze frămîntarea.

Radu, conducătorul răpirii, era cu ochii în patru, nu scăpa drumul de sub supraveghere. Deodată, ţipă parcă muşcat de şarpe:

— Apasă pe accelerator! Au apărut din nou miliţienii. Umbrele albastre!… Şi, încleştîndu-şi pumnii, cu buzele albe de furie fără margini, adăugă:

— Mai repede, idiotule! Nu eşti la plimbare!

Vorbele îl biciuiau pe şoferul care imprimase maşinii o viteză şi aşa exagerată.

— Ne ajung, constată tot mai iritat Radu.

Tînărul care mesteca gumă interveni şi el:

— Dacă mergem ca la expoziţia de mode!

— Taci, bastardule! îl repezi Radu. Pregăteşte-ţi mai bine revolverul, că nu mergem la nuntă! Şi termină! O singură dată vorbesc cu frumosul, pe urmă… O ştii prea bine!…

— Crezi că ai să reuşeşti? îndrăzni tînărul.

Şoferul zise împăciuitor:

— Stăpîniţi-vă nervii! Aţi căpiat? Motocicleta e doar la cîteva sute de metri de noi şi voi sînteţi gata să vă încăieraţi…

Radu urlă ca scos din minţi:

— Instructivă şi pasionantă lecţie de morală!… Cordiale felicitări şi la prima ocazie o stîngă sub bărbie, să-ţi muşti limba!

„Getaxul" îşi spori viteza, în ciuda drumului anevoios.

Dar motocicleta miliţiei continua să se apropie ca un destin

implacabil.

— Mai repede! scrîşni Radu.

Apoi reveni:

— Nu! Pune în funcţiune mitraliera de sub caroseria maşinii.

Şoferul aprecie distanţa şi, calm, apăsă pe butonul ascuns lîngă frîna de mînă. Gloanţele porniră în două şiruri lungi, răscolind zăpada. Motocicleta, atinsă în cauciucuri, se răsuci pe loc neputincioasă. Apoi i se opri şi motorul. „Getaxul" se îndepărtă.

— N-a fost rău, îl aprobă Radu pe şofer. Află că acest succes te-a reabilitat în ochii mei.

— S-ajungem mai repede la schimb, vorbi şi celălalt din spate, revenit din panică.

Şoferul nu răspunse. Conducea din ce în ce mai atent, din cauza ceţii lăptoase care se lăsase peste cîmp. În sfîrşit, „getaxul" stopă lîngă un canton de cale ferată părăsit.

Vocea lui Radu se auzi autoritară:

— Hai, coborîţi!

Printre crengile înţepenite de ger, şuiera un vînt aspru, care le biciuia obrajii fără milă.

— Intraţi în canton!

O lumină zgîrcită abia lăsa să se zărească, vag, conturul unei bănci înguste, lipite de perete. Radu deschise un tranzistor. O muzică de dans sălbatică umplu încăperea sărăcăcioasă. Tînărul care mestecase gumă, un tip scund, aduse din maşină un termos mare, plin cu cafea fierbinte. O băură din căni de material plastic. Dan se simţi mai înviorat după cafea. Îşi aprinse o ţigară şi nu refuză nici paharul de whisky, ce i se oferi. Peste cîteva clipe, şoferul apăru în pragul uşii. Din cauza gerului, avea faţa roşie ca o sfeclă. Întinse mîna spre sticla de „Johnny Walker". Radu îl opri, de data aceasta îmbunat de-a binelea:

— Fără! Mai avem drum lung! Noblesse oblige!

Dar, cu toată împotrivirea lui Radu, şoferul trase cîteva înghiţituri zdravene din sticla de whisky, precizînd:

— Ştii doar că alcoolul îmi întăreşte reflexele!

— Iar nouă tensiunea, răbufni tînărul cel scund.

— Gata, copii! Călătorului îi şade bine cu drumul, nu-i aşa tovarăşe căpitan? Radu se dovedea din nou în bună dispoziţie.

Ieşiră în aerul rece de afară. în faţa cantonului, în locul „getaxului", Dan descoperi un I.M.S., aşa cum întîlneşti zeci şi sute pe drumurile de ţară. Tînărul scund glumi:

— Hai, domnule căpitan, urcaţi! Jocul continuă, domnilor, măriţi miza! Nimic nu mai cade!

În aceeaşi clipă o locomotivă, cu un singur vagon de marfă, apăru de după plopi. Fără să mai stea pe gînduri, Dan îşi încercă şansa. Se repezi spre locomotivă, dar imediat simţi o lovitură puternică în ochiul drept. Mai apucă să audă ca prin vis pe mecanic şi pe fochist, care asistaseră la scenă, rîzînd şi strigînd celor de jos:

— E beat, nu? Ţineţi-l bine, că nu vrem să-l plătim de bun!

Radu le arătă sticla de alcool, iar ceferiştii rîseră amuzaţi de scena tragi-comică de la cantonul părăsit. Tînărul scund se adresă lui Dan, care-şi freca cu zăpadă locul unde primise lovitura.

— Nu-mi place, domnule căpitan! Aţi încercat să trişaţi! Prefer jocul cinstit! Nu-i aşa că nu aţi bănuit ce pumn năprasnic am? Priviţi nasul meu! Nu vă spune nimic? Ani şi ani pe ring… Şi-n ţară, şi-n străinătate…

Radu îi tăie aspru predispoziţia spre limbuţie:

— Termină! Legaţi-l la ochi! A devenit cam incomod dumnealui… Probabil că nici acum nu-şi dă seama că n-are de-a face cu nişte copii… Hai, copăcel, în maşină… Uite, ne-apucă noaptea! La drum!

Cu ochii legaţi, spre a nu recunoaşte itinerarul, Dan fu mai mult răsturnat în fundul I.M.S.-ului. De data aceasta, cei doi îl flancară prevăzători. Radu mai spuse:

— Mai repede, viteză! Sîntem aşteptaţi!

Dan se simţea ca şi cum s-ar fi lăsat în gol de pe o creastă de munte. Parcă s-ar fi prăbuşit din înaltul unei trambuline. După

tangajul maşinii îşi dădea seama de drumul plin de hîrtoape şi de excesivele schimbări de direcţie făcute cu intenţia evidentă de a-l dezorienta. Simţi, şi nu o dată, cum maşina lua curbele numai pe două roţi. Era de acum derutat, nu mai ştia dacă este condus spre Bucureşti sau spre Ploieşti. Ochiul drept îi lăcrima. Nu-şi dădea seama ce avea să urmeze. Auzi strigătul unui copil pe şosea şi, după o clipă, înjurătura grosolană a şoferului. Maşina se opri pentru cîteva secunde, portiera se auzi pocnind de două ori, apoi motorul demară din nou în sudalmele şoferului. Şi, ca o imputare, vocea lui Radu:

— Rămîn tot la părerea că alcoolul nu ajută reflexelor. Iată singurul punct comun unde sînt de acord cu miliţia. Am să le trimit chiar o scrisoare de felicitare. Dar, pînă atunci, îl rog pe tovarăşul căpitan să le transmită toată admiraţia mea…

Dan nu răspunse. Căuta febril soluţii salvatoare. Fiecare plan se prăbuşea însă. Pentru un timp îl încercă chiar o umbră de disperare. Simţea instinctiv că este pierdut. Îşi imputa greşeala de neiertat de a fi plecat neînsoţit şi neînarmat la cercetarea sau, mai nimerit zis, la reverificarea garsonierei de pe Dionisie Lupu. Se întreba dacă Ulmu şi ceilalţi colaboratori ai săi i-au observat dispariţia, dacă au pornit sau nu în urmărirea răpitorilor săi. Îşi forţa memoria să descopere vreun mijloc prin care să le comunice starea de captivitate în care se afla în aceste momente decisive pentru desfăşurarea pe mai departe a cercetării penale privind „furtul” documentelor militare şi crima de pe Dionisie Lupu.

Şoferul îşi întoarse faţa cu pometi mongoloizi şi ochi terni, bulbucaţi spre Radu.

— Da, aici! îi răspunse acesta. Bagi maşina înăuntru şi stingi farurile!

Tînărul scund i se adresă lui Dan:

— Prima escală, domnule căpitan! Priviţi, garda de onoare vă roagă să coborîţi! Nici regina Angliei nu-i aşa de bine păzită! Se vor trage şi salve de salut, iar a doua escală va fi, probabil, în cer, la Sfîntul Petru! Acolo se poate circula şi pe dreapta şi pe stînga şi în toate

sensurile! Gata! Jocul continuă!

Dan fu condus într-o cameră întunecată. Se auzi apoi glasul poruncitor al lui Radu:

— Mai întîi storurile! Trageţi toate storurile! Ei, tovarăşe căpitan, fii atent şi ţine-te bine de mine! Hai, coboară două trepte… Stai jos!… Dezlegaţi-l la ochi!

Dan se obişnui greu cu lumina sărăcăcioasă a becului. Îl durea tare ochiul drept. Abia mai putea deschide pleoapa. Condus de însoţitorii săi, pătrunse într-o sufragerie cu mobilă veche, bătrînească.

În cameră stăruia un miros de gutui, un miros de toamnă. Îl impresionară în mod deosebit curăţenia desăvîrşită şi liniştea patriarhală din acel loc. Un cîine se auzea lătrînd undeva departe. Dan îşi privi ceasul. Era ora 20 şi 4 minute. Nu putea să-şi dea seama în ce loc se găseşte. După timpul scurs, ar fi putut fi la fel de bine la Mizil, ca şi la Buzău sau Piteşti.

Şoferul rămăsese în camera învecinată, de unde răzbătea conversaţia lui cu o femeie, care chicotea din cînd în cînd, pesemne la cîte o vorbă mai deocheată.

Radu se adresă căpitanului:

— Sper că nu o să vă supere faptul că nu vom trece la discuţia noastră înainte de a mînca… Era şi timpul, nu?

În locul lui Dan, răspunse tînărul cel scund:

— Aşa, ca la conferinţele internaţionale, şefule! Vezi ce atenţie îţi acordăm, domnule căpitan? Uite, punem şi muzică… Să vină valeţii… Să vină valeţii… Să curgă şampania…

Dădu drumul la tranzistor. O muzică de jaz stridentă inundă căsuţa cu iz de toamnă. Şoferul, îmbujorat de prezenţa femeii care nu-şi arăta faţa, aduse o tavă cu tacîmuri şi farfurii, după care desfundă două sticle de vin arămiu şi o sticlă de ţuică foarte galbenă, veche. Dan gîndi: „Dacă Marin ar fi aici, ar putea spune, după gustul ţuicii, dacă e de Văleni, de Argeş, de Piteşti sau de Cislău. Aş putea astfel să deduc cumva unde mă aflu, în care judeţ… Mie cel mult o

să-mi stîrnească o criză de gastrită!"

Urmă o nouă tavă, de data asta cu gustări: sardele, şuncă, pastă de ficat şi brînză. Radu umplu paharele, toastînd:

— Am impresia, tovarăşe căpitan, că eşti un tip cu care ne vom putea înţelege! Detest violenţa! Vivat! Mai întîi să fim oameni civilizaţi.

Dan începu să mănînce în tăcere, fără să-i privească pe comesenii săi fortuiţi. Foamea îl sleise, aşa că mîncarea fu totuşi binevenită. Nu refuză nici ţuica fiartă şi nici găina cu mujdei şi cu mămăliguţă caldă. Gustă chiar şi din vinul vechi, cu plăcută aromă de tămîioasă. Cafeaua era însă detestabilă. Ori femeia nu se pricepea să o prepare, ori şoferul se preocupase prea mult de gospodină… După ce îşi aprinseră ţigările, discuţia luă o întorsătură gravă. Radu vorbi primul.

— Tovarăşe căpitan, să trecem la oile noastre… De acord?

Dan răspunse rece, distant:

— Desigur, asta şi aşteptam!

— Atunci e în regulă. Pînă acum ne înţelegem de minune. Doriţi un cocteil? Mă pricep să-l prepar, în străinătate mi se spunea că sînt un adevărat as…

Dan refuză, dar tînărul scund ceru un pahar.

— Mai tîrziu, hotărî Radu şi continuă:

— Te-am răpit doar pentru o scurtă discuţie şi o propunere extrem de convenabilă… Te rog să judeci lucid situaţia în care te afli…

— Nu pricep, răspunse sec căpitanul. Fii mai explicit.

— De acord. Nu vă cerem decît să renunţaţi la cercetarea cazului cu documentele militare, care au ajuns, după cum bine sînteţi informat, în mîinile noastre… Şi spre că nu aţi desconsiderat felul în care am lucrat… Obiectiv, ni s-ar putea da chiar calificativul „excepţional".

Dan îşi ascunse un zîmbet. Vorbi totuşi hotărît, dar cu o nuanţă de nelinişte studiată:

— La drept vorbind, v-am apreciat pentru perspicacitate, dinamism şi îndrăzneală… Trebuie să o recunosc, oricît îmi este de greu… Însă aţi riscat foarte mult!

— Astea sînt complimente, nu?

— Apreciaţi-le cum doriţi, zise Dan.

— Noi sîntem gata să dăm naibii documentele…

Dan îl înfruntă:

— După ce le-aţi fotografiat, nu? Sînteţi foarte generoşi, aşa că vă rog să nu mai formulaţi nici o condiţie. Ar fi inutil!… E logic?

Radu rîse zeflemitor:

— Văd că sînteţi un diplomat abil… Nu cerem decît un lucru: să vă retrageţi din această anchetă… Măcar pentru un timp… Cîteva zile, acolo…

Dan replică ferm, privindu-l sfidător pe Radu:

— Pentru nimic în lume! Puteţi să transmiteţi asta şefilor voştri.

— Nu vă grăbiţi, explică Radu, e bine să mai meditaţi!

Răspunsul veni cu aceeaşi promptitudine:

— Am meditat cu mult înainte de a ajunge aici… Nu judecaţi oamenii după calapodul vostru!…

Radu zîmbi larg:

— Da. S-ar putea să aveţi dreptate, dar nu în condiţiile acestea, cînd e o situaţie cam incomodă pentru dumneavoastră.

— În orice situaţie voi gîndi la fel, cu orice preţ. Este răspunsul meu definitiv.

Acum interveni şi tînărul cel scund cu limbajul lui de mahala:

— Domnule căpitan, fii atent la zaruri. N-ai decît o şansă de a cîştiga: dacă zarurile dumitale vor cădea pe muchie şi vor sta aşa zece minute… Sau dacă vor rămîne în aer… şi rîse ascuţit, piţigăiat, dezgustător.

Radu reluă însă cu abilitate insinuantă.

— De ce ne desconsideraţi? Putem să vă ţinem aici prizonier atîta timp cît să putem opera în voie. Am dreptate sau nu?

Dan ripostă derutant:

— Atunci pentru ce acest tîrg? E inutil! Nu vă daţi seama că sînteţi la noi în ţară?

De data aceasta Radu vorbi admirativ:

— Sînteţi inteligent. Îmi place că aţi sesizat esenţialul. Aţi pus, cum s-ar spune, degetul pe rană. Dorim să vă întoarceţi la serviciu şi să vă retrageţi în privinţa anchetei din strada Dionisie Lupu…

— Adică?

— Să lăsaţi lucrurile să se desfăşoare aşa cum le-au preconizat echipa de criminalişti şi procurorul…

— Tot nu pricep!

Radu se ridică de pe scaun şi aduse un mic aparat. Era un magnetofon japonez tranzistorizat, de culoare argintie.

— Sper că, dacă veţi asculta, o să fiu înţeles… În tot timpul anchetei, un microreceptor a înregistrat convorbirea care a fost transpusa apoi pe banda acestui magnetofon.

Dan era pentru a doua oară satisfăcut. Presupunerea sa că cineva dintre cei care au fost angajaţi la cercetare, deliberat sau nu, ar fi adus informaţii asasinilor, căzuse cu desăvîrşire. Un fapt îl intriga: cum de microfonul scăpase atenţiei cercetătorilor şi aparatelor de detecţie speciale. Parcă înţelegîndu-i gîndul şi frămîntarea interioară, Radu continuă:

— Poate vă îndoiţi de faptul că toată ancheta a fost înregistrată de noi, nu? Vă înţeleg uimirea. E un microreceptor extrem de mic şi sensibil. Un aparat modern, care se opreşte de îndată ce o rază de detecţie se află în preajma sa. A scăpat atenţiei şi aparatelor dumneavoastră… Ce argument poate fi mai convingător decît această bandă pe care o să-mi faceţi onoarea şi plăcerea s-o ascultaţi? Sau cel puţin aşa sper eu…

Acum, în încăperea încălzită şi cu miros de gutui, se auzi clar discuţia care avusese loc între Dan, medicul legist şi procurorul prezent la cercetările din Dionisie Lupu.

Mai întîi se desluşi vocea lui Dan: „Dar dacă, să presupunem, asasinul i-a oferit un calmant sau un drog?… S-a lăsat condus pînă la

uşă, Ileana a închis cu cheia în urma lui, apoi s-a întins în pat şi…” După aceea glasul medicului legist răsună iritat: „Imposibil, moartea a survenit la cîteva secunde după ce a golit paharul! O s-o confirme, desigur, şi autopsia! Nici nu a avut timpul să aşeze paharul pe noptieră”…

În cele din urmă vorbi şi procurorul: „Rămîne doar să stabilim dacă a fost o sinucidere sau poate o imprudenţă!”

Radu întrebă, stăpîn pe situaţie:

— Doriţi să mai auziţi banda?

— Nu, e suficient, răspunse Dan.

Radu îşi aprinse un trabuc, după ce îi tăie atent capetele parcă studiindu-le. Apoi reluă convorbirea.

— Sper că aţi dedus că dorim ca medicul şi procurorul să aibă cîştig de cauză în ceea ce priveşte concluziile la care au ajuns!…

— Dar cum? Luîndu-mă pe mine „prizonier”. Interesantă logică! Abia acum presupunerile mele vor căpăta temei, iar cercetările vor decurge pe ipoteza depistată de mine…

Urmărindu-şi colacii albaştri de fum, Radu protestă cu un gest moale.

— A, nu. Dumneavoastră nici nu vă imaginaţi cît de repede veţi fi din nou acasă, liber şi, dacă doriţi, vă vom lăsa chiar la serviciu… Cu condiţia să renunţaţi la ducerea anchetei pe pista oferită de dumneavoastră…

Dan nu-şi putu stăpîni ieşirea brutală. Le vorbi tăios:

— Şi cine vă va garanta că, odată liber, nu-mi voi continua cercetarea, urmîndu-mi presupunerile care acum, după cele discutate aici, sînt cu totul convins că reprezintă pista cea adevărată?

— Uite cine-mi va garanta! Radu scoase pe masă revolverul cu amortizor de sunet. El îmi va garanta! Te asigur că sînt un ochitor perfect. Şi încă ceva: ţi-ai dat seama că îţi cunoaştem fiecare mişcare. Oricînd te putem avea în mînă…

— Şi dacă nu primesc propunerea voastră? Ce va urma?

— Avem o pedeapsă aparte… În apropiere, socialismul vostru

construieşte un tunel. Mîine în zori vor începe exploziile. Îţi garantez că primele stînci te vor îngropa şi pe tine pentru toate cincinalele viitoare… Şi e păcat! Viaţa nu-i de lepădat…

Din camera alăturată se auzeau chicotelile femeii pe care o amuza şoferul. Dan începu să se plimbe nervos prin odaia cu parfum de toamnă melancolică.

Într-un tîrziu Radu îl întrebă agasat pe Dan:

— Ei?!… Ar fi cazul să te hotărăşti! Nu avem prea mult timp la dispoziţie… Ce zici?

Radu îşi continuă apostrofările pe tonul ironic-politicos, la persoana a doua singular:

— Ori crezi că te-am adus aici ca să te admirăm cum te plimbi?!… Fii logic! Lasă prejudecăţile patriotarde deoparte. Propunerea noastră este doar în avantajul tău… Nimeni nu trăieşte de două ori…

Tînărul scund adăugă şi el, cu vocea-i spartă:

— Dacă o să te mai plimbi mult, o să-ţi crească aripioare, îngeraşule! Şi zău, n-am haine negre să te plîng la înmormîntare… Deşi mă prăpădesc după un asemenea ceremonial, dacă…

— Vorba! îl readuse la ordine glasul autoritar al lui Radu. Ai gungurit destul pentru azi!…

Dan vorbi calm, ca un om care şi-a calculat bine toate şansele:

— Asta ar fi al optulea atentat direct la viaţa mea. Un bilanţ nu tocmai de invidiat.

— Şi ultimul, preciză tăios Radu. În general, sîntem chit. Şi nu am scăpat pe nici unul dintre cei pe care i-am condamnat. Curioasă coincidenţă. Am achitat pînă acum douăsprezece persoane. Eşti superstiţios? Ai favoarea de a fi a treisprezecea fiinţă căreia să-i spun la despărţire: adio!

*

Cei trei continuau partida de pocher, absorbiţi doar de jocul hazardului şi de licoarea din pahare. Fără a se simţi stingherit de

prezenţa celor trei indivizi, Dan combina în gînd fel de fel de planuri, pentru a scăpa din prizonierat. Simţea că viaţa îi era primejduită, că cei trei nu vor şovăi nici o secundă să-l ucidă. Lichidarea lui devenise inevitabilă. O clipă îl fulgeră un gînd: „Ce-ar fi să pun mîna pe revolverul de pe masă şi să-i extermin chiar acum?"

Alese momentul. Se repezi la revolver. Tînărul cu rîs ascuţit rămase perplex. Şoferul ridică mîinile, supus, numai Radu izbucni într-un rîs cu hohote, ca după o glumă reuşită.

— De mult n-am mai rîs cu atîta poftă! Trage!

Dan se strîmbă dezgustat. Înţelese că revolverul era descărcat…

— Cum îţi închipuiai că am să las un revolver încărcat pe masă la dispoziţia ta? Poftim, revolverul ăsta e încărcat!

Şi Radu îi puse în piept revolverul pe care îl scosese dintr-un buzunar ascuns.

— Pistolul ăsta poţi să mi-l înapoiezi!

Abia cînd Radu luă revolverul în mînă, răsuflă uşurat. Sudoarea îi năpădise fruntea cu broboane mari.

— Ticălosule, ştii în ce spaimă m-ai băgat? Află că revolverul era totuşi încărcat. Avea numai piedica pusă… Priveşte!

Radu trase piedica şi descărcă două focuri în tavan.

— Ce zici? Ne-ai avut pe toţi în mînă, dar ţi-ai ratat singur salvarea… A fost ultima ta şansă!

Radu căzu pradă unui rîs nervos… Hohoti secunde în şir, în timp ce Dan constată cu amărăciune cît de uşor fusese dus de nas de acest tînăr actor, înzestrat cu multă prezenţă de spirit. Pierduse astfel şi ultima şansă. Ofiţerul gîndi: „Da, îmi merit pedeapsa! Am procedat ca un debutant!"

Radu continuă:

— Gata! După acest scurt incident, situaţia e clară! Toată lumea la maşină. Cortina e aproape să cadă. Spectacolul va lua sfîrşit!

Tînărul său complice se interesă cu tardivă prudenţă:

— Îl leg la ochi?

— Idiotule! Cui o să-i mai povestească peste două ore ce va

vedea? Lui Sfîntul Petru? Sau lui Scaraoschi? Un pahar, să bem pentru despărţire! Nu pot să mint: cîteva clipe m-a ţinut sub un adevărat duş de foc!

Dan îl urmă pe Radu, chinuit de suferinţa eşecului total. Ochiul drept, cel lovit, îi pricinuia dureri ascuţite. Urcă în maşină şi se aşeză pe bancheta din spate. Lîngă şofer se aşeză Radu, care-şi controlă revolverul ascuns sub haină. Maşina demară cu toată viteza, în timp ce Dan îşi stăvili un oftat adînc, de nemulţumire şi resemnare.

Pierduse copilăreşte, jucîndu-şi ultimul atu!

*

Complicele lui Radu dădu drumul tranzistorului. Un fox furtunos invadă maşina cu stridenţele lui exasperante. Şoferul propuse prevăzător:

— Închide aparatul!

— Am înţeles, „stăpîne”, muzica tace! Jocul continuă! Decît să-l ducem pînă la construcţia tunelului, n-ar fi mai nimerit şi mai puţin obositor să-l convingem pe ilustrul nostru oaspete să valseze cu un bolovan de gît, în fundul acestei ape răcoroase de munte?… Tot trecem acum peste un pod… Şi apa îi face parcă cu ochiul dintre gheţuri… Şi e destul de adîncă… E Prahova, nu?

— Nu ţi-am cerut părerea. Scuteşte-mă, te rog, pentru ultima oară, tună scos din sărite Radu. Apoi se linişti brusc.

Un timp, Radu fluieră în surdină, apoi, cu un fals gest de prietenie îi întinse lui Dan pachetul de „Papastratos”, îndemnîndu-l cu o politeţe exagerată:

— Mi se pare c-ai terminat ţigările?

— Mda, mormăi căpitanul.

— Serveşte! Nu erai aprovizionat pentru „excursia” noastră surpriză. Te rog, ţine tot pachetul… Şi nu uita sfatul meu, al unui bătrîn amic, ne cunoaştem doar de aproape treisprezece ore… Meditează! Raţionează cît mai logic şi mai practic… Te-am prevenit,

„amigo”, nu-mi plac violenţele, detest brutalitatea, pe cuvîntul meu… Da, da, nu zîmbi. Mie îmi place să joc cinstit! Te-am avertizat: îmi repugnă violenţa, dar dacă sînt silit merg pînă la limită, fără nici o ezitare sau părere de rău… N-aş dori să te convingi de sinceritatea mărturisirilor mele. Am procedee necunoscute în a „îndupleca” pe cineva să mă asculte… Îţi cer anticipat scuzele cuvenite…

Rîsul nervos al lui Radu avea în el o notă respingătoare. Cu gesturi molcome şi sigure, Dan îşi mai aprinse o ţigară, deşi în vorba aparent potolită a lui Radu simţise ameninţarea surdă care îl pîndea ca un tigru din umbră.

Undeva, printre vîrfurile brazilor, începură să licărească luminile unui şantier, asemenea unor note muzicale pe un portativ de fire electrice. Departe, cineva semnaliza parcă aprinzînd şi stingînd ritmic luminile unui semafor uriaş. Dar nu era decît o părere, o „fata morgana” ciudată, zărită prin parbrizul maşinii. Dan reuşise să-şi domine frămîntarea lăuntrică, deşi miza era extrem de mare pentru nervii săi. Spera totuşi într-o răsturnare a situaţiei. Păstra o muţenie totală, în adîncul căreia veghea însă o încordare atentă, gata să se manifeste la momentul potrivit.

Radu se întoarse de pe bancheta din faţă şi, cu ochi scînteietori, ca de pisică, îl privi îndelung pe Dan. Apoi, ca împins de un resort, delira minute fără şir:

— Da, o să te îngropăm în stîncile pe care le vezi în faţa ta şi care vor fi aruncate în zori de explozie… Acum nu-ţi mai acord nici o şansă… Nici una, ai înţeles?

Nu se linişti decît cînd maşina se opri şi Radu îşi făcu o injecţie cu morfină. Continuă apoi precipitat, în stare de euforie:

— Hai, coboară, domnule căpitan! E prima haltă spre cer!

— Jocul continuă, domnilor! Cine mai cade? Cînd vor sări stîncile în aer, ce horă te va cuprinde, tovarăşe căpitan! Şi ce muzică straşnică se va auzi, sublinie tînărul complice al lui Radu.

Dan coborî din maşină. Picioarele îi amorţiseră. Descoperi în faţă o creastă de munte pe care zăpada se aşternuse din abundenţă. Din

pricina albului intens, totul părea fantomatic. Radu ordonă:

— Haideţi! Mai repede… Ne apucă zorii aici!

Şoferul se interesă precaut:

— Rămîn la maşină?

Radu îl lămuri:

— Nu. O închizi. Vom avea nevoie de tine! Trebuie să-l adormim pe dumnealui… Să-l acoperim cu zăpadă, ca să nu fie observat cînd vor începe puşcăturile în stîncă… Ia şi ce trebuie pentru legarea mîinilor…

Un răstimp merseră fără să-şi vorbească. Dan îşi făcuse un plan. Cînd vor ajunge pe creastă, va încerca să dispară în vale, să se piardă în nămeţi. Dacă nu va fi lovit de gloanţele lor, va avea o infimă posibilitate de salvare. Oricum, va cădea luptînd, refuzînd să participe la execuţia sa pregătită perfid de cei trei. Gerul le tăia ca un brici feţele, vîntul îi biciuia nemilos. Deodată se auzi glasul lui Radu:

— Opriţi!

În faţa lui se deschideau trei poteci. Le cercetă cu vădită îngrijorare.

— Care-o fi poteca bună ce duce la drumul proaspăt deschis spre şantier? Hei, cu voi vorbesc!

Nimeni nu-i răspunse. Înjură birjăreşte. Cercetă la lumina lanternei o hartă boţită, dar fără nici un rezultat. Se rătăciseră. Radu vorbi precipitat, pradă unei spaime interioare:

— Ce facem acum?

Tînărul scoase revolverul cu amortizor.

— Îl miruim aici!… Îl îngropăm în zăpadă şi pînă la primăvară, dacă nu vor da lupii peste el, nimeni nu-i va vedea faţa… E bine aşa, nu? Deci să continue jocul… Trag eu!

Dar Radu nu renunţă la vechiul său plan, care-l obseda.

— Nu, o să mergem fiecare pe cîte o potecă. Cel care dă primul de noul drum deschis spre şantier, să chiuie. Astfel, îl vom urma şi noi… Pînă la drumul cel nou nu poate fi mai mult de-o jumătate de oră… Daţi-mi sticla să beau!

După ce-i întinse sticla, tînărul preciza:

— Dar cu „tovarăşul căpitan” ce facem în timpul ăsta?

— Simplu. Îl legăm de acest brad… Aveţi cablu, nu?

— Este, răspunse prompt şoferul. Îl aveam pregătit pentru „tunel”.

Tînărul îndrăzni, cu o umbră de sarcasm în glas:

— Facem un fel de repetiţie generală!… Hai, mai aproape, tovarăşe căpitan, şi roagă-te, la cine crezi, ca pînă ce ne întoarcem să nu dea lupii peste tine, că n-or mai avea stîncile ce să mai îngroape.

Dan simţi cum îi pătrundea cablul în carne. Încercă un vechi truc, străduindu-se să obţină mai mult spaţiu între picioare şi între mîini, ca, eventual, să se dezlege mai tîrziu. Dar exigenţa lui Radu nu-i îngădui aceasta.

— Nu ţine figura, domnule căpitan. Lipeşte mîinile strîns… Aşa…

— Joacă cinstit, întări şi tînărul, agasat că Radu prelungea, inexplicabil, un fapt ce s-ar fi putut termina în două secunde cu două sau trei focuri de revolver.

Radu ordonă prevăzător:

— Mai controlaţi o dată legătura… Repede, doar nu sîntem la chermesă!

Rănit în amorul său propriu şoferul răspunse·:

— A scăpat careva din nodurile mele marinăreşti? Şefule, de la un timp mă desconsideri…

— Vorba! Fiecare să-şi urmeze poteca. Cine găseşte primul drumul cel nou al şantierului, vesteşte! Gata! O să ne prindă zorile cu pălăvrăgeala noastră inutilă…

Dan băgă de seamă că şoferul avusese dreptate. Legăturile erau strînse, îi opreau, aproape, circulaţia sîngelui şi erau realizate cu măiestrie. Nu reuşi nici măcar să-şi mişte o singură mînă sau un singur picior. „Dacă ar veni cineva, aş fi salvat… Dar cine să se rătăcească pe un asemenea ger, pe acest versant sălbatic al muntelui?

Un pădurar? Nici vorbă. Dar dacă mă vor adulmeca lupii? Poate

anume m-au lăsat pradă fiarelor. A nu, nu… N-ar fi comis Radu o asemenea greşeală! S-ar fi putut să fiu salvat dimineaţa şi aceasta nu i-ar fi convenit, desigur”.

De departe se mai auzi doar rîsul lui Radu, un rîs nervos, isteric, sadic. Apoi, linişte. O tăcere adîncă, nemărginită, de moarte. Ai fi putut să asculţi respiraţia brazilor împovăraţi de omăt ca de un porţelan alb, strălucitor. Deodată un strigăt puternic, tirolez. Dan recunoscu glasul tînărului scund, cu obraz smead. Deci el reuşise să iasă la drumul cel nou al şantierului. Îşi anunţa camarazii de crimă cu bucuria hienei care simte în nări mirosul de cadavre. Şi, în aceeaşi secundă, înaltul de marmură albă se prăbuşi vertiginos. Aripile imaculate ale avalanşei măturară versantul muntelui pe care se aflau cei trei temniceri ai săi. O cascadă argintie a morţii îngropa orice viaţă în curgerea ei viforoasă, nimicitoare… Puhoaiele stihiei dezlănţuite trecură apocaliptic prin faţa lui Dan. Căpitanul înţelese că avea loc dramatica revărsare a zăpezii dezlănţuite. Pe vîrful oricărei creste înzăpezite există un echilibru al troienilor. Neaua poate fi revărsată de un singur pas, de un pocnet de armă sau de un glas strident. Banditul cel tînăr provocase prin strigătul său acel alb tăvălug de moarte ce îngropase totul în calea sa. Astfel formula „jocul continuă” se sfîrşi în mod tragic pentru el. Şi pentru aliaţii săi îngropaţi cu toţii sub giulgiul alb, la un loc cu fiarele muntelui, prinse în aceeaşi rece revărsare a avalanşei. Da, glasul tînărului stîrnise dezechilibrul calmului zăpezii. Totul durase doar cîteva minute. Apoi, liniştea se aşternu şi mai adîncă, mai pătrunzătoare, mai gravă… Dan îşi reveni. Era prima dată cînd salvarea sa se datorase unui aliat neaşteptat: întîmplarea. Îl mai ameninţa un singur pericol: fiarele. Dar sălbăticiunile erau înspăimîntate de acel cutremur, de lava albă care se revărsase ucigătoare peste liniştea lor. Seismograful instinctului lor de conservare le anunţase ţîşnirea vulcanului alb cu lavă de gheaţă. Acum fugeau înnebunite, înspăimîntate, lingîndu-şi în fugă răni nevăzute. Căpitanul tresări. În faţa lui apăru ca din baladele şi legendele muntelui un moşneag neverosimil de înalt şi de alb.

Era un bătrîn păcurar ce rămînea întotdeauna peste iarnă, să păzească stîncile părăsite, trăia mai departe, ca şi vulturii, pe crestele muntelui. I se adresă cu un glas izvorît parcă dintr-un cîntec bătrînesc de luptă:

— Cine eşti?

— Om bun, răspunse Dan, uimit ca de o minune, avînd impresia că moşneagul ce-i stă în faţă nu era decît o închipuire a minţii sale tulburate de înlănţuite emoţii fără de număr.

Ciobanul îl dezlegă, în timp ce ofiţerul îi povesti, pe scurt, situaţia grea în care se aflase. Dar omul din faţa lui, după ce ascultă cu îndoială cuvîntul lui Dan, chibzui astfel:

— O fi aşa… o fi altfel… nu-i de mine să judec…

Dan îi îndemnă cu un zîmbet binevoitor…

— Poftim actele mele, sînt căpitanul…

Bătrînul se apără:

— O fi, nu zic ba… Dar şeful de post pentru asta-i în sat, să vadă de-s bune hîrtiile, că eu nu mă pricep decît la oi şi la lupi… La oameni e mai greu să afli care-i oaie, care-i lup…

Şi ciobanul îşi scoase de pe umăr puşca veche şi ruginită, poruncind cu o voce domoală, dar plină de bărbăţie:

— Fă bine de mergi în faţa mea… De-o fi cum spui, oi cere iertare… Da-i musai să facem un drum, să-i spunem tovarăşului şef de post bună dimineaţa…

Căpitanului îi trecu supărarea, admirînd, în ascuns, dîrzenia moşneagului băţos, care păşea cu pas tineresc prin troiene, vorbind ca pentru el:

— Că nici neaua nu ştie pe cine îngroapă sub mînia ei: pe cel bun sau pe cel rău… Deşi Dumnezeu ar trebui s-o îndrume să nimicească numai pe cel iabraş şi nelegiuit, ce ne spurcă munca şi tihna…

Dan încercă să-i întrerupă meditaţia:

— Ai dreptate, te admir că ştii să te porţi cu un străin… Da, hotărît lucru, poate fi şi un duşman, nu te contrazic. De aceea mă supun. Am însă o propunere…

— Să aud, răspunse demn păzitorul său.

— La trei sute de metri se află un I.M.S.

— Un ce? întrebă păstorul abil.

— O maşină. Aceea care m-a adus pînă aici. Cu ea vom ajunge mai repede la şeful de post din sat.

O clipă bătrînul chibzui. Pe gene îi poposiseră cîţiva fulgi de zăpadă sclipitori.

— Ar fi bine, nu zic ba… Dar ştiu eu cine o mai fi la maşină? Şi, pe urmă, mie mirosul de benzină nu-mi prieşte, iar maşina nici nu poate coborî pe poteca asta. De-aia, zic că-i mai sănătos să mergem pe jos… E aerul mai curat…

Dan ar mai fi vrut să se împotrivească. Răsuflă însă uşurat, cînd zări în apropiere un grup de ostaşi pe schiuri. Era un pluton al vînătorilor de munte aflat în aplicaţie. Dan se legitimă în faţa comandantului. Scăpă astfel de sub tutela bătrînului păstor, care-i spuse la despărţire:

— Sînt mulţumit, tovarăşe căpitan, că sînteţi om de-al nostru… Înseamnă că zăpada a ştiut ea pe cine să îngroape…

Dan îi strînse mîna.

— Eu îţi mulţumesc de două ori; mai întîi pentru că m-ai salvat din legăturile acelea strînse şi poate că şi din colţii lupilor, apoi pentru că te-ai purtat ca un adevărat cetăţean, care ştie să-şi facă datoria şi care nu se lasă dus de nas de oricine… Un singur lucru: prea ai ţinut arma spre mine, ai tras şi piedica…

Bătrînul rîse cu poftă:

— Păi, cum să nu trag piedica?… Din grabă uitasem cartuşele acasă, aşa că pe ţeava ei, doar vîntul…

Dan rîse sec! Pentru a doua oară în ultimele douăzeci şi patru de ore i se jucase un renghi.

*

Pe cînd se îndrepta spre Bucureşti, Dan admira în goana maşinii

peisajul. Odată cu ivirea zorilor, priveliştea evolua spre roşu-aprins. Se simţea obosit. Bătea darabana cu degetele pe genunchi. Ar fi vrut să nu se gîndească la nimic, deşi, în ultima zi, trecuse prin cea mai grea situaţie din cîte îi fuseseră dat să cunoască în toată cariera sa. De mult se împăcase cu ideea că în meseria lui – devenită pentru el apostolat, pasiune, respiraţie – oricînd putea să-şi piardă viaţa. Dar intervenţia Parcelor nu-l mai intimida. Totuşi, perspectiva de a fi ucis ca un căţel nou fătat îl revoltase întotdeauna. Citise undeva, în Jack London, despre o moarte similară în zăpezile din Alaska. Da, să atîrne inert între cerul alb şi albul imaculat al zăpezilor nesfîrşite… Această zăpadă îl salvase însă. Îi rămînea recunoscător. Sub povara gîndurilor şi a emoţiilor aţipi. Somn scurt şi stăpînit de coşmare. Ajuns în Bucureşti nu se duse la inspectorat. Se opri întîi acasă. Întîrzie sub duş mai bine de o jumătate de oră. Apa, cînd fierbinte, cînd rece, îl înviora. Puse deşteptătorul să sune peste o oră. Ştia că după un scurt somn odihnitor avea să se simtă refăcut. Era una din trăsăturile robusteţei sale. Îl trezi curînd însă soneria telefonului şi nu cea a deşteptătorului. O voce aspră i se adresă pe un ton plin de mînie!

— Domnul Miron Dan?

Căpitanul nu răspunse imediat. Întrebarea fu repetată şi mai energic:

— Ce doreşti? replică Dan, străduindu-se să reţină nuanţele vocii care-l interpelase.

— Ascultă, să ştii că n-ai scăpat de lumea cealaltă! o să plăteşti şi pentru cei trei prieteni ai noştri!

— Bine, mai ai ceva de spus?

— Da. Îţi repetăm propunerea: Retrage-te din acest joc periculos, dacă vrei să nu-ţi crească grădină pe piept!

Dan închise calm telefonul. Se îmbrăcă şi într-un sfert de ceas ajunse la birou. Ulmu, tocmai îşi turnase cafeaua în ceaşcă.

— Mulţumesc, rosti Dan, luîndu-i cafeaua din faţă.

— Unde-aţi fost, tovarăşe căpitan? V-am căutat de-am înnebunit.

Dan se prefăcu surd, parcă nici nu-i auzise întrebarea.

— Aţi fost căutat şi de tovarăşul colonel.

— Nu am dreptul să plec şi eu într-o mică excursie?

Ulmu nu-şi stăpîni bucuria:

— Am bănuit eu că sînteţi plecat pentru o zi la Sinaia. De aceea arătaţi atît de bine şi de odihnit.

Căpitanul îşi muşcă buzele, ca să nu explodeze. Rezistă chiar şi la întrebarea nevinovată a subalternului său:

— Desigur, urma de la ochiul sting e de la un schi.

— Deloc. E de la un biet pom. Un brad.

— Curios brad! Judecînd după monoclul pe care-l aveţi, s-ar părea că bradul aduce a boxer profesionist.

Dan curmă discuţia, oarecum penibilă pentru el.

— Haidem la tovarăşul colonel! Vei auzi ce excursie plăcută am făcut. Pot jura că nu ai să mă invidiezi niciodată.

*

Cînd se întoarseră de la colonel, Dan şi Ulmu găsiră pe birou o mapă cu coperte roşcate. Cuprindea ultimele ştiri de la locul avalanşei. Datorită efortului vînătorilor de munte fuseseră găsite cele trei victime de la locul accidentului. Ele corespundeau întocmai datelor pe care le furnizase Dan. S-au găsit asupra fiecăruia mai multe legitimaţii, toate falsificate, unele chiar într-un chip grosolan! În apropiere, au mai fost găsite încă două cadavre, neidentificate.

— Amin, spuse Dan.

Ulmu îi mărturisi cu sinceritate:

— Tovarăşe căpitan, aţi avut noroc de astă dată.

— Mergi cu mine să vedem unde-i ascuns microfonul în locuinţa din Dionisie Lupu. Haidem! Să nu uităm revolverele! Amicii noştri au devenit periculoşi. Ameninţă!

*

Cînd intrară în garsoniera ocupată pînă nu de mult de Ileana Plop, îi întîmpină un aer greu, stătut.

— Să deschidem fereastra, tovarăşe căpitan.

— Nu. Să nu atragem atenţia cuiva.

Ofiţerul specialist, care îi însoţea, cercetă atent în jur, cu ajutorul unor aparate, ca să descopere locul unde fusese instalat microemiţătorul. Nici un rezultat. Dan simţea că se topeşte şi ultima-i rezistenţă. În asemenea situaţii aplica metoda sa preferată. Se aşeza pe un fotoliu şi bătea cu degetele tactul unei melodii pe care o şi fredona încet. Melodia părea numai de el cunoscută, căci Ulmu, care îl surprinsese în nenumărate situaţii similare, nu reuşise să o identifice niciodată. Cunoscîndu-i tabietul, îi respectă retragerea, jucîndu-se cu o bufniţă împăiată.

Deodată locotenentul major tresări şi, contrar uzanţei, declară entuziasmat:

— Iertaţi-mă, tovarăşe căpitan, dar am descoperit… Am descoperit locul… Evrika!…

Dan îl privi mai întîi cu severitate, dar se simţi contaminat de entuziasmul său tineresc, exuberant.

— Ce-ai descoperit?

— Locul microemiţătorului… Priviţi!

Dan asculta fără să înţeleagă nimic. Locotenentul major ţinea în mîinile sale bufniţa împăiată, de o culoare ştearsă, cenuşie, cu dungi roşcate.

— Priviţi, tovarăşe căpitan: Este aceeaşi bufniţă pe care am observat-o din prima zi. Dar, ceva ciudat. Atunci avea doi ochi. Acum are numai unul. Hotărît lucru, în ochiul care lipseşte a fost ascuns microemiţătorul.

Dan cercetă atent pasărea împăiată. Constată cu satisfacţie că observaţia colaboratorului său era justă. Acesta adăugă:

— Şi încă o deducţie… Înseamnă că după cercetarea noastră, cineva a sustras microemiţătorul. De aceea orbita este acum goală.

— Şi de data aceasta ai dreptate. Rămîne să aflăm cum s-a strecurat în cameră cel care l-a luat.

Ulmu nu-şi putu reţine o observaţie:

— Desigur, nu vom mai descoperi nici o amprentă, dar ar fi bine să mai cercetăm încăperea cu echipa noastră specială…

Telefonul sună scurt. Cei doi ofiţeri tresăriră. Dan se îndreptă spre receptor. Dar apelul nu mai continuă.

— Parcă ar fi fost un semnal! Să mai aşteptăm, zise căpitanul şi se aşeză pe fotoliul din apropiere. Dar nu trecură decît vreo două minute şi telefonul sună din nou. Dan ridică receptorul şi ascultă. Recunoscu aceeaşi voce pe care o auzise dimineaţă acasă. Avea de astă dată un ton cinic, sfidător:

— Ei, căpitane Dan, nu-mi respecţi sfatul. O să te coste această imprudenţă. Nu-mi închide telefonul în nas, îţi mai solicit un minut, să-ţi vorbească un cunoscut… Sper că ai să apreciezi această surpriză aşa cum se cuvine… Şi ai să meditezi măcar în ultima clipă…

Dan îşi ascuţi auzul, să nu piardă nimic. Aşteptarea i se păru lungă cît un veac. În receptor se auzi vocea tînărului cel scund, unul dintre răpitorii săi, pe care îl bănuia pierdut în giulgiul alb de gheţuri. Acelaşi timbru ascuţit, acelaşi ton sarcastic.

— Gata domnilor juraţi. Tribunalul şi-a încheiat dezbaterile! Aşteptăm verdictul! Jocul continuă, domnilor, cu miza dublă!… Cine mai cade?… Îţi vine rîndul, stimate căpitan! O să-ţi crească aripi în curînd… Aripi de îngeraş!…

Dan fu năpădit de o sudoare rece! În receptor mai auzi o dată rîsul scurt, ascuţit, care-l obseda din noaptea în care fusese răpit. Apoi o nouă ameninţare:

— Îţi vine rîndul, stimate căpitan!

O revoltă neputincioasă puse stăpînire pe Dan. Ulmu asistă la scenă nedumerit, fără să înţeleagă frămîntările atît de evidente ale şefului său, care în mod obişnuit, era de un calm imperturbabil, proverbial chiar. Dar totul nu a durat decît cîteva clipe: Dan redeveni

stăpîn pe nervii săi.

— S-a întîmplat ceva, tovarăşe căpitan? îndrăzni Ulmu să întrebe, în timp ce Dan îşi aprindea cu gesturi mecanice o altă ţigară. Căpitanul vorbi parcă trezit dintr-un coşmar:

— M-a ameninţat un cadavru…

— Cum asta?

— Nu, nu este o halucinaţie… Îţi spun cu toată certitudinea. Am auzit glasul tînărului cel scund, care mi-a făcut vînătaia la ochiul stîng… Da, el vorbea, era rîsul lui nesuferit; mai ales rîsul i l-aş recunoaşte fără greş dintr-un milion de alte rîsuri…

— Ce vor? se interesă cu vădită şi explicabilă îngrijorare locotenentul major.

Deşi îşi mai revenise după neplăcuta surpriză de la telefon, emoţia se mai făcea încă simţită în glasul căpitanului:

— Ce vor? Să mă deruteze… să mă ameninţe… să mă convingă să renunţ… poate chiar să mă ucidă!… De aceea vreau să te informez amănunţit asupra situaţiei. Dacă s-ar întîmpla să mă scoată din joc, să poţi merge tu mai departe pe pista noastră…

— Tovarăşe căpitan, nu s-a fabricat încă glonţul care să vă răpună pe dumneavoastră!

— Vorbeşti ca în romanele poliţiste, unde pentru eroul pozitiv nu sînt decît gloanţe de carton şi otravă ca pepsicola… A, nu, s-ar putea să reuşească să mă răpună. Deocamdată m-am ales cu această vînătaie la ochiul stîng… Zic, deocamdată… Mîine s-ar putea ca ei să realizeze mai mult. Bineînțeles, dacă noi nu vom trece imediat la acţiune! Dar vom trece!

— Desigur, zise Ulmu. Trebuie să aflăm imediat de unde au telefonat.

Dan îl opri cu un gest.

— Inutil. Îţi imaginezi că ei nu ştiau că acest telefon i-ar putea demasca?

— Atunci?…

— Atunci, reluă Dan, vom merge să cercetăm cadavrele celor

îngropaţi de avalanşă·. Vreau să mă conving cu ochii mei dacă tînărul scund se află sau nu pe lumea ailaltă…

— Nu mai cercetăm garsoniera?

— La întoarcere. Am să-ţi fac atunci o mare surpriză. Ştiu de ce vor să scape dumnealor de mine… Am început să le dau de urmă şi au nevoie să cîştige timp… Ce n-aş da să pot ajunge din nou în camera liniştită cu miros de gutui tomnatice unde m-au ţinut sechestrat atunci noaptea… Să mergem!

*

La morga spitalului din Braşov îi aştepta o situaţie neobişnuită. Medicul legist le declară grav:

— Tovarăşi ofiţeri, aşteptam pentru necropsie cinci cadavre ale nefericiţilor acoperiţi de avalanşă. A plecat duba spitalului nostru cu un medic şi doi sanitari. Cele cinci persoane au fost ridicate, depuse pe tărgi, dar la sosirea la spital am numărat doar patru…

— Cum vă explicaţi asta? întrebă Dan iritat.

Medicul răspunse cu sinceritate:

— Nu ne putem explica în nici un fel!

— Aş dori să vorbesc cu medicul şi cu sanitarii care au însoţit duba… Vă rog… Dar mai întîi să vedem cadavrele…

Medicul îi invită politicos.

— Poftiţi, sînt la dispoziţia dumneavoastră şi aş dori să vă fiu de folos, din toată inima aş dori…

Trecură într-un coridor lung şi neverosimil de alb. Coborîră pe o scară îngustă la subsol. Acoperite de cearşafuri, cele patru cadavre purtau, vizibile, urmele necropsiei. Medicul dădu cearşafurile la o parte. Dan simţi mirosul înţepător de formol. De la prima vedere descoperi cadavrul şoferului şi pe cel al lui Radu. Îl impresionă faţa lui Radu, luminată de un zîmbet, parcă s-ar fi bucurat, în ultima clipă, de moartea albă. Lîngă cele două trupuri, alte două ale unor necunoscuţi. Dispăruse deci tînărul cel scund, a cărui voce o auzise

doar cu cîteva ore mai devreme la telefon. Dan, edificat, ceru să fie dus la medicul şi la sanitarii care efectuaseră transportul. Medicul legist îşi pregătea tocmai instrumentele pentru a începe o nouă necropsie. După prezentările de rigoare, Dan întrebă curios:

— Nu vă supăraţi, tovarăşe medic, cum vă explicaţi lipsa celui de-al cincilea?

După ce îşi fixă ochelarii cu ramă groasă pe nas, doctorul relată cu o nuanţă de reţinere în glas:

— Sosit la locul accidentului, am fost pus în faţa celor cinci cadavre îngheţate, scoase de sub zăpadă de militarii vînători de munte…

Dan îl întrerupse:

— Vă rog să precizaţi, aţi constatat decesul fiecărui individ în parte?

Doctorul ezită o clipă. Îşi frecă nervos cu batista lentilele ochelarilor cu ramă groasă.

— Ca să fiu sincer…

— Vă rugăm, e în interesul cercetărilor noastre, sublime căpitanul.

— Am constatat numai moartea a trei indivizi. Erau sufocaţi. Aşa că pe ceilalţi doi nu i-am mai cercetat cu atenţia cuvenită, decesul părîndu-mi-se evident. Dacă ar fi scăpat de sufocare, tot nu ar fi fost cruţaţi de îngheţ. Toţi păreau degeraţi…

— Degeraţi? insistă Dan.

— Au stat totuşi cîteva bune ore acoperiţi de zăpadă… Explicabil, nu?

Pe faţa căpitanului se citea clar nemulţumirea. Nici nu încercă să o disimuleze. Vorbi răspicat:

— E decisiv ce ne veţi spune, tovarăşe doctor. De aceea, vă rugăm să ne răspundeţi cît mai clar: S-ar fi putut ca cel de-al cincilea individ să nu fi fost degerat? Să spunem, bunăoară, că a fost numai îngheţat… că şi-ar fi revenit şi ar fi reuşit să dispară în timpul transportului spre spitalul din Braşov…

Doctorul, vizibil încurcat – se acuza în sinea lui de superficialitate în examinarea cadavrelor – încercă totuşi o ieşire din impas.

— Cred că nu, tovarăşe căpitan.

Dan insistă:

— „Cred că nu”, iertaţi-mă, nu este un răspuns care să ne ajute în cercetările noastre. E prea labil. Ne derutează şi mai mult… Dorim un răspuns precis, care să ne edifice asupra realităţii…

Doctorul reveni cu cîteva amănunte în plus:

— Şi eu mă învinuiesc că nu pot să vă ofer un răspuns mai ferm. Am fost neglijent. S-ar fi putut ca al cincilea individ să se fi aflat numai într-o formă letargică… S-ar fi putut. Dar pot afirma cu toată certitudinea că în starea lui nu ar fi putut în nici un caz să evadeze din dubă… N-ar fi avut puterea necesară. Doar dacă ar fi fost de o constituţie fizică excepţională…

Dan se afla în faţa unei situaţii de vădită incertitudine.

— Îmi permiteţi cîteva întrebări suplimentare. Care a fost locul dumneavoastră în dubă?

— Împreună cu un sanitar, am stat pe bancheta din faţă, de lîngă şofer…

— Perfect. Înseamnă că celălalt sanitar a însoţit, în dubă, cadavrele, nu?

Doctorul se foi nervos, neplăcut surprins de întrebare.

— Nu. Celălalt sanitar a rămas la Predeal, unde avea un frate. S-a întors cu un tren de prînz.

— Deci cadavrele din dubă n-au fost însoţite?

— Întocmai, răspunse medicul, iritat.

Dan reacţionă imediat, sesizînd starea de enervare a medicului.

— Vă repet, e în interesul cercetărilor, tovarăşe doctor, şi regret că insistenţa noastră ar putea fi şi obositoare. Pe drum aţi oprit vreodată duba?

Doctorul intui insinuarea lui Dan.

— O singură dată. Am ajutat nişte străini aflaţi într-un „Mercedes”. Maşina lor se imobilizase în zăpadă. Împreună cu

şoferul şi cu sanitarul i-am ajutat…

— Aţi reţinut numărul „Mercedes”-ului?

— Nu, răspunse prompt medicul. Apoi adăugă: pot doar să vă spun că „Mercedes”-ul era de o minunată culoare albastră… Şi încă un amănunt: pe femeia frumoasă din maşină o chema Kitty…

Dan ţuguie buzele a nemulţumire vizibilă.

— Aţi discutat cu ei?

— Nu prea mult. Ne-au invitat, drept mulţumire, la o cafea. Am intrat pentru doar cîteva minute în ultimul bufet din Predeal, de pe şoseaua spre Timiş…

— Duba a rămas afară singură?

— Da. Numai cîteva minute. Iar în „Mercedes”-ul albastru n-a rămas nimeni… Deci sînt convins că străinii, care nu ştiau româneşte, nu au nici o legătură cu dispariţia celui de-al cincilea cadavru…

— Depinde, se încruntă Dan. Dar se poate ca în acest timp individul bănuit de stare letargică să-şi fi revenit din şoc şi, înzestrat cu o forţă vitală deosebită, să fi evadat din dubă… Ce ziceţi?

Doctorul îşi şterse înciudat lentilele ochelarilor şi se mulţumi să clatine din cap a nedumerire.

Cei doi ofiţeri părăsiră spitalul. De cum se văzură singuri în maşină, Dan zise:

— Situaţia devine din ce în ce mai încîlcită. Să ne întoarcem la garsoniera din Dionisie Lupu…

*

Căpitanul nu punea prea mult temei pe relatările elevului Licuţă. Momentul decesului fusese stabilit cu destulă precizie de către medicul legist. „Şi dacă totuşi Ileana a mai făcut un drum înainte de a se sinucide sau de a fi ucisă? Dacă a dus cuiva „documentele", pentru a le fotografia? Da, aceasta ar fi o explicaţie plauzibilă. Poate i le-a dus tocmai domnului Hugo Beer. Şi „mirele” a şters-o cu microfotografiile. Nu este exclus ca tocmai el s-o fi lichidat pe Ileana!

Da, dar moartea s-a produs imediat după ce a golit paharul!… Atunci, de ce vor cu atîta insistenţă să mă scoată pe mine din joc?”

Ridică receptorul. La celălalt capăt al firului auzi vocea necăjită a lui Ulmu. Îi comunică, după un anumit cod, că individul Hugo Beer nu a plecat în nici una din ultimele zile cu avionul de 10,45. Bineînţeles, dacă nu a călătorit sub un alt nume.

Închise înciudat telefonul. Un locotenent îi aduse rezultatele analizelor speciale efectuate la cererea sa. Cînd intră ofiţerul, Dan îşi acoperi ochiul stîng, deoarece, monoclul acela îl stînjenea prea tare.

— Tovarăşe căpitan, vă rugăm să ne iertaţi că am întîrziat cu analizele. După cum ştiţi, nu s-a găsit nici o amprentă străină. Chiar şi amprentele victimei erau foarte rare…

Dan tresări. Vechea bănuială prindea temei. Pe lîngă ameninţările spionilor, acum ipoteza se confirma şi cu date ştiinţifice.

— Crezi că cineva a intenţionat să şteargă urmele?

— E lucru hotărît, tovarăşe căpitan. Avem şi dovezi concludente, ştiinţifice. Acestea sînt probe certe, nu există dubiu.

— Să le aud, tovarăşe locotenent. De altfel, ele ar susţine o ipoteză a mea.

— În primul rînd, firele de păr, toate de culoare blondă, comparate prin metoda A.A.N., provin de la două persoane. Pe lîngă elementele chimice comune ca: azotul, carbonul, hidrogenul, oxigenul şi alte elemente, compuşii secundari ca argintul, arsenul, plumbul şi siliciul diferă… Chiar şi cantitatea de aur…

— Deci în garsonieră au fost două persoane?

— Întocmai tovarăşe căpitan. Unele fire aparţin victimei, celelalte, mai abundente, provin de la o altă persoană. Metoda lui Kirk nu dă greş. Dar avem şi o altă constatare şi mai interesantă. Analizele microurmelor de pe benzile adezive au pus în evidenţă fibre de îmbrăcăminte care nu se afla în apropierea victimei. După procedeul de fluorescenţă în lumină ultravioletă şi prin analiză specială au fost identificate fibre negre şi verzi… Ele se găseau răspîndite în întreaga garsonieră, dar mai ales la baie…

— Fibre verzi şi negre ai spus?

— Exact, tovarăşe căpitan.

— Tovarăşe locotenent, eşti o nouă minune a lumii, un adevărat fenomen al naturii, glumi căpitanul.

— Nu eu, tovarăşe căpitan, ştiinţa care a venit atît de generos în ajutorul nostru. Bunăoară, atomii. Şi încă ceva: hîrtia specială a „documentelor” atestă că acestea au fost fotografiate!… Deci atomii…

— Mulţumesc, te asigur că n-am nevoie de prelucrare; sînt convins cu desăvîrşire!

Şi Dan strănută. Aventurile din noaptea precedentă îşi spuneau cuvîntul.

*

Locotenentul Ion Tudor se prezentă la biroul lui Dan în primele ore ale dimineţii.

— O, tinere, arăţi ca un Făt-Frumos!

— După-amiază mă-ntorc la mare, tovarăşe căpitan. Şi bucuria revederii ei mă întinereşte…

— Gata! Am trecut la lozinci! Marea şi munca ne întineresc. Da, e un adevăr îndeobşte cunoscut. Şi jur că n-am să te contrazic… Dar de ce nu iei loc? O ţigară?

— Am stins-o chiar acum, tovarăşe căpitan. Şi vreau să mă las de fumat. Am aruncat şi pachetul şi bricheta.

— Pariezi că după ce o să facem o vizită într-o sală din apropiere ai să-mi ceri o ţigară?

— ?!

— Bine, vom vedea. Mi-ai spus că Ileana era agitată cînd v-aţi întîlnit în tren?

— Aşa arăta, tovarăşe căpitan.

— Fuma?

— Da. Am uitat să vă raportez. Pentru prima oară am văzut-o

fumînd.

Dan îl privi cu atenţie. După o pauză, i se adresă:

— Asta ar fi trebuit să mi-o fi spus de la început, tovarăşe locotenent.

— Ştiţi doar cum eram la spital! Încă năucit. Dar ce m-a impresionat mai mult era faptul că degetele aveau urme de nicotină… Înseamnă că devenise o fumătoare pasionată… Urmele de nicotină erau vechi…

Dan privi cîteva clipe pe fereastră. Vorbi cu un oarecare efort în glas, ştiind că trebuie să facă o invitaţie nu tocmai plăcută. Nici pentru el plăcută, căci abia se întorsese de la morga spitalului din Braşov.

— Hai să mergem!

— Unde, tovarăşe căpitan?

— La morgă. Să o recunoşti pe Ileana. E o formalitate. Ştiu că invitaţia mea nu te entuziasmează prea mult, dar trebuie; de pe acum îţi cer scuze!

Locotenentul deveni de o paloare cadaverică. Abia articulă, sprijinindu-se cu mîna de birou.

— Cum? Ileana a…

— Da. Şi acum să ne grăbim! Nu-i niciodată plăcut să anunţi astfel de veşti.

În „Volgă” nu au scos nici un cuvînt. În sala de autopsie, în clipa în care o zări pe Ileana sub cearşaful alb, locotenentul se sprijini de perete. Îşi duse mai întîi palmele la ochi. Dan îl luă de braţ. Autopsierul dădu cearşaful la o parte.

— Vezi, degetele nu au nici o urmă de nicotină. Ce zici, tovarăşe locotenent?

— Iar în tren aveau, tovarăşe căpitan. Degetele de la mîna stîngă. Nu mă înşel, erau galbene.

— O recunoşti? Priveşte-o, te rog, cu atenţie.

Locotenentul îi cercetă piciorul stîng. Jos, lîngă degetul mic, descoperi o cicatrice, acum vineţie, de formă lunguiaţă.

— E o urmă a unui accident de la mare. A executat o săritură şi s-a tăiat într-o sticlă de pepsi spartă. Ea este! Dar atunci în tren nu a fost ea. O spun cu toată certitudinea! Da, cu toată convingerea. Parcă şi părul avea o altă nuanţă…

— Ce te face să fii atît de sigur?

Cîteva clipe locotenentul tăcu. Vorbi totuşi reţinut:

— Nu numai faptul că nu am descoperit urma de nicotină. Dar acum, comparîndu-le, sînt convins că în tren a fost cu totul altcineva. Trăsăturile sînt aceleaşi, dar gesturile, glasul, zîmbetul femeii din tren nu erau ale Ilenei… Aici se află aceea cu care speram cîndva să mă căsătoresc… Cum de nu mi-am putut da seama!

Ieşiră afară. Aerul tare îl ameţi pe locotenentul de marină. Apoi, adresîndu-se lui Dan:

— Tovarăşe căpitan, v-aş ruga… O ţigară!

Abia sosit acasă, Dan se repezi spre telefonul care suna obsedant. Ridică grăbit receptorul. Auzi din nou rîsul ascuţit şi strident al tînărului scund, al „cadavrului” ce evadase din duba care-l transporta la Braşov.

— Îţi vine rîndul, stimate căpitan… O să-ți crească aripi curînd… Aripi de îngeraş…

*

În timp ce locotenentul major Marin Ulmu aşteptase în „Volga” sosirea lui Dan, nu putuse înțelege de ce şeful său îl rugase să-i cumpere o minge de fotbal şi o pereche de mănuşi verzi pentru un copil de vreo treisprezece ani. „Are vreun nepot? Sau, cine mai ştie, poate un copil? Mîine o să-mi ceară şi un biberon. Tot soiul de fantezii! Dar straşnic şi-a mai ascuns taina… Sau poate…”

Intrarea lui Dan îi curmă meditaţia.

— Ceva nou?

— A, să nu uit, tovarăşe căpitan. Pe cînd mă pregăteam să plec la prînz de la birou, s-a prezentat la mine o tînără brunetă cu numele de

Gigi, prietenă cu Ileana Plop. Mi-a mărturisit că-l cunoaşte pe asasin. A fost cu el la bar la „Lido”. L-a descris ca pe un tip respingător, venit din provincie.

— Cum? sări Dan, recunoscîndu-se portretizat în omul care-i dăduse întîlnire fetei la „Lido”.

— Da. Un om cu mutră de sadic, de criminal înnăscut!

Dan tuşi nervos. Se străduia totuşi să asculte calm.

— Fata i-a destăinuit că Ileana urma să plece în străinătate cu un tînăr din Occident. Atunci, „ruda din provincie” a căpătat o faţă de fiară… Pe figura bestiei se citea crima.

— A cui?

— A bestiei, tovarăşe căpitan. Era un monstru gelos. De fapt s-a dat şi la Gigi…

Dan abia îşi putea stăpîni mînia. Scăpă printre dinţi:

— Mincinoasa! Spune mai departe!

Ofiţerul relata din ce în ce mai aprins:

— Atunci bestia din provincie a achitat consumaţia, promiţîndu-i fetei că se va răzbuna chiar în acea noapte. Da, i-a spus cinic: „Ileana va pleca undeva mult mai departe decît în străinătate. Am s-o ajut eu! Şi garantez că nu se va mai întoarce!” Monstrul a dispărut pe uşă, iar a doua zi Gigi a aflat de moartea prietenei sale Ileana. Interesant, nu?

Dan îşi reţinu un gest de revoltă. Prefăcîndu-se interesat de cele auzite, îl cercetă pe Ulmu cu o ironie bine simulată.

— Şi la ce oră s-a întîlnit Gigi cu monstrul, cu bestia din provincie?

— Da. Îmi amintesc, la orele 20 şi 30 de minute, la „Lido”. Au băut peste patru pahare de gin…

— Perfect, tovarăşe locotenent major. Şi unde se afla cadavrul Ilenei la acea oră?

Ulmu roşi şi răspunse cu capul plecat ca un vinovat:

— Se afla la morgă. Tii, cum nu m-am gîndit… De cîteva ore cadavrul se afla la necropsie… Şi am dat ordin să fie urmărită bestia de la „Lido”.

Dan îi răspunse sec:

— Nu-i nevoie. Ai omis că Gigi a telefonat cînd ne aflam în camera Ilenei? Şi am vorbit cu ea la telefon?

— Da. Aveţi dreptate.

— Cred că-ţi aminteşti… Te-am întrebat dacă semăn cu Florin Piersic? Ştii, atunci nu aveam vînătaia la ochiul stîng…

— Desigur.

— Ai dedus, sper, că bestia, monstrul, sadicul, fiara, criminalul sînt eu. Iar Gigi a dumitale e o mincinoasă. Ar merita de la trei ani în sus! Fără drept de apel.

*

Cei trei elevi se jucau cu mingea lor dezumflată, cînd Dan le aruncă de la distanţă mingea veritabilă de fotbal.

Licuţă, uluit, exclamă bucuros:

— Nene ofiţerule, cu aşa o minge ne înscriem şi în campionat… Ne prezentăm la „Dinamo" să-l avem coechipier pe Dumitrache!

Dan îi întinse şi mănuşile verzi. Băiatul rămase înmărmurit, Uitase să-i mulţumească. Cînd şi-a revenit, ofiţerii plecaseră. Căpitanul îi mărturisi lui Ulmu: „Aceştia au fost cei mai preţioşi colaboratori ai mei!" Apoi îl informă de toate cele întîmplate în ultimele ore. Locotenentul major constată:

— Atunci, după cum o dovedesc şi analizele, nu v-aţi înşelat. În garsonieră a mai fost o persoană în afară de Ileana…

— Una sau chiar două… Fibrele de culoare neagră nu proveneau de la haina de blană… Erau fibre de stofă bărbătească.

Ofiţerii intrară din nou în garsonieră. Ulmu ridică storurile. Dan îi ordonă imediat:

— Lasă-le jos! Încuie uşa cu cheia, să fie aidoma ca atunci cînd a fost găsit cadavrul. Ei, mai întîi să cercetăm cum a putut cineva să dispară ca o fantomă din această încăpere! În elucidarea acestei probleme constă cheia enigmei, rezolvarea întregului caz.

Ulmu nu-şi putu reţine o observaţie necontrolată:

— Tovarăşe căpitan, să mă iertaţi, nu pot crede că asasinii au trecut prin perete… Zidurile sînt extrem de groase şi, cercetate, nu au fost descoperite uşi secrete…

Dan îl preveni grijuliu:

— Ferestrele nu au obloane!… Nici gratii!…

— Da. Dar erau închise. Nu prin ele au putut fugi asasinii. Să nu uităm, ne aflăm la etajul cinci! Ferestrele şi uşa erau încuiate pe dinăuntru…

Dan controla patul, noptiera, scrinul, toaleta, fotoliul şi cele trei scaune mici şi elegante. Ulmu presupuse:

— Dar dacă asasinii s-au ascuns în şifonier şi au reuşit să se strecoare neobservaţi, după ce uşa a fost forţată?…

În cameră au pătruns patru persoane: mama Ilenei, administratorul blocului, mecanicul şi portăreasa… Ar fi fost imposibil… Cum să reuşească să părăsească locuinţa, fără să atragă atenţia cuiva?

— Şi nici cel puţin nu există cămin! Caloriferul a exclus o poartă utilizată cîndva de răufăcători! E incredibil cum au reuşit să dispară! Iată, într-adevăr, o enigmă modernă…

Dan cercetă cîteva minute peretele de lîngă uşă şi de lîngă ferestre. Pe jumătate aplecat, verifica fiecare palmă de zid. Nici o urmă. Cîteva clipe, căpitanul privi pe fereastră la blocul vecin. Era imposibil ca cineva să poată ajunge pe acoperişul lui, nici chiar cel mai priceput acrobat. Epuizat, Dan constată cu o vădită resemnare:

— Da. E imposibil să fi trecut cineva prin zid!

În baie, măsuţa de toaletă părea neatinsă. Dan verifică, de-a buşilea, fiecare ungher, pipăi pereţii, suprafaţa podelei şi se opri lîngă cadă. În sfîrşit, emise o exclamaţie de satisfacţie:

— Uite, aici, Ulmule! Cineva s-a urcat pe marginea căzii. Probabil ca să ajungă la fereastra de sus! Priveşte urmele! Să vedem unde dă această fereastră! A, în luminator! Excelent. Iată rezolvarea problemei.

— Ulmule, continuă căpitanul, acum închide-mă în casă. Te rog să mă aştepţi în curte. Executarea!

Peste cîteva minute, spre surprinderea locotenentului major, Dan apăru în curte ieşind prin uşa de la spălătorie. În mînă ţinea cîteva fire dintr-o blană neagră. Străbătuse drumul prin luminatorul pe care-l descoperise în ajun.

— Tovarăşe căpitan, dar fereastra de la baie a fost găsită încuiată pe dinăuntru, nu-i aşa?

— Vino cu mine! Am dezlegat misterul „fantomelor”.

Cei doi ofiţeri se opriră în faţa ferestrei. Dan o deschise larg, lăsă închizătorul neasigurat, escaladă şi apoi închise fereastra pe dinafară. Mişcă de cîteva ori cerceveaua, şi închizătorul o încuie alunecînd în orificiu. Mulţumit, căpitanul declară:

— E simplu, nu? Fereastra se poate încuia în felul acesta pe „dinăuntru”! Pe aici s-a strecurat doamna în negru cu mănuşi verzi. La ieşire a fost zărită de Licuţă!… Aşa că prietenul meu fotbalist nu s-a înşelat şi nici nu m-a minţit!

— Dar aţi dedus că n-a fost singură. Cu ea se mai afla o persoană, un bărbat în haine negre.

— Probabil. Complicele ei a străbătut acelaşi drum. Ori nu a fost zărit de elevii din curte, ori ei nu i-au acordat nici o importanţă! Astfel s-a putut strecura neobservat. Oricine poate ieşi pe uşa de la spălătorie, fără să atragă bănuieli asupra sa. Pe Ileana elevii o cunoşteau!

Dan se întinse în fotoliu şi îşi aprinse o ţigară. Misterul crimei „în spaţiu închis” fusese soluţionat. Asasinii se strecuraseră prin baie, prin luminator şi prin intrarea de serviciu. De aceea nu fuseseră descoperiţi de subofiţerii care au supravegheat garsoniera Ilenei Plop. Cum au procedat? Ileana a venit de la gară şi, cînd a ajuns acasă, i-au fost fotografiate documentele, apoi a fost ucisă; ei sperau că asasinatul va trece drept sinucidere sau omor prin imprudenţă. „Totuşi – se întrebă Dan – cum se explică asemănarea perfectă a Ilenei cu femeia cu mănuşi verzi? A, nu. Nu Ileana a fost persoana din tren,

femeia care a sustras „documentele”, ci necunoscuta cu haină neagră. Aceasta a fost şi părerea locotenentului de marină Ion Tudor. I-a mărturisit-o deschis. Deci Ileana se afla acasă, iar femeia care a înlocuit-o a venit de la gară în garsoniera ei. Da, iată explicaţia cea mai exactă. În garsonieră a luat blana, a lăsat în loc paltonul Ilenei şi, după crimă, a dispărut. Acesta-i adevărul! Dar cum de s-a putut ca necunoscuta să adopte figura Ilenei atît de perfect, încît să-l deruteze pînă şi pe ofiţerul de marină? El o cunoştea bine pe fata din strada Dionisie Lupu! Iar Tudor dovedise spirit de observaţie, după cum o constatase la morgă chiar Dan. Vreo operaţie estetică? Imposibil. O asemănare întîmplătoare? De necrezut. Rămîne totuşi o singură ipoteză valabilă! Da, numai una!”

Dan se ridică molatic de pe fotoliu. Numai în glasul său s-ar fi putut observa o undă de nervozitate, de neastîmpăr, cînd îi ordonă subalternului său:

— Te duci imediat la familia Plop. O aduci la birou pe bătrînă, pe mama Ilenei. Mergi cu „Volga”. Nu-i dai nici o explicaţie pe drum! Fii cît mai distant! Sînt aproape sigur că bătrîna îmi ascunde ceva!

Cînd se întoarse din baie, Ulmu ţinu să precizeze cu un entuziasm exuberant, juvenil:

— Tovarăşe căpitan, am studiat atent. Nu există alt mod de-a explica fuga asasinilor decît că au luat-o prin luminator! De altfel, primele trepte ale scării din luminator o dovedesc cu prisosinţă, urmele sînt vizibile!

*

Dan calculase bine lovitura. Ioana Plop intră în birou intimidată. Ofiţerul o privi cu o nestăpînită răceală şi o invită să se aşeze pe scaun. Continuîndu-şi planul, Dan studie, minute în şir, un dosar din faţa sa. Mai precis se prefăcea că studiază, spre a spori starea de panică interioară a femeii. Neliniştită, Ioana nu-şi mai afla astîmpăr pe scaun. Mototolea în neştire, cu gesturi nervoase, necontrolate, o

batistă cu margini îndoliate. Deodată, glasul lui Dan răsună aspru:

— Vă mai menţineţi declaraţia din prima zi?

Femeia clipi mărunt şi nu răspunse. O teamă ascunsă puse stăpînire pe ea. Se încăpăţînă să tacă.

— Sînteţi convinsă că ne-aţi spus numai adevărul?

Bătrîna se destăinui cu glas nesigur:

— Vă jur, pe capul fiicei mele pe care am ţinut-o moartă în braţe, pe liniştea ei veşnică, domnule căpitan, că nu v-am spus decît adevărul… Ăştia mi-s ochii şi sufletul!

Se porni pe un plîns deznădăjduit. Totuşi Dan deveni şi mai aspru.

— Să nu vă închipuiţi că ne veţi induce în eroare cu jurămîntul şi cu lacrimile. Dacă nu ne declaraţi adevărul, vă previn, veţi suporta toate rigorile legii! Relataţi pe larg tot ce ştiţi, feriţi-vă de cea mai mică minciună.

Sfîrşită, femeia se opri, ca prin farmec, din plîns. Numai mîinile ei mototoleau mai departe batista îndoliată. Bătrîna continua să tacă; avea, probabil, motive puternice s-o facă. Dan reveni de data aceasta mai blînd, mai convingător:

— Mătuşă, trebuie să înțelegi că fiecare minut de tăcere te acuză! Există o singură scăpare: să vorbeşti. Acum, imediat! Altfel, n-o să fie bine. Numai aflînd adevărul îl vom putea descoperi pe asasinul fetei dumitale.

Căpitanul se ridică de la birou, îi puse mîna pe umăr şi o îndemnă cu glas blajin, aproape filial:

— Hai, mamă, vorbeşte. Nu-ţi vrem decît binele!

Vorbele bătrînei se auziră în sfîrşit rostite cu greu, smulse parcă cu cleştele:

— Dar n-o să mă spuneţi la nimeni…

— Îți făgăduiesc, măicuță! Ai încredere în mine? Nu-ți doresc decît binele, ţi-am mai spus-o…

Dan trase un scaun şi se aşeză lîngă ea. îi auzea parcă şi bătăile repezi ale inimii.

— Domnule căpitan, este o taină a mea… El nu trebuie să afle niciodată…

Ofiţerul înţelese că „el” era de fapt soţul bătrînei, cel care trebăluia la pendula stricată.

— Nu. Niciodată. Te ascult.

Bătrîna vorbea acum plină de încredere.

— Ileana nu a fost fata mea… Cum să vă spun… Am înfiat-o!… Primul meu soţ, Dumnezeu să-l ierte, că a fost un om cu suflet de aur, lucra la domnul Sommer din 1932… Era grădinar. Boni Sommer era mare fabricant. Prin 1945, o fată ce slujea în casă, una Zamfira, de fel din Moldova, a rămas însărcinată. A născut două gemene, din flori. Zamfira s-a prăpădit la naştere, sărăcuţa, iar fetele au rămas de izbelişte. Pe una am luat-o eu şi i-am dat numele de Ileana; pe cealaltă a înfiat-o chiar domnul Sommer şi i-a dat numele de Kitty. Erau frumoase şi semănau ca două picături de apă… După vreo doi ani, familia lui Sommer a plecat în străinătate şi de Kitty nu am mai auzit nimic… Nici de Sommer şi de toţi ai lui. Cine ştie pe unde le-or putrezi acum oasele…

Dan o întrerupse. Îşi amintea de numele Kitty, îl auzise în legătura cu dispariţia cadavrului din Predeal. O întrebă totuşi liniştit pe bătrînă:

— Ileana ştia că mai are o soră?

— Aici vreau să ajung. Ileana nu ştia. Sau mai bine zis n-a aflat pînă în zilele astea, să tot fie trei săptămîni… A venit într-o bună zi la mine şi m-a întrebat dacă mai are o soră… I-am destăinuit adevărul, trebuia să afle odată… Nu?

— A întîlnit-o pe Kitty în ţară?

De acest răspuns depindea toată supoziţia lui Dan. Ofiţerul aştepta, cu o nerăbdare bine stăpînită, confirmarea sau infirmarea bătrînei.

— Nu. Nu a întîlnit-o, tovarăşe căpitan. În schimb, acel domn Hugo i-a adus veşti de la Kitty. I-a destăinuit că sora ei o aşteaptă pe Ileana în străinătate. De aici a început prietenia ei cu domnul Hugo.

Ileana se lăuda că i-ar fi scos şi actele pentru plecare peste hotare. Da' ce ştiu eu, că actele nu le-am văzut… Poate să fi fost numai vorba…

— Unde locuia domnul Hugo?

— Asta nu ştiu. Poate la fratele domnului Sommer, unul rămas la Bucureşti.

— Cum îi spune fratelui?

— Boni Sommer. Locuieşte sau, mai bine zis locuia pe Calea Dorobanţi 143 sau 145 B. E pensionar. Nu l-am văzut de mai bine de douăzeci de ani… Avea casa lui… Şi ce casă, un palat, nu altceva!

— Ileana îl cunoştea pe acest Boni Sommer?

— Nu cred… Sau cel puţin nu ştiu şi nici nu mi-a mărturisit-o vreodată. De felul ei Ileana era tăcută, era o fire închisă… Cu cleştele îi scoteai vorbele din gură. De, copil care a suferit…

Dan se plimbă cîteva minute prin birou. Femeia îl privea liniştită. Nu mai ascundea nimic, îşi destăinuise marea taină a vieţii sale. Ofiţerul se opri brusc în faţa Ioanei Plop şi îi vorbi privind-o adînc în ochi:

— În ajun sau în ziua crimei, ai avut vreo veste de la Ileana? Răspunde-mi cu mare precizie…

Femeia răspunse netulburată:

— M-a vizitat domnul Hugo. Mi-a spus să nu trec dimineaţa pe la Ileana, deoarece o să plece împreună la Constanţa, în legătură cu formele pentru străinătate. M-a sfătuit s-o vizitez pe la orele cinci după-amiază, că atunci o să fie acasă… Cînd am deschis uşa, după cum ştiţi, am găsit-o pe Ileana moartă… Şi acum mă năpădesc lacrimile… Zău, o iubeam ca pe fata mea…

Dan îi mulţumi şi o conduse pînă în prag. Mai calmă, bătrîna îl mai implora, în clipa în care puse mîna pe clanţă:

— Vă rog, domnule căpitan, dar să nu afle el… Bătrînul nu mi-ar ierta pînă la moarte această minciună ascunsă atîta amar de vreme… Să ştiţi că-i neînduplecat la mînie şi nu ştiu cum m-o pedepsi.

— Nu, nu, nici o grijă. Fii pe pace, mătuşică.

După plecarea Ioanei Plop, căpitanul Dan, împreuna cu Ulmu

mai studiară o dată declarațiile făcute de bătrînă. Dan preciza, răsuflînd mai uşurat:

— Acum lucrurile încep să se clarifice. Kitty a fost femeia din tren. A sustras actele secrete! Au lucrat, trebuie să recunoaştem, cu abilitate. S-au priceput să profite de această asemănare. Şi tot ea a cumpărat celelalte locuri din compartiment, ca să poată opera în voie…

După ce controlă o notiță din carnetul său, Ulmu interveni:

— Tovarăşe căpitan, Ioana Plop a mărturisit că Kitty nu se află în țară…

— Da! Eu sînt convins că Ileana nici n-a văzut-o pe Kitty în Bucureşti, că nici nu s-au întîlnit vreodată de cînd s-au despărțit, din pruncie. Şi totuşi, Kitty a fost, sau chiar mai este în țară şi a influențat-o pe Ileana prin, mai mult sau mai puțin onorabilul, domn Hugo. Dumnealui este cel mai important personaj în această afacere murdară. În tot cazul fotografia şi datele despre Kitty trebuie să fie expediate tuturor organelor noastre. Mai ales punctelor de frontieră…

Sună telefonul. Dan ridică receptorul. Se întunecă la față, recunoscînd rîsul ascuțit, sfidător, care-l urmărea în ultima vreme.

— Îți vine rîndul, domnule căpitan… O să-ți crească aripi curînd… Aripi de îngeraş…

Trînti receptorul în furcă, şuierînd către Marin:

— Obrăznicia a întrecut orice limită! Îmi urmăresc toate mişcările!

— Război psihologic! Vor intimidarea dumneavoastră!

Calmul Dan îşi ieşise din albie, se dezlănțuise, spumos ca un torent de munte…

— Aşteaptă-mă, ordonă Dan.

Se întoarse în cîteva minute, îmbrăcat civil ca şi Ulmu.

— Mergem în Dionisie Lupu…

*

Dan ieşi din inspectorat, în timp ce Marin cobora în curtea interioară, să vină cu „Volga”. Vrînd să traverseze, căpitanul era cît pe-aici să fie doborît de un camion ce aşteptase la colţ şi pornise în plină viteză. În ultima clipă, Dan evită accidentul. Ulmu opri maşina lîngă el:

— Urcaţi-vă, tovarăşe căpitan! Să urmărim camionul! Au intenţionat să vă ucidă… Repede!

Dan se urcă, murmurînd ca pentru el:

— Să-mi crească aripi de îngeraş… Nu?

„Volga” îşi începu cursa de urmărire de la distanţă. După manevrele dese executate de şoferul camionului, Dan deduse că cei din camion băgaseră de seamă că sînt urmăriţi, aşa că Marin ceru prin radio să li se trimită un „Fiat”, pentru a putea continua urmărirea. Schimbarea maşinii îi derută pe cei care doriseră să-l accidenteze pe Dan. Cei doi ofiţeri săriră în „Fiat”, iar „Volga” îşi continuă drumul, depăşi camionul şi simulă o pană de motor. Cei din camion rîdeau satisfăcuţi, bănuindu-se în deplină siguranţă. „Fiat-ului ce apăruse mai tîrziu nu-i acordară nici o importanţă. Trucul lui Dan reuşise. Aşa că şoferul camionului conducea liniştit maşina spre un loc necunoscut.

Opri în faţa unei case din Buftea. După ce verifică „Fiat”-ul ce trecuse în viteză pe lîngă el, şoferul deschise larg porţile şi introduse camionul în curte sub un măr cu crengi lungi şi pletoase.

Cei doi coborîră din camion şi bătură la un gemuleţ din spatele casei. O uşă se deschise curînd şi ei intrară în încăperea întunecoasă. Nici un semn, cît de mic, nu indica nimănui că această casă este locuită. Părea o locuinţă părăsită de multă vreme. Iarba şi iedera sălbatică din curte, pledau convingător pentru această din urmă presupunere.

Ofiţerii coborîră din „Fiat” şi, cu toată prudenţa, se apropiară de casa ce părea de mulţi ani părăsită. Grădina era căzută în paragină; în mijlocul ei un chioşc vechi, care s-ar fi prăbuşit la o simplă opintire

mai bărbătească. Mai departe puţin, o bancă izolată, cenuşie, putrezită de ploi şi ninsori.

Dan îi făcu semn lui Marin şi amîndoi escaladară gardul vechi de leaţuri. Îşi scoaseră pistoalele şi înaintară cu precauţie, ascultînd cîteva secunde la fiecare pas. Nu se auzea nimic. Doar pe zăpadă, Dan observă, în neaua proaspătă, urmele paşilor celor doi urmăriţi. Se luară după ele şi se opriră lîngă fereastră. Ascultară. La început trăiră senzaţia că se află într-un cimitir, că cei doi din camion dispăruseră într-un cavou. Liniştea era deplină, puteai parcă asculta pînă şi căderea molcomă a fulgilor. Dan se întreba înciudat: „Ce legătură ar putea avea cei doi din camion cu cei aflaţi în casa asta părăsită, cu Ileana Plop, cu Kitty, cu Sommer, cu furtul actelor militare?… S-ar fi putut ca cei din camion să fi fost cu totul în afara jocului şi, înspăimîntaţi numai de perspectiva acelui accident cu totul întîmplător să fi încercat să scape de urmăritorii lor… S-ar fi putut, desigur! Dar totodată ar fi fost posibil ca ei să fie autorii ameninţărilor de la telefon! Ei ascultau, probabil, de glasul tînărului scund şi smead, care reuşise să dispară din duba spitalului din Braşov. Dar cum reuşise să evadeze? Şi-a revenit el din primul şoc sau cadavrul lui a fost sustras la Predeal? Dar dacă acum m-au atras într-o cursă în mintea lui Dan răsăreau tot felul de întrebări. Pistele se înmulţeau… Dan strînse mai tare revolverul în pumnul stîng. Ofiţerii se opriră la o altă fereastră. Totul părea cufundat în întuneric şi într-o tăcere de plumb. Dan descoperi o dungă de lumină difuză. Da, nu se înşelase. Hîrtia neagră de la fereastră avea un colţ răsucit. Căpitanul privi încordat. Tresări. Era cea mai mare surpriză a sa. Recunoscu camera în care fusese adus cu cîteva zile înainte de către Radu şi tînărul acela scund, care acum îl ameninţa şi-l intimida la telefon. „Şi eu mă credeam undeva în Argeş sau pe la Cîmpina! Ei m-au transportat atunci lîngă Bucureşti, la Buftea. Ciudat şi-au mai bătut joc de mine!" Regăsind vechea cameră, ofiţerului i se păru că aude de undeva glasul tînărului: „Jocul continuă domnilor!”. Dan se scutură ca de o amintire dureroasă. Din interior se auzea abia perceptibil o melodie

languroasă, una din canţonetele de la concursul de la Napoli. Pe o canapea, doi bărbaţi voinici şi tineri, cu umeri atletici. În palmele lor imense ţineau pahare lungi, cu o băutură albă, probabil gin. Sticla era vîrîtă într-o căldare cu înflorituri rustice, plină vîrf cu zăpadă. În afară de cei doi bărbaţi se mai afla şi o fetişcană de vreo optsprezece ani, îmbrăcată cu o rochie neagră, lungă, încărcată cu bijuterii. Fata dansa în ritmul melodiei care abia se auzea şi care provenea desigur de la un magnetofon. Dan nu reuşise să descopere locul aparatului în încăpere. La început căpitanului i se păru că fata era cea pe care o cunoscuse la barul de zi, prietena Ilenei, dar se înşelase. Fata care dansa înăuntru pentru cei doi bărbaţi era mult mai frumoasă, avea un trup aproape perfect: ochii mari şi verzi, priveau straniu printre genele lungi şi neverosimil de negre, iar în mişcările ritmice şi graţioase ale şoldurilor avea ceva din legănatul valurilor din dansul de serai oriental. O eşarfă neagră îi înfăşură gîtul, contrastînd cu pielea de un alb sidefiu a feţei. În acelaşi ritm, cînd tulburător de lent cînd exuberant, fata îşi scoase mănuşile şi voalul; braţele-i lungi, rotunde şi albe izbucniră dezgolite în lumină, asemenea unor gîturi de lebădă. Deodată, tot în dans, fata îşi descheie rochia, care-i căzu moale la picioare şi, tot în dans, ea îşi desprinse şi ciorapii negri, dezvăluind picioare lungi de un alb marmorean. Tot ceea ce-i mai acoperea trupul căzu de asemenea pe covor, în ritmul aceloraşi mişcări lente.

— Sus mîinile şi nici o mişcare!

Dan şi Ulmu îşi simţiră cu brutalitate pistoalele smulse din mînă.

— Pentru dumneavoastră, domnule căpitan, spectacolul s-a terminat! Nici o mişcare! Poftiţi înăuntru! La primul strigăt tragem! Şi n-o să ne audă nimeni. Revolverele noastre sînt prevăzute cu cele mai perfecţionate amortizoare de sunet de pe glob.

Dan pătrunse în încăperea pe care o cunoştea bine. Mirosul pătrunzător de gutuie îl izbi chiar de la intrare.

Ofiţerii fură surprinşi de faptul că cei doi din încăpere îi priviră fără a se arăta surprinşi, apariţia lor părea ca şi prevăzută. Unul

dintre tinerii de pe canapea i se adresă lui Dan ca unei vechi şi plictisitoare cunoştinţe, de care ai dori parcă să scapi:

— A, v-aţi întors domnule căpitan. Sper că Radu a fost o gazdă politicoasă şi ospitalieră…

Dan nu răspunse. Observă doar că, între timp, fata dispăruse din încăpere.

— Nu la fel de politicos v-aţi purtat dumneavoastră cu Radu al nostru… Dar şi noi o să ne purtăm în mod echitabil… Da, da, nu ne place să rămînem datori cu nimic!

Părea epuizat de efortul depus să i se adreseze lui Dan. Ochii tînărului îl sfredeleau continuu. Lui Marin, cei patru din încăpere nu-i acordară prea multă atenţie. Destupară o nouă sticlă de gin şi tînărul i se adresă tot lui Dan:

— În cîteva zile aţi căzut pentru a doua oară în mîna noastră. De data aceasta nu vă mai facem nici o propunere.

Rîse tăios. Toţi patru îşi umplură paharele; celor doi ofiţeri nu le oferiră nici un strop. Tînărul, care părea şeful grupului, continuă cu o calculată amabilitate:

— V-am cerut să renunţaţi la pista pe care v-aţi propus-o în legătură cu Ileana Plop. Nu aţi mai fi avut de lucru cu noi…

Dan se prefăcea indiferent.

— Fata pe care aţi admirat-o de la fereastră o să vă conducă, şi nu fără succes, spre un grup aflat cu noi în concurenţă. Desigur, a urmărit aceleaşi documente militare… Şi vă rog să credeţi că este extrem de periculos… Nu vă ascundem că ne veţi face un mare serviciu desfiinţîndu-l… Acesta-i preţul eliberării dumneavoastră şi al iertării pentru pierderea pe care ne-aţi provocat-o cu voie sau fără voie, în cazul băieţilor lui Radu, prietenul meu.

Observînd expresia de ură din ochii tînărului, Dan înţelese că Radu îi fusese mai mult decît un prieten. Iar căpitanul cunoştea sadismul şi dorinţa de răzbunare a unor asemenea specimene de declasaţi morali. Totuşi, prudent, Dan nu-i răspunse, combinînd în acest timp tot felul de ipoteze menite să-i scape din prizonierat. Mai

avea o speranţă. Şoferul „Fiat”-ului observase casa în care intrase. Parcă bănuindu-i gîndul, tînărul făcu un semn cu ochiul către complicii săi. Doi dintre ei se ridicară şi dispărură pe uşa ascunsă de un covor cu motive populare, olteneşti.

Tînărul sorbi din paharul cu gin şi reluă discuţia:

— Mi-ar părea rău, domnule căpitan, să vă faceţi iluzii… Da, chiar speranţele gratuite costă nervi! Şi e păcat. Noi o singură dată greşim… Sau, mai bine zis, am greşit… Vinovatul este doar Radu şi dumneata nu-ţi poţi imagina ce a însemnat Radu pentru mine! Nici nu-ţi vei putea închipui vreodată. Da, da… Soarta vă este acum pecetluită… Pentru totdeauna!… Ireversibil!

Uşa se dădu în lături şi cei doi indivizi îl împinseră pe şofer înăuntru. Unul dintre ei deschise un chepeng, ascuns de o carpetă, şi-l conduse pe şofer în beci. Tînărul îi porunci:

— Să nu-i slăbeşti legătura de la mîini! Leagă-l bine şi de picioare!… Cît mai strîns… Mă iartă, domnule căpitan, că ţi-am spulberat şi ultima iluzie, după cum vezi! Şi „Fiat”-ul l-am camuflat cu aceeaşi măiestrie. Vă garantez cu mîna pe inimă că nimeni, absolut nimeni de pe mapamond, nu va mai afla de urmele dumneavoastră…

Tînărul rîse cinic, scuturîndu-şi umerii puternici de halterofil şi golind paharul cu gin dintr-o singură sorbitură. Adăugă, apoi, în hohote de rîs isterice:

— Să ştii că noi nu ratăm un „accident” de maşină decît atunci cînd, bineînţeles, o dorim. Nici schimbarea „Volgăi” cu a „Fiat”-ului nu ne-a derutat! Noi am fost cei care am dorit să fim „înşelaţi”… Nădăjduiam să vă propunem aceste noi condiţii, sperînd că poate, între timp, aţi devenit şi dumneavoastră mai rezonabil. Aţi aflat, desigur, că n-aveţi de-a face cu nişte ţînci naivi, pe care puteţi să-i duceţi de nas cum doriţi… Nu cumva e invers? Hai, să fim obiectivi, tovarăşi ofiţeri! Cărţile pe faţă…

Pentru o clipă fata care dansase cu o oră înainte intră în cameră, cu paşi timizi, şi discută ceva în şoaptă cu tînărul pe care-l numi Jack. Vorbeau într-o limbă străină, de neînţeles, aşa că Dan se strădui în

zadar să surprindă ceva din dialogul lor. Un ins din grup le aduse cafele pe o tavă de argint cu monogramă „B. H”, pe care Dan o reţinuse. De această dată li se oferiră şi celor doi ofiţeri cafele. Hotărît lucru, cele şoptite de dansatoare nu avuseseră darul să-l entuziasmeze prea mult pe Jack. Sorbi nervos din cafeaua fierbinte, apoi spuse în româneşte oamenilor săi:

— Pregătiţi-vă! S-ar putea să avem oaspeţi nepoftiţi!

Dan îşi reţinu cu greu un oftat de uşurare. Spera că înainte de a fi prins şi legat, şoferul avusese timp să comunice inspectoratului locul unde se află cei doi ofiţeri, iar acum, bănuia el, fata dăduse alarma, semn că tovarăşii îi căutau prin apropiere. Dar privind chipul lui Jack, căpitanul se convinse că ipoteza sa era mult prea departe de realitate. Arătînd spre fată, Jack îi propuse:

— Prin ea vă oferim o întreagă reţea de spionaj! Pentru voi, ca şi pentru noi, fata aceasta reprezintă o adevărată comoară… Nu înţeleg de ce ezitaţi atît?

Deşi nu înţelegea nimic din oferta lui Jack, fata îi zîmbea lui Mircea cu duioşie. Locotenentul major se îmbujora sub privirea frumoasei necunoscute. Aceasta nu-i scăpă lui Jack, care făcu pe loc remarca:

— S-ar putea ca subalternul dumneavoastră să fie mai înţelept şi să primească generoasa noastră propunere. Păcat că nu vă cunosc gradul…

Ulmu ripostă ferm:

— Gradul meu n-ar avea la ce să vă ajute, vă asigur.

Jack sublinie, luîndu-i vorba din gură:

— Nici dumitale nu-ţi va ajuta acest grad, mai ales în situaţia precară în care vă aflaţi. Încăpăţînarea însă este cu totul inutilă. Iar de dăunat o să vă dăuneze numai vouă…

În mod conştient şi controlat, Jack le vorbea cînd cu pluralul distincţiei, cînd cu brutala persoană a doua; aşa spera el să aibă mai mult efect în conversaţia cu cei doi ofiţeri, prin care dorea să lichideze reţeaua de spioni concurentă! Şi tot deliberat o împinse pe dansatoare

spre Marin, spunîndu-i o frază repezită şi sonoră în aceeaşi limbă străină. Fata zîmbi din nou spre locotenentul major. Admiraţia platonică a dansatoarei părea sinceră. Din cînd în cînd, privea cu îngrijorare spre fereastră, în noaptea densă. Deodată, se sculă, umplu două pahare cu gin şi le oferi ofiţerilor. Nu se feri să prindă pentru o clipă mîna lui Mircea în palma ei moale şi catifelată. În mîna fetei, ofiţerul desluşi un tremur de ciută speriată care se apăra parcă de o primejdie nevăzută, intuită într-un viitor totuşi foarte apropiat. Deodată se auziră în fereastră două ciocănituri. Era desigur un semnal de prevenire. Dan şi Marin se simţiră înşfăcaţi pe loc şi legaţi burduf cu o frînghie foarte groasă. Chepengul se deschise din nou şi în numai cîteva clipe se văzură împinşi, mai mult rostogoliţi, în beciul unde fusese vîrît şi şoferul lor. Nici nu se închise bine chepengul şi, probabil că Jack abia avu timpul să tragă carpeta peste el, că în încăpere se auzi o luptă surdă, cu ţăcănitul binecunoscut al revolverelor prevăzute cu amortizoare de sunete. Se auziră cîteva bufnituri înfundate – mobile sau trupuri răsturnate pe podeaua de deasupra beciului în care se aflau sechestraţi cei trei…

Dan reuşi să se urce pe scara strîmtă, ca să poată desluşi ce se întîmplă deasupra lor.

Ulmu îi şopti:

— Tovarăşe căpitan, or fi băieţii noştri?

— Nu. N-ar fi tras cu revolverele cu surdină.

— Atunci?

— Asta mă străduiesc şi eu să aflu.

Zgomotele se mai domoliseră.

— Tovarăşe căpitan, să încercăm să ne dezlegăm. Aşa cum sîntem legaţi acum, cobză, am fi nişte victime sigure, fără să putem face un singur gest de apărare.

— Bineînţeles! Unde-i conducătorul maşinii?

Din beznă se auzi. înăbuşit, glasul şoferului.

— Aici, tovarăşe căpitan.

— Tu eşti, Costică?

— Eu tovarăşe Dan.

— Eşti rănit?

— La umăr. Individul m-a lovit pe la spate.

Îi auziră respiraţia greoaie, de om suferind.

— Ai reuşit să comunici ceva „acasă”?

— Am reuşit să le indic numai *Buftea* şi strada, în acea clipă însă am primit lovitura. Probabil că era înarmat cu o pernă de piele umplută cu nisip sau pămînt.

În camera de deasupra lor, se aşternuse acum o linişte suspectă. Ca înainte de furtună. Dan ordonă:

— În cel mai scurt timp să ne dezlegăm mîinile, ca să ne putem apăra…

Ulmu vorbi calm:

— Împotriva cui să ne apărăm întîi?

— Cred că sus a fost o ciocnire între cele două grupuri de spioni. Dar oricare dintre ele ar fi cîştigat „întrecerea”, înseamnă că o să coboare şi la noi…

— Aşa gîndesc şi eu, zise Marin Ulmu. Dar cum dracu’ să ne dezlegăm cît mai repede, ca să putem face faţă „întîlnirii”?

Glasul lui Costică se auzi salvator:

— Tovarăşe căpitan, aţi uitat că nu umblu niciodată fără briceag şi fără pilă la mine… Şi mai am şi o cheie franceză în buzunar…

— Eşti de aur, Costică, exclamă Marin bucuros.

— Tovarăşe locotenent major, hotărî şoferul, apropiaţi-vă de mine. În buzunarul din interiorul pufoaicei este pila… Haideţi, eu m-am lăsat în genunchi, puteţi lucra mai repede…

Deodată se auzi glasul lui Dan:

— Linişte!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Ulmu.

— Linişte, repetă autoritar Dan. După doar un minut adăugă: Voi nu auziţi nimic?

În tăcerea comandată atît de imperios, se auzi deasupra lor glasul fetei angajată într-un dialog cu o altă voce groasă, nouă, necunoscută

celor doi ofiţeri. Acest fapt îl îndemnă pe Dan să constate:

— Înseamnă că banda concurentă lui Jack a cîştigat partida… „Prietenii” noştri sînt din nou în pom.

Marin continuă:

— Aşa este. Acum o judecă pe dansatoare. Se pare că fata i-a trădat lui Jack.

Dan sublinie cu o ironie tragică:

— Ulmu, viaţa noastră depinde în aceste clipe de admiratoarea ta neaşteptată… De ochii ei frumoşi şi migdalaţi…

— Glumiţi, tovarăşe Dan!

— De loc. Îţi garantez că „dialogul” va fi foarte dur, sălbatic chiar. Dacă admiraţia ei a fost sinceră, înseamnă că dansatoarea nu o să ne trădeze… Sau, mai precis, nu o să te trădeze pe tine… aşa că vom scăpa şi noi… Altfel, în cîteva minute vom fi găuriţi de gloanţele pornite din revolverele cu amortizoare…

— Oricum ar fi, cei care au învins vor cerceta casa şi, hotărît, nu vor ocoli nici beciul… Mai ales beciul… Deci nădejdea rămîne mai departe în pila lui Costică şi în abilitatea noastră de a fi cît mai repede gata de luptă…

— Ce fel de luptă, tovarăşe locotenent major? Ei cu pistoalele şi noi cu pumnul?… Ne lovesc ca pe nişte păpuşi la ţintă…

— Se poate şi aşa, Costică. Dar cred că o să ne descurcăm noi şi de astă dată… Haideţi repede la lucru! hotărî Dan.

În timp ce Ulmu şi Costică munceau zoriţi să se dezlege, Dan asculta dialogul de deasupra sa, purtat de astă dată în limba franceză; probabil că cel cu glas gros nu cunoştea limba maternă a dansatoarei.

— Linişte! Lucraţi cu mai puţin zgomot, să pot asculta convorbirea!

Vocea bărbatului se auzi, brutală:

— Şi ne-ai trădat, Loredana?

Fata îl înfruntă curajoasă:

— Voi m-aţi înşelat!… Voi m-aţi trădat!… M-aţi adus în România ca dansatoare şi cîntăreaţă de bar… Este aşa sau nu? Şi ce-aţi făcut

din mine?… Mi-e şi ruşine…

Un rîs grobian şi, apoi, acelaşi glas respingător:

— Asta-i bună'! Tu şi ruşine… Mă faci să rîd… Ce ţi-a oferit Jack? Scena operei sau a operetei?

— Nu! Prin el, am vrut doar să mă răzbun pe voi?

— Straşnică glumă. Cît ţi-au dat?

— Nimic.

Se auzi pocnetul unor palme pe obrajii dansatoarei.

— Aminteşte-ţi! Eu am timp să aştept… Şi aşteptarea mea, după cum o să constaţi este extrem de activă… Vezi cum s-a înroşit cleştele în foc?… Ei bine, curînd, foarte curînd, dacă n-ai să gungureşti cinstit, îl vei putea simţi pe pieptul tău… Hai, ciripeşte fată, e prea frumos sînul tău ca să fie prefăcut în carne arsă…

— Nu am ce să vă spun!

— Loredana!

— Ce mai vrei de la mine?

— Loredana, nu simţi că această cameră cu parfum de gutui a început să miroasă a cavou?

— Ce mai vreţi de la mine?

— Ce vrem? Să pui mîna pe actele pe care le-au furat curierilor militari… Atît.

Fata se revoltă neputincioasă.

— Ştiţi doar că actele nu sînt la mine!

— Dar ştii la cine se află…

— Nu ştiu absolut nimic.

— Bine, mă voi strădui să-ţi aduc aminte! Apoi porunci sec omului său în limba română. Adu pistolul! Mai repede, idiotule!

Se auziră cîţiva paşi înfundaţi, şi din nou glasul cel gros.

— Loredana, pentru ultima oară te rog! Altfel să-ţi îmbraci rochia pe care o alegi pentru înmormîntare…

Se auzi doar strigătul deznădăjduit al fetei şi cîteva gemete reţinute. O puternică bufnitură înfundată se auzi pînă în beci. În clipa în care Ulmu reuşi să taie legăturile şoferului Costică. Acesta îi

dezlegă la rîndul său pe căpitan şi pe locotenentul major.

— Tovarăşe căpitan, propuse repede Marin, eu zic să-i sărim fetei în ajutor.

— Cum, Ulmule? Nu ştim cîţi cînt ei; şi apoi toţi sînt înarmaţi. În al doilea rînd, cum ieşim de aici? Cum ridicăm chepengul, că altă ieşire nu avem…

Vocea bărbatului cu apucături de inchizitor răsună din nou.

— Loredana, deocamdată am tras în sus! Îţi admir încăpăţînarea, dar preţul ei va fi prea mare.

— Nu mă intimidezi…

— Serios?

— Şi nici nu mă mai sperii…

— Am să te mutilez, aşa încît să nu mai poţi dansa niciodată. Răspunde: nu-i aşa că Jack vrea să ne predea securităţii?

— Nu ştiu absolut nimic.

— Ba eu ştiu, Loredana. Şi ai să-ţi aminteşti şi tu ca această nobilă misiune îţi revine ţie… Da, ţie, fata pe care am ridicat-o din mocirlă, şi pe care am adus-o pe o scenă de bar… Am vrut să fac din tine o artistă, dar tu n-ai înţeles că unui ajutor i se răspunde tot cu ajutor şi nu cu o trădare ordinară… Ce-ai găsit, mă rog, la Jack? Bărbatul visat? Bani? Cheltuieşte totul pe stupefiante. E o canalie care te va lichida cu sînge rece…

— Da, sîngele lui rece este ca şi al meu, ai uitat?

— Nu. Te-a fascinat ca pe o gîsculiţă cu promisiuni şi panglici colorate. Te-a amăgit, desigur, cu viitoarele-i mine de diamante din Africa de Sud…

— Termină! ţipă dansatoarea.

— Eu să termin? Asta-i bună!… Dacă nu-mi răspunzi în două minute ce ţi-a ordonat Jack în legătură cu reţeaua noastră, şi mai ales unde se află actele pe care le-au furat ei, uite, ţine hîrtia asta, să-ţi scrii testamentul şi unde doreşti să fii îngropată… S-a înţeles?

În clipa următoare porunci oamenilor săi:

— Iar voi, decît să vă hliziţi la mine, mai bine aţi cerceta casa. S-ar

putea ca actele acelea militare să mai fie aici, deşi nu prea îmi vine a crede. Hai, toată lumea la lucru, ne apucă zorii şi n-am făcut nici o treabă.

Paşi greoi bocăniră pe deasupra beciului. Costică şoferul întrebă îngrijorat.

— Şi acum ce facem, tovarăşe căpitan?

Dan îi răspunse şoptit:

— Luăm fiecare ce găsim… Eu am descoperit ranga asta de fier… pe urmă ne lipim cît mai mult de perete, ca să nu fim descoperiţi chiar la primul fascicul de lumină. Îi lăsăm să pătrundă înăuntru şi-i atacăm prin surprindere… Cu armele lor am putea duce după aceea lupta mai departe. Trebuie acţionat cu cea mai mare iuţeală, să nu-i lăsăm să-şi vină în fire!

Deodată auziră cum un glas din încăperea de deasupra rostea cu satisfacţie:

— Priviţi… Carpeta a fost mişcată din loc… Şi sub ea se află un chepeng… Pe aici se pătrunde în pivniţă. Înseamnă că cineva a mai coborît în noaptea asta în pivniţă.

— Loredana, întrebă acelaşi glas, a coborît cineva în pivniţă?

— Cine să coboare? răspunse fata calm.

— Nu ştiu, eu te întreb pe tine… Cine a coborît în pivniţă?

— N-am văzut pe nimeni coborînd în pivniţă…

— Dar dacă ne întinzi o capcană?

— Eu?

— Da, tu. Tu şi cu Jack şi toţi netrebnicii lui!

Urmă o pauză scurtă. Lui Ulmu i se păru lungă cît o veşnicie.

— De ce nu răspunzi, Loredana?

Fata vorbi liniştit, fără umbră de emoţie în glas.

— V-am mai spus. N-am văzut pe nimeni coborînd în pivniţă. Nici nu ştiam că aici se află o pivniţă.

— Minţi, Loredana! Dacă se află cineva în pivniţă îţi răsucesc şi ultimul oscior.

Inspirată, fata propuse:

— Poftim, cobor eu prima în pivniţă.

— Nu, Loredana. Tu trebuie mai întîi să ne răspunzi la cele două întrebări esenţiale privind acţiunea noastră viitoare.

Apoi adresîndu-se oamenilor săi:

— Coborîţi în pivniţă, dar cu precauţie. Cercetaţi fiecare palmă de loc. Hai, daţi-i drumul! Ce mai aşteptaţi? Fanfara militară?…

Deschiseră chepengul. În pivniţă pătrunseră cîteva fascicule de lumină.

— Este cineva aici? întrebă un glas autoritar.

Nici un răspuns.

— Nu-i nimeni, şefule, îşi dădu unul cu părerea.

— Coborîţi, ce mai aşteptaţi?

Dar uşa de afară se deschise brusc. Cineva vorbi din prag. Se simţea în glas emoţia care-l gîtuia. Panica aproape îi oprise respiraţia, îl sufoca.

— Repede, fugiţi! Maşinile securităţii se îndreaptă spre noi! Sîntem înconjuraţi!

Glasul cu timbru profund adăugă şi el:

— Toţi la maşină! Iar tu, Loredana, o să-ţi primeşti pedeapsa!

Locotenentul major sări prea tîrziu în ajutorul ei. Cel care o ameninţase, descărcase pe loc revolverul în tînăra dansatoare, iar ultimul glonţ şi-l trase în tîmplă. Dan şi Costică se aflau acum în cameră.

Cumplită noapte. Răfuiala dintre cele două agenţii de spionaj se încheiase. Cu o ultimă fărîmă de viaţă, dansatoarea îşi mai îndreptă o dată privirea spre locotenentul major Ulmu. Zîmbetul pe care-l încercă se pierdu în ceaţa morţii. Zîmbetul acela, ucis brutal pe buzele ei, vroia parcă să-i spună: „Vezi că nu te-am trădat! Nu le-am spus un cuvînt!”

Ulmu îşi mută privirea spre fereastră. Fulgii cădeau moi, ca într-un basm de Andersen. Cînd echipa securităţii intră în odaie, Dan aprinse toate becurile. Cercetarea cadavrelor şi a încăperii nu dezvălui nimic. Dan îi mărturisi lui Ulmu:

— Interesant cum s-au ucis unii pe alţii şi cîtă importanţă prezintă pentru ei actele noastre militare. Bandele s-au exterminat aproape. Dar tot ce-i aici, nu-i decît plevuşcă, peşte fără importanţă. Rechinii sînt încă vii şi se pregătesc să ne atace în continuare… Pînă ce vom pune mîna pe ei!…

Un vecin fusese adus între timp de către un subofiţer. Dan îi puse primele întrebări:

— A cui este casa asta?

Omul, încă buimac de somn, răspunse cu oarecare şovăială în glas:

— A fost a domnului Sommer din Bucureşti…

— Cum *a fost?*

— Da. În ultimii ani a locuit aici o bătrînă. A murit de curînd, să tot fie două săptămîni…

— Şi de atunci cine a mai locuit aici?

După o scurtă chibzuială, omul răspunse:

— De-atunei nimeni…

— Cum nimeni? întrebă Dan, arătînd spre cadavrele din jurul său.

Omul replică fără să clipească.

— Aşa credeam cu toţii… Casa părea pustie… Întrebaţi toată strada. Un văr de-al meu făcuse chiar cerere la spaţiul locativ…

Dan îşi aprinse din nou o ţigară şi întrebă:

— Domnul Sommer nu a mai trecut pe-aici?

— Nu. Nu l-am mai văzut. Am auzit doar că-i paralizat la Bucureşti… Cum să vină omul dacă-i bolnav?… E la mintea oricui…

— Bine. Bătrîna care a locuit aici pînă acum două săptămîni era cumva rudă cu domnul Sommer?

— Asta nu mai ştiu. S-ar putea. Era o fire închisă. Nimeni nu ştia din ce trăieşte. Unii ziceau că-i pensionară, dar eu ştiu sigur că nu era… E drept că uneori o vizita un nepot care venea cu maşina. Ne-a spus că-i şofer… Şi cred că era şofer, căci odată venea cu un I.M.S., altădată cu o „Volga”… Avea şi nevastă, dar nu ştiu dacă era

legitimă…

— Noaptea n-ai auzit zgomote?

— Unde să aud zgomote?

— În casa asta.

— A… Da. Eu n-am auzit, dar nevastă-mea o ţine morţiş că a auzit acum cîteva zile… să tot fie două, trei zile… Ba, mai spunea că a văzut şi un I.M.S., de ne-am zis cu toţii că o fi trecut nepotul răposatei…

— Mda! Mai ai ceva de declarat?

— Eu? Da. Mă gîndesc ce să-i spun vărului meu… Să facă sau să nu facă o nouă cerere la spaţiul locativ… De, casa nu-i chiar de lepădat… Dar nu ştiu care i-o fi stăpînul? Vărul meu îi acar şi are trei copii… Pricepeţi?

Dan îl bătu pe spate:

— Bine. Spune-i să facă o nouă cerere. Îl voi sprijini chiar eu.

Cînd ieşiră din casă, Dan îl luă pe Ulmu pe după umăr. Locotenentul major mai privi o dată spre trupul însîngerat al dansatoarei.

— Ei Marine, ai avut dreptate. Dansatoarea nu ne-a trădat. Şi cine ştie, dacă am fi sosit la timp, poate că am fi salvat-o din mîinile asasinilor!

Afară fulgii cădeau molcom şi neverosimil de albi, aşternîndu-se ca un giulgiu peste sîngele scurs în timpul acelei nopţi de adevărat apocalips. În timp ce aştepta maşina, Mircea scrise fără să-şi dea seama, în zăpada proaspătă: „Loredana”. Dar numele dispăru pe dată sub fulgii ce cădeau fără contenire dintr-un cer de plumb…

*

Sunară de cîteva ori la uşa masivă de stejar. Erau gata să se lase păgubaşi, cînd auziră o cheie răsucindu-se cu un zgomot sec în broasca veche. În prag, apăru un bătrîn înalt, uscăţiv, purtînd sub braţul drept o cîrjă. Mergea şchiopătînd şi respira greu, ca un

astmatic. Se scuză politicos pentru întîrziere: „Sînt singur, reumatic şi astmatic; filatelia e unica pasiune care mă mai ţine în viaţă!”

Într-adevăr, biroul era plin cu zeci de albume de timbre, cu lupe de diferite mărimi şi cu literatură de specialitate.

Bătrînul îi pofti cu un aer ospitalier să se aşeze în fotoliile uzate. În ciuda suferinţelor care-l măcinau, avea o figură jovială, de bonom. Părea complet detaşat de lumea din afară. Trăia într-o lume a lui şi îşi aştepta resemnat sfîrşitul.

— Şi acum, vă stau la dispoziţie… Cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

Dan ceru mai întîi permisiunea să aprindă o ţigară, apoi i se adresă cu multă amabilitate:

— N-am dori să vă reţinem prea mult! Am avea nevoie de cîteva informaţii sumare, dacă n-o să vă obosească…

— În legătură cu ce anume, domnii mei?

— Cu fratele dumneavoastră.

Bătrînul nu se arătă deloc surprins:

— A, cu Hory… Ştiu exact cît ştiţi şi dumneavoastră: a plecat în străinătate în 1947. De atunci nu a mai dat nici un semn de viaţă. Puteţi să vă informaţi. Desigur, o verificare se poate face cu uşurinţă. La poştă, la prieteni…

— Dar fata fratelui dumneavoastră, Kitty Sommer, nu v-a vizitat?

Întrebarea păru chiar să-l binedispună pe pensionar.

— Ce glumă bună! Cred că dacă aş vedea-o, nici n-aş mai recunoaşte-o… Cîţi ani să aibă oare?

Dan nu-i răspunse. Aerul de splendidă linişte al bătrînului nu-i prea plăcu. Nici umorul şi jovialitatea lui forţată.

— Totuşi, sper că domnul Hugo Beer nu vă este complet necunoscut…

Pentru prima oară bătrînul avu o scurtă ezitare, care nu-i scăpă lui Dan. Dar îşi reveni imediat şi pară lovitura ca un actor desăvîrşit.

— Hugo Beer?… Da, da, acum treizeci de ani am cunoscut un Beer… Unul Hans Beer, era mult mai în etate decît mine. Poate e de

mult ţărînă… Cînd o să mă duc după el, s-ar putea să-l întîlnesc şi atunci o să vă dau de veste, domnii mei. Mi-ar face chiar deosebită plăcere să-l reîntîlnesc. Era un om plăcut şi spiritual!

Rîse. În glasul lui se strecurase o umbră de cinism. Apoi îşi frecă degetele uscate şi lungi, iar degetele trosniră ca nucile uscate sparte în pumni.

— Da, domnii mei, vă rog să mă iertaţi, dar nu ştiu nimic mai mult… Am putea conversa, în schimb, despre filatelie… Am cunoştinţe remarcabile în acest domeniu… Doriţi să-mi admiraţi colecţia?

Ofiţerii ieşiră în stradă, bucuroşi că au scăpat de aerul acela închis, cu iz de mucegai şi naftalină. În clipa în care se urcară în maşină, Ulmu făcu reflecţia:

— Tovarăşe căpitan, acest Boni Sommer ne-a minţit…

— Asta e şi părerea mea! Să fie supravegheat cu atenţie.

— Trebuie să controlăm hotelurile. Bătrînul filatelist nu-i atît de bolnav şi de senil pe cît se preface. N-a recunoscut nici casa din Buftea, cînd i-am vorbit despre ea. Răspunsul a fost vag şi cu intenţia de a ne deruta: „Cum, domnilor, mai există fosta mea casă… Nici nu-mi amintesc!”

*

După două ore de control, au ajuns şi la hotelul „Ambasador”. Dan îi arătă dispecerului fotografia Ilenei Plop. De la prima vedere o recunoscu şi declară plin de amabilitate şi bunăvoinţă:

— A, domnişoara Kitty Sommer! Cum să n-o cunosc? E logodită, pare-mi-se, cu domnul Hugo Beer de la 241… Au locuit aproape o lună la noi… Sau, mai precis, după cum spune registrul, douăzeci şi patru de zile.

— Şi unde sînt acum?

Funcţionarul rîse de ciudata întîmplare.

— Nu-i nici o oră de cînd au părăsit hotelul… Mi-au predat cheile

şi mi-au cerut să le dau corespondenţa. Erau foarte grăbiţi. De, aşa-i tinereţea…

— Spre ce localitate s-au îndreptat?

— Asta nu mai ştiu. Au plecat cu „Mercedes”-ul domnului Hugo! Un „Mercedes” albastru, dar numărul nu-l mai reţin…

Dan îşi aprinse o ţigară, în timp ce Ulmu îşi strîngea pumnii de enervare. Funcţionarul însă continuă flegmatic:

— Camerele, în schimb, le-au reţinut! Le-au plătit anticipat pe două săptămîni. Au lăsat şi bagaje în ele. Semn că se vor înapoia. M-au rugat, mai ales, să le păstrez şi corespondenţa pînă s-or întoarce! Deşi pînă în prezent n-au primit nici o scrisoare.

Căpitanul îl rugă pe funcţionar să-i telefoneze de urgenţă în clipa în care se vor întoarce. Dan era însă convins că cei doi „pasageri” nu vor mai călca prin „Ambasador”. Era şi acesta un vechi tertip al celor urmăriţi. Îl asculta acum pe Ulmu, care se dezlănţuise ca un torent de munte în april vijelios.

— Dacă am fi început controlul cu hotelul „Ambasador”, în clipa aceasta i-am fi avut în mînă! Cum dracu′ de s-au hotărît să plece tocmai astăzi?…

Dan îl completă, cu aceeaşi nervozitate, dar bine ascunsă:

— Înseamnă că cineva i-a anunţat. Dar cine? Bătrîna Ioana Plop sau pensionarul Boni Sommer? Şi prin ce mijloc au fost oare preveniţi? Încotro s-or fi îndreptat cu Mercedes-ul? Să fie imediat avertizate toate punctele de graniţă şi să se facă un control riguros pe şosele. Familia Plop şi Sommer să fie ţinute sub o strictă observaţie! Domnul Beer a lucrat perfect. Datorită celor două surori gemene nu a putut fi suspectat. Dacă se afla cu Ileana Plop, toţi ar fi dedus că o însoţeşte pe Kitty Sommer! Totu-i să nu ne scape din mînă! Controlaţi şoselele ce duc spre frontieră…

După ce execută toate ordinele lui Dan, Ulmu îi propuse cu oarecare ezitare în glas:

— Tovarăşe căpitan, avem o oră pentru cină, vă rog să primiţi să fiţi invitatul meu… Pînă acum m-aţi poftit întotdeauna numai

dumneavoastră… Mă simt dator…

— Ştii prea bine că nu permit subalternilor să vîre mîna în buzunar în faţa mea… De altfel, mi-era şi mie o foame de zile mari. Contrar dictonului latin, potrivit căruia stomacul plin nu-ţi permite să gîndeşti bine, pe mine o mîncare bună mă ajută să gîndesc şi mai al naibii.

Traversară bulevardul şi intrară în primul restaurant. Dar, din uşă, Dan se întoarse cu o mişcare bruscă şi exclamă cu vădită nemulţumire în glas:

— Nu aici! Mergem la „Cina". În nici un caz nu ne oprim aici…

Aruncînd o privire în interiorul localului, Ulmu descoperi la o masă pe bruneta Gigi. Aceasta era motivul adevărat al luării unei alte hotărîri. Dan se temea să nu fie recunoscut de fata care-l etichetase drept „monstru" şi „asasinul prezumtiv" al Ilenei Plop.

Locotenentul major se amuză în sinea lui de această întîmplare ieşită din comun. Cei doi ofiţeri nu găsiră la „Cina" nici o masă liberă. În sfîrşit, la restaurantul „Lido", o masă retrasă într-un colţ al salonului îi mulţumi.

Pentru Dan alegerea meniului constituia o adevărată plăcere, pentru că, zicea el: „Atît de rar am posibilitatea să mă ospătez cu o mîncare caldă şi la alegere, încît ori de cîte ori am prilejul trebuie să mănînc şi pentru zilele în care nu pun nici o bucată de pîine uscată în gură! Deci să chibzuim bine fiecare fel în parte". Comandă mai întîi o supă fierbinte cu tăiţei, un muşchi de porc împănat cu usturoi „specialitatea casei", clătite, îngheţată de fistic, cafea, coniac şi un vin sec de Murfatlar. Ulmu se mulţumi doar cu doi mici şi un muşchi de vacă în sînge, însoţite fireşte de cafea, coniac şi acelaşi vin de Murfatlar.

Locotenentul major spuse cu un zîmbet larg:

— În sfîrşit, tovarăşe căpitan, avem şi noi cîteva ore libere după atîtea încercări. Mai ales dumneavoastră! De două ori aţi căzut în mîinile lor!

— O dată am avut chiar fericirea să fim împreună, completă Dan.

— Cît era să ne coste această „fericire”?

— Mi se pare că totuşi am ajuns acum la un mic luminiş…

— Vă referiţi la banda Kitty-Hugo-Sommer?

— Da.

— Sînt hărţuiţi de reţeaua din care făcea parte şi biata Loredana. E drept, s-au lichidat între ei, dar sînt foarte sigur că au mai rămas destui care să ne dea de furcă. Acest Hugo Beer este cît se poate de periculos… Şi bătrînul Sommer rămîne pentru mine un mare semn de întrebare.

— O să vedeţi, tovarăşe căpitan, că o să dezlegăm şi această enigmă. Sommer e sau un mare farsor, sau numai o sperietoare menită să ne încurce iţele…

— Asta e şi părerea mea, Ulmule. Dar întrebarea esenţială e să aflăm dacă documentele au trecut peste graniţă… Numai aşa vom ajunge la „stelele” de prima mărime, care, trebuie s-o recunoaştem, au lucrat foarte abil pînă acum. E timpul ca adevărul să iasă la lumină.

Ciocniră primul pahar de vin chihlimbariu.

— Părerea mea, urmă Dan, este că Ileana Plop nu a fost decît o momeală, o unealtă inconştientă. De aceea au şi asasinat-o…

Situaţia se dovedea a fi atît de încărcată de primejdii la fiecare pas, încît orice alt om ar fi fost poate tentat să lase totul baltă. Dar Dan nu cunoştea asemenea crize de conştiinţă. Tăcut, modest, el se angajase definitiv şi total în această luptă epuizantă, care implica riscuri uriaşe. Obiectivele umanitare ale misiunilor sale îl mobilizau neîncetat. Sobru şi plin de curaj, el îşi asumase toată răspunderea acestei acţiuni temerare…

Realitatea, devenită stringentă mai ales prin cele două capcane în care căzuse Dan şi din care scăpase ca prin urechile acului, aveau darul să-l înarmeze şi mai mult în această luptă decisivă şi, nicidecum, să-l descurajeze. De aceea îi mărturisi cu o flacără tainică subalternului său:

— Ulmule, aceasta a fost şi este una dintre cele mai dificile

misiuni din cariera mea. Să ştii că la capătul ei o să tragem un chef nemaipomenit.

Marin rîse luminos:

— Aşa spuneţi de fiecare dată, iar cînd ajungeţi la fapte, după trei sau patru pahare de vin, treceţi la cafele, chiar dacă masa ar dura trei zile ca la nunta bunicilor noştri pe vremuri.

— Ei, află că în ziua în care o să stau faţă în faţă cu distinsul domn Hugo Beer, o să mă îmbăt de bucurie…

Străinii care se aflaseră pe la mesele din preajmă se retraseră, iar scaunele lor fură ocupate îndată de noctambuli în costume negre, de grupuri de petrecăreţi, obişnuiţii localurilor de noapte. În restaurant, fumul coborîse ca o pîclă deasă. Desenele decorative, puţinele plante exotice nici nu se mai desluşeau prin perdeaua aceea de fum de tutun. Deodată Mircea se scuză:

— Tovarăşe căpitan, mă reped pentru cîteva minute la comandament… Sînt curios dacă n-au mai sosit noutăţi!

Dan acceptă şi umplîndu-şi din nou paharul cu vin îl sorbi îndelung. în clipa aceea nu se gîndea că-l pîndeşte o primejdie. Iată însă că deodată o mînă îl apăsă pe umăr:

— Hello, frumosule, aici îmi erai?

Dan îşi stăpîni cu greu surprinderea. Lîngă el, dreaptă, în picioare, se afla Gina. Puţin ameţită, fata se aşeză autoritară la masa sa, fără să aştepte să fie poftită.

— Miliţia te caută peste tot… iar „Florin Piersic” de la telefon benchetuieşte la „Lido”…

Dan intră în jocul fetei.

— Gina, bănuiesc că n-ai spus nimănui de întîlnirea noastră de la bar…

— Ba am spus, frumosule, am spus acolo unde trebuie… Şi dacă n-ai să-mi povesteşti şi mie cum ai ucis-o pe Ileana, o să ţip aici în local, pînă vor sări să te aresteze, sadicule.

Căpitanul îşi jucă mai departe rolul cu toată seriozitatea.

— Dacă vei scoate o sigură vorbă, jur că o să afli pe propria-ţi

piele cum am ucis-o pe Ileana… Şi, crede-mă, n-o să fie prea interesant, nici prea amuzant pentru tine…

Intimidată şi trezită brusc la realitate, fata îşi muşcă buzele, să nu ţipe de frică. Abia murmură:

— De la Ileana ai vînătaia asta la ochi?

— Te înşeli… De la o altă fată… Cu care a mers mai greu! Ileana, în schimb, s-a prăpădit ca un puişor de găină… Vrei să-ţi arăt cum?

— A, nu, nu… Papa, fii rezonabil… Noi nu am avut nimic împreună… Şi nici n-o să avem… Iartă-mă, trebuie să plec jos la bar… Mă aşteaptă prietenii!

Dan o privi sever.

— N-ai să pleci la bar, decît cînd o să-ţi permit eu!

— Bine! N-am să plec. Ce mai vrei?

Fata privea cu disperare în jur, gîndind că ar putea chema cu privirea pe cineva din grupul ei.

— Cum ai ştiut că sînt aici? o întrebă Dan.

Gina îşi pierdu pentru o clipă cumpătul. Da, presupusul asasin al Ilenei, avea darul s-o înfricoşeze şi se supunea orbeşte poruncilor sale.

— Am fost cu „grupul nostru" la „Cina". Dar nu ne-a plăcut ginul, aşa că am venit la barul de aici, de jos. Cît priveşte dansul, eu m-am hotărît să dansez ultima. Cînd am ajuns la restaurant, spre ghinionul meu am dat cu ochii de dumneata… Asta-i! Acum iată-mă aici!

Fata îşi plecă privirea. Vorbea încet, ca pentru sine.

— Mi-a spus Flory că a citit într-un ziar din Franţa…

— Ce a citit, se interesă Dan, observînd că fata ezită să-şi continue relatarea.

— Că un sadic bătrîn omora piţipoance… Le ardemenea şi pe urmă le omora…

— Dar piţipoancele nu aveau nici o vină?

— Ba aveau, recunoscu fata, învinsă.

— Acum de exemplu, ar fi trebuit să fii de mult acasă…

Fata se sperie din nou:

— Cum? Vrei să mergi acasă la mine? Nu se poate… Am părinţi…

— Nu se vede, constată ofiţerul. Apoi, mai îmblînzit: N-ai înţeles bine ce-am spus eu. Am constatat că acum ar fi trebuit să fii acasă, să nu fi băut un gin, ci un pahar de lapte şi să fi dormit de mult…

— Am înţeles… Ţie îţi plac fetele cuminţi. Acum ştiu de ce ai ales-o pe Ileana. Ei, află că eu nu beau lapte, ci gin; că eu nu dorm acasă la mine, ci prin casele pe unde apuc şi mai află că n-am de gînd să mă las ucisă de tine. Ileana era o gîsculiţă… Da, asta era… Pe cînd eu am gheare de uliu… Să nu încerci să te convingi…

Deodată fata se opri. Îl zări pe Marin Ulmu, care tocmai se apropia de masa lor. Ofiţerul îi spuse lui Dan.

— Nimic nou acasă… A, dar mi se pare că pe dumneavoastră vă cunosc…

— Şi eu vă cunosc, mărturisi uluită Gina.

Dan interveni atunci, cu o umbră de umor negru:

— Să-ţi prezint o cunoştinţă mai veche…

— Nu chiar veche, preciză la fel de temătoare şi de precaută Gina.

— Cum „nu chiar veche?” Nu sîntem complici la asasinarea Ilenei?

Fata păli. Nu putu să mai articuleze un singur cuvînt, în timp ce Dan îşi continuă mărturisirile.

— Tovarăşe locotenent major, arestaţi-ne! Eu sînt monstrul, sadicul care am ucis-o pe Ileana Plop. Din cauza acestei domnişoare am ucis-o…

Deodată chipul Ginei se lumină subit. Un zîmbet relaxator luă locui crispării care o stăpînise o bucată de vreme. Fata le destăinui cu o bucurie nestăpînită:

— Ce piatră mi-aţi luat de pe inimă. Iertaţi-mă, domnilor, dar m-a încercat o adevărată panică. Şi acum îmi mai tremură picioarele. Numai eu ştiu prin ce am trecut… Şi acum fiindcă totul s-a sfîrşit cu bine, veniţi la bar să mă invitaţi la un pepsi cu gin… Hai, vă

mulţumesc de invitaţie… Mi-am revenit… Haideţi mai repede, am multe să vă spun… L-am mai întîlnit pe Hugo…

La auzul acestui nume cei doi ofiţeri tresăriră şi se lăsară conduşi la barul din subsolul hotelului „Lido” de către fata aceea frumoasă şi atît de tînără, încît Dan se simţea chiar stingherit.

Pe scaunele înalte, tineri clienţi, însetaţi şi dornici de băuturi cît mai tari. Lîngă tejgheaua barului, un barman tînăr amesteca ingredientele unui cockteil într-un shaker argintiu, pe care apoi îl clătina ritmic sub privirile pofticioase al unor însetaţi, ameţiţi de tăria alcoolului. Privirile celor doi ofiţeri cercetară cu atenţie prin localul îngust, în timp ce Gina scăpă nemulţumită:

— Poftim, din cauza dumneavoastră m-am pierdut cu totul de grup…

— Cum, a intrat în pămînt? se interesă cu prefăcută curiozitate căpitanul.

— Nu chiar în pămînt, preciză Gina. Dar au luat-o spre alt bar… Şi-acum pune-te pe alergătură şi tocmai cînd ajungi la bar, afli că s-au evaporat, ca să continue cheful la cineva acasă… Dar la cine? Bucureştiul e mare, iar noaptea e mică… Aţi văzut ce mi-aţi făcut?

Ulmu îi ceru scuze pe un ton de politeţe exagerată.

— Nu-i nimic, am putea bea un gin şi aici! Nu?

— Da, fireşte. Dar ce mă fac pînă dimineaţă?

Resemnată, Gina se adresă tînărului barman:

— Niky, un gin-fizz! Dar dublu şi cu multă gheaţă.

Dan abia aşteptă ca fata să aducă discuţia despre Hugo.

După al doilea pahar, Gina încercă să-şi povestească viaţa – înşiră tot felul de născociri în legătură cu o trupă de balet, apoi cu o echipă de filmat, povesti cum o seduse un tînăr regizor, cînd nu împlinise nici paisprezece ani. La al treilea pahar de gin începu să plîngă, să regrete, şi să se scuze, cramponîndu-se de nişte idei bizare de însingurare, de angoasă, de renunţare, de faptul că nu poate fi înţeleasă.} n timp ce-i asculta mediocrele filozofări, Dan ar fi simţit nevoia să-i tragă cîteva palme la spate şi s-o trimită imediat să se

culce, urmînd ca a doua zi să se ducă pe un şantier într-o muncă de reabilitare. Departe de a intui gîndurile căpitanului, Gina i se adresă cu părere de rău:

— Hello, boy… Hello, papa… Iartă-mă că te-am considerat un criminal… Dar eu pe scena vieţii sînt un personaj ratat… Numai un gin-fizz mă mai poate salva.

Dan fu obligat să renunţe la morală, în schimb atacă problema pieptiş:

— Ne-ai spus, mi se pare că l-ai cunoscut pe Hugo Beer!

— Şi încă bine, chicoti fata. Hugo era un adevărat gentlemen… El nu mi-ar fi refuzat un gin-fizz…

Ulmu interveni împăciuitor:

— Poftim! Nici noi nu-ţi refuzăm un gin!

— Şi, totuşi, niciodată n-o să fiţi ca el.

Locotenentul major o chestionă cu prefăcută supărare:

— Nu mi-ai vorbit deloc despre acest domn Hugo Beer, cînd ai fost la mine.

Fata rîse cu subînţelesuri.

— Cum era să-ţi vorbesc atunci, cînd nici nu-l cunoşteam… Îl văzusem, vag, de două sau de trei ori cu Ileana. De două ori aici la bar şi o dată la bar la „Ambasador”… Dar n-am apucat să vorbesc cu el… Ileana, mironosiţa, era extrem de geloasă… Da, n-a vrut să mi-l prezinte. Avea gînduri serioase cu el… Voia să plece în străinătate… Iar de mine se temea…

— De ce se temea de tine, Gina? o întrebă Marin curios.

— Cum să nu se teamă? Nu înţelegi sau o faci pe prostu’?… Pe prostuţul, se corectă fata.

— Nu, chiar că nu înţeleg, preciză Ulmu supărat.

— E simplu, bebe… Trebuie să mai creşti în ochii mei… Cum să nu-i fie teamă de mine? Sînt mai bine ca ea sau nu? Răspunde! Hai, răspunde odată!

— Da. Ea nu era atît de cuceritoare ca tine.

— Bravo! Ai şi crescut în faţa mea. Ilenei îi era frică să nu i-l suflu.

S-ar fi evaporat toată plecarea ei în străinătate. Adio Paris! Adio Londra! Adio Madrid! În locul ei s-ar fi dus Gina… Ăsta-i adevărul gol-goluţ. Şi Ileana nu era proastă, mironosiţa.

Fata întinse mîna cu un tremur abia perceptibil, spre paharul cu gin. Îşi puse în el un cub de gheaţă. Duse paharul la gură păstrînd un moment de tăcere, poate pentru Ileana, poate pentru visul ei de călătorie spulberat…

— Atunci cînd l-ai cunoscut pe Hugo? interveni din nou Dan.

— Mai tîrziu, după ce Ileana a fost asasinată… Sau nu… El mi-a spus că Ileana s-a sinucis…

— De ce să se sinucidă, cînd urma să plece în străinătate?

— Nu-i dădeau voie părinţii, aşa m-a lămurit Hugo. Dar, vă jur că eu nu l-am crezut… Ştiam că Ileana nu se sinchisea prea mult de părinţi… Nici nu-i păsa…

— Atunci de ce crezi că Ileana s-a sinucis? îşi urmă firul Dan.

— Eu am mizat pe faptul că ai ucis-o dumneata. A fost o năzbîtie a mea. I-am spus-o şi lui Hugo…

— Şi el ce-a zis? interveni Ulmu.

— A rîs. A rîs, atîta tot. Nu ştiţi cum era Hugo?

— Nu ştiu, rosti Dan.

— Foarte rău. Hugo era un gentlemen! Da, aşa era.

— Cînd l-ai văzut ultima oară?

— Ultima oară? Ieri seara… Mi-a spus că s-a hotărît să plece…

— Unde? ceru Dan o precizare.

— Vă spun… Dar cu o condiţie… Cu o singură condiţie…

— Care, hai, spune-o, o zori şi Marin.

— Încă un gin-fizz şi, apoi cu toţii la bar… Vreau să dansez. Mie nu-mi place să pierd nopţile inutil… Timpul înseamnă bani şi nopţile viaţă, pe lîngă valută forte…

— Bine, s-a făcut!

Şi Dan ceru un nou gin-fizz barmanului, care dădea semne evidente de nerăbdare, fiind ora de închidere. Ba căută şi un pretext:

— Nu mai avem gheaţă-cub!

— Fără gheaţă porunci Dan.

Fata clătină paharul cu gin-fizz.

— Şi vreţi să vă spun unde era hotărît să plece Hugo Beer? Bine, o să vă informez. Dar unde-i gheaţa din pahar?

Un tînăr, rezemat cu coatele de tejgheaua barului le întinse binevoitor paharul său de cristal, în care se mai aflau trei cuburi de gheaţă străvezie.

— Poftiţi, eu mi-am terminat băutura.

Gina renunţă la cleşte şi apucă între degete primul cub de gheaţă pe care îl introduse în pahar. Aşa făcu şi cu al doilea şi cu al treilea cub.

— Acum să vă spun unde era hotărît să pornească domnul Hugo Beer. Dar mai întîi să beau. În cinstea lui Hugo voi goli această sondă cu gin-fizz!

Dădu paharul pe gît. O clipă mîinile îi înotară în aer ca nişte aripi de pasăre aflată în furtună. Apoi, liniştite, căzură de-a lungul trupului odată cu fata care se prăbuşi ca un fluture alb, orbit de prea multă lumină. Ofiţerii, ultimii clienţi, barmanul speriat, se aplecară peste trupul, care acum încremenise.

— A leşinat! strigă unul dintre clienţi.

— A bătut prea mult, declară şi Niky barmanul.

— Aş! Poate să bea mult mai mult, preciză cineva, care, probabil o cunoştea mai bine.

Dan se aplecă şi îi luă mîna. Pulsul încetase să mai bată. Cu gesturi moi ofiţerul îi închise pleoapele.

— A fost otrăvită! Asta-i cianură! declară Dan.

Apoi ordonă lui Marin:

— Anunţi procurorul şi pe criminalişti. Din clipa aceasta nimeni nu mai părăseşte încăperea.

Înfricoşat, alb ca varul, barmanul striga în neştire:

— Nu sînt vinovat… Priviţi! Aceasta-i sticla din care i-am servit ginul… Poftiţi, beau din sticlă şi n-am nimic. Să fac analiza, ginul este curat, fără strop de cianură… Priviţi cum beau!

Dan îi ordonă cu glas aspru, declinîndu-şi funcţia.

— Linişteşte-te! Nimeni nu te acuză. Toată lumea să se aşeze pe locurile în care s-a aflat cînd Gina a căzut de pe scaunul înalt… Hai, mai repede domnilor, vă rog!

Dezmeticiţi, tinerii se supuseră dispoziţiilor date de căpitanul Miron Dan. Fiecare privea năucit la vecinul său, neînţelegînd şi neputîndu-şi explica scena tragică la care fusese martor doar întîmplător…

După puţin timp sosi şi echipa de criminalişti. Dan, martor al întîmplării. conduse primele cercetări.

— Deci ginul nu a fost otrăvit, vă rugăm, nu vă atingeţi, deocamdată, de nici un obiect din apropiere. Să încercăm citronada, zahărul şi lămîia.

— Priviţi, nici sucul de lămîie şi nici zahărul nu sînt otrăvite… Le gust pe toate în faţa dumneavoastră.

Dan preciză sever:

— Ascultă, omule, am ordonat să nu te mai atingi de nimic…

Barmanul, înnebunit de teamă, urlă ca ieşit din minţi:

— Vreau să vă dovedesc că nu sînt vinovat absolut cu nimic… Vă rog să cercetaţi, dacă am cianură sau altă otravă asupra mea…

Procurorul îi luă vorba din zbor.

— De ce ai rostit cuvîntul „cianură”?… Sau mai precis, răspunde de unde ştii că a fost otrăvită cu cianură?…

Dar căpitanul Dan luă apărarea tînărului barman, care, surprins de întrebarea procurorului, nu se mai putea apăra, căzînd într-o stare de totală prostraţie.

— Eu l-am informat pe barman că a fost ucisă cu cianură. Pot garanta că nu-i vinovat cu nimic. Pentru mine cazul este acum cît se poate de limpede…

— Vă rog, tovarăşe Dan, insistă procurorul.

Dan explică în cîteva cuvinte.

— După ce a luat gin-fizz-ul, fata a cerul gheaţă. Barmanul a pretextat că nu mai are.

— Nici nu mai aveam, tovarăşe, lămuri, revenit puţin, barmanul de după tejgheaua sa.

— Acum vorbesc eu, îl puse Dan la punct. Atunci un tînăr i-a oferit gheaţă-cub, din această cupă de cristal. Pot garanta că cianura se afla în cuburile de gheaţă, da, în cele trei cuburi de gheaţă… Poftiţi, analizaţi gheaţa topită rămasă pe fundul şi pe pereţii cupei… Aş dori doar să-l iau cu mine pe tînărul atît de serviabil.

Dar, spre marea uimire a lui Dan, tînărul dispăruse de îndată ce-i oferise Ginei cupa sa cu cele trei cuburi de gheaţă. Astfel se închisese, pentru moment, încă o portiţă. Întorcîndu-se spre locotenentul major, căpitanul Dan rosti înciudat:

— Altă dată să nu mai pălăvrăgim în baruri. Ulmule…

*

Dan sosi acasă abia către orele patru dimineaţa. Era frînt de oboseală. Dădu drumul apei fierbinţi să se adune în cadă. Nimic nu-l odihnea mai mult decît o baie caldă în care turna esenţă de brad. Era gata să intre în apă, cînd telefonul ţîrîi prelung. Nu-i fu greu să recunoască imediat rîsul ascuţit al tînărului scund şi smead, rîsul acela obsedant, sarcastic care-l mai deranjase de atîtea ori, la cele mai bizare ceasuri din zi sau din noapte. Vorbele se auzeau clar:

— Îţi vine rîndul, domnule căpitan!… O să-ţi crească curînd aripi… Aripi de îngeraş…

Dan nu-şi putu reţine o înjurătură. Apoi scoase, cu orice risc, telefonul din priză. Se linişti doar în apa fierbinte cu miros pătrunzător de răşină.

După ce obţinu confirmarea în laborator a ipotezei susţinută la bar de căpitanul Dan, Ulmu se îndreptă spre barul Continental, să-l caute pe tînărul care oferise Ginei cupa cu gheaţă. Ceva îi spunea că tînărul s-a îndreptat spre bar, pentru a avertiza întreaga „bandă” de moartea Ginei; în felul acesta s-ar fi putut sustrage cu toţii presupuselor vizite pe care autorităţile urmau să le efectueze în acel

loc. Dar la barul „Continental”, Marin Ulmu nu-l descoperi pe tînărul cu pricina. Se hotărî să-l caute şi la barul „Melody”.

De cum intră în local, Marin se simţi observat. Nu-i fu prea greu să surprindă în oglindă pe tînărul acela care-l luase sub observaţie chiar de la primii paşi. Îi urmărea fiecare mişcare, aşa că ofiţerul fu nevoit, după un sumar tur de orizont, să părăsească de formă localul. Marin reuşi astfel să-l convingă pe tînăr că ofiţerul nu-l remarcase şi că, probabil, nu-i reţinuse figura nici la barul „Lido”. Dar ofiţerul nu părăsi localul barului. După ce simulase plecarea, ocupă o masă într-un colţ foarte retras, de unde reuşea să supravegheze toată sala, inclusiv ringul de dans, fără a putea fi văzut de cei ce se aflau în interior, învăluiţi de fumul gros de tutun.

Tînărul comandă un pahar cu „Campari” pe care îl umplu cu cuburi de gheaţă. Se simţea în largul său. Nu bănuia că orice mişcare îi este supravegheată. Îşi aprinse o ţigară de foi, cubaneză, şi aştepta cu bună dispoziţie începerea programului. Abia cînd luminile din local se stinseră, tînărul respectiv se retrase pe culoar unde se afla telefonul public. Marin îl urmă de la distanţă. Dar, tînărul se îndreptă din nou spre bar, căutînd pe cineva cu privirea timp de cîteva secunde. Nemulţumit, se reîntoarse în sala mare, odată cu începerea programului.

Un grup de dansatoare umplu încăperea cu zbor alb de dantele. Dansul lor fascinant electriză toţi spectatorii. Chiar în timpul acestui dans, tînărul, neobservat, căută să se îndrepte din nou spre barul localului. Aici îl aştepta un individ între două vîrste. Se aşezară alături, pe scaunele înalte, salutîndu-se surprinşi, de parcă s-ar fi văzut din întîmplare. Marin îşi reglă aparatul de ascultare la distanţă. După felul cum i se adresa tînărului, Ulmu deduse cu uşurinţă că individul mai în etate îi era şef aceluia.

— Cum a mers?

— Am dat de Gina la barul „Lido”, îi răspunse concis tînărul.

— Şi?

— Aşa cum m-ai avertizat: era cu cei doi securişti…

— A trăncănit, nu-i aşa?

— Suficient! N-o ştii cum e cînd se îmbată?

— Dar ceva deosebit?…

— Era cît pe ce să destăinuie plecarea lui…

— Mda… Şi?

— Şi am intervenit la timp. I-am oferit cianură în cuburile de gheaţă…

— Te-a recunoscut?

— Era praf… N-ar mai fi recunoscut-o nici pe mă-sa.

— Deci n-a divulgat adresa?…

— Nu. Nici o grijă.

Tînărul îşi reaprinse trabucul, apoi se interesă:

— Avem ceva nou?…

— Vom primi însărcinarea la ultimul număr din program…

— Aşa, ca în fiecare miercuri?

— Întocmai. Haidem, pe rînd…

— După ce primim dispoziţiile, ne întîlnim aici?

— Nu. Mai nimerit e în local. Aici am putea fi observaţi.

Intrară pe rînd în local. Tînărul îşi reocupă masa de unde putea admira, în prim plan, un număr de acrobaţie executat de o pereche de dansatori mai vîrstnici. Revenit la locul său, Ulmu urmărea cu o atenţie deosebită fiecare număr al programului. Într-o pauză scurtă, un chitarist încercă un acord mai bizar. Ofiţerul îşi încordă atenţia, pentru a desluşi dacă aceasta ar fi putut să însemne un mesaj secret. Ascultă, atent, şi un fragment muzical reprodus de un saxofon izolat; nu-i scăpă nici ritmul castanietelor, a căror cadenţă ar fi putut constitui un mesaj morse. Totuşi, ofiţerului nu i se păru nimic ieşit din comun, care să-i atragă atenţia. Ultimul număr al programului artistic fu susţinut de o cîntăreaţă binecunoscută, venită din străinătate, care oferi publicului „Violetera”. În braţe ţinea un coş mare cu flori multicolore. În timp ce cînta, arunca flori pe la mese. În mod deosebit se opri în dreptul mesei ocupate de tînăr. Acesta se arătă nepăsător, preocupat parcă cu totul de paharul său cu

„Campari”.

Cîntăreaţa se străduia acum să chite frumoasa melodie şi cu cuvinte româneşti, nu numai cu spaniole, în versiunea Săritei Montiel:

„Domnişori şi domnişoare
Cumpăraţi o mică floare,
Căci o floare pusă-n glastră…”

Ajunsă la acest vers, dărui tînărului un minunat trandafir alb, obligîndu-l pe acesta să-i răspundă printr-o elegantă apăsare a mîinii cu floarea în dreptul inimii. Marin Ulmu îşi dădu seama că mesajul se află transcris pe petalele trandafirului artificial, dar nu putea de fel să ajungă la el. Acest gînd îl exaspera. Încercă în gînd tot felul de soluţii. Nici una nu i se păru aplicabilă fără să trezească bănuieli. Îi rămînea, totuşi, o speranţă: Să asculte din nou, de la distanţă, convorbirea între cei doi complici; în felul acesta avea să surprindă desigur şi enunţarea mesajului. Hotărît, tînărul urma să transmită complicelui său conţinutul mesajului cifrat. Era cea mai judicioasă cale. Şi cea mai sigură. Dar întîlnirea dintre cei doi, acum după ce programul se sfîrşise de mult, întîrzie. Tînărul părea că se grizase. Bea pahar după pahar. Marin zîmbi satisfăcut: „Da, trucul este vechi. L-am mai întîlnit printre cazurile pe care le-am rezolvat. Tînărul vrea să convingă pe eventualul său urmăritor că s-a îmbătat. Fără îndoială că a trecut de la „Campari” la un sirop asemănător la culoare, printr-o înţelegere cu chelnerul. Asta înseamnă că mesajul primit este deosebit de important şi că vrea să scape din local fără „coadă”, să poată opera în voie şi nestingherit. Joacă tare şi este un actor nu lipsit de calităţi!”

În cele din urmă, omul mai în etate se apropie de masa tînărului. Se îmbrăţişară ca doi cheflii bine dispuşi şi bucuroşi că beau împreună un pahar în plus. Ulmu fixă lungimea de undă a aparatului minuscul. Dar mecanismul nu răspunse cu promptitudine la

comandă, ceea ce irită pe tînărul ofiţer. Cînd interceptă convorbirea, probabil că mesajul fusese transmis, iar acum îl comentau cu oarecare îngrijorare:

— Deci astăzi urmează executarea planului „B”… se mai informă încă o dată cel mai în vîrstă.

— Astăzi, confirmă tînărul cu o voce aspră, guturală.

Sîngele năvăli brusc în obrajii „şefului”, care înjură cinci minute în şir. În tot acest timp tînărul se uita enervat în fundul paharului golit. Apoi înjură şi el urît de tot, întrebînd cu aceeaşi voce guturală.

— Şi pentru ce mai trebuie avertizat la ora patru? Vezi, asta nu înţeleg… E ca o sonerie sau o bătaie în uşă, care-i vesteşte venirea noastră…

— Cam aşa-i, constată, blazat şi la fel de pesimist, interlocutorul său.

— E o copilărie. Un gest absurd. Pentru numele lut Dumnezeu, dar de ce acasă? în glasul tînărului se simţea o nelinişte crescîndă.

— Asta mă întreb şi eu şi tot nu-mi pot explica. Mult mai uşor ar fi fost pe stradă sau într-un local.

Tînărul era de cu totul altă părere.

— Nu. Mai simplu ar fi fost o bombă cu plastic lipită ca un burete de maşina sa. Dar cianura?

— N-avem încotro, asta-i dispoziţia. Îmi pare rău, dar trebuie să lucrăm împotriva dorinţei noastre, şi se încruntă înfricoşat de tot ceea ce avea să urmeze. Nu avea căderea să-şi discute şeful. Era plătit ca să-i execute ordinele întocmai, chiar şi pe cele ce i s-ar fi părut absurde. Dar mişcările şi gesturile îi exprimau de fapt toată iritarea.

Îşi privi ceasul şi spuse:

— Au mai rămas pînă la ora patru treizeci şi şase de minute. Timp suficient ca să mai bem un pahar pentru încăpăţînarea stăpînului nostru… E clar însă că de data aceasta „bosul” a cam exagerat.

— Mda, o noapte foarte agitată şi stupidă, fu şi tînărul de părere, apăsîndu-şi fruntea cu palma.

— Trebuie să mergem, hotărî celălalt.

— E cumplit, constată tînărul muşcîndu-şi într-una buza de jos a neputinţă.

Deodată cel cu aer de şef spuse pe un ton răstit:

— Gata cu văicărelile. Să pornim la treabă! Peste cinci minute te aştept în maşină. Vezi, nu uita nimic. Atenţie mare, să nu ne trezim cu copoii pe urmele noastre. Şi ieşi din local.

Din toate acestea, locotenentul major nu înţelese decît că cei doi se pregătesc, fără prea mult entuziasm, să înfăptuiască un aşa-zis „plan B”, un plan în care se hotăra asasinarea cuiva. Dar a cui? Îşi rememoră convorbirea. „Da, a cuiva care urma să fie anunţat, deci prevenit la orele patru, că va fi asasinat. Ce joc stupid! îşi mai spuse el. Aveau dreptate cei doi complici. Operaţia era astfel mult îngreunată, iar execuţia ei putea fi considerată un adevărat risc, un risc smintit, prostesc”.

Marin ieşi din local imediat după omul care îl însoţea pe tînăr, ferindu-se să nu fie dibuit de nici unul dintre ei. Cînd ofiţerul ajunse în coridorul îngust al barului de noapte, ceasul din stradă indica patru fără un sfert. Aerul tare şi curat de iarnă îl învioră. Ningea cu fulgi mari şi rari. Bulevardul era pustiu; doar într-un loc, doi mecanici reparau un microbuz albastru. Se strecură în maşina sa, ţinînd sub observaţie cealaltă parte a străzii. Îl recunoscu uşor pe cel ce ieşise primul din bar; cu gulerul hainei ridicat, cu faţa aproape ascunsă de o pălărie cu boruri mari, lăsată pe ochi, el aştepta lîngă un „Fiat 1300” de culoarea vişinii putrede. Se vedea bine că aşteptarea, pe semne prelungită, îl înfuria peste măsură. Nu-l observase pe Marin aşezat în „Volga” sa cu luminile stinse. Tînărul ieşi şi el din bar, păşind agale. Amîndoi se urcară în „Fiat”. Cîteva secunde în care se încălzi motorul, ei cercetară în jur, să vadă dacă nu cumva sînt urmăriţi şi, spre satisfacţia ofiţerului, nimeni nu ieşi atunci din bar, aşa încît să creeze probleme celor doi complici. „Fiat”-ul demară aproape odată cu „Volga”. Prezenţa „Volgăi” nu atrase atenţia celor din „Fiat”. Marin pornise motorul încă de cînd individul mai în etate aştepta afară, aşa că cei în cauză nu-i acordară atenţie. Tînărul – el conducea

maşina – opri lîngă Cişmigiu, în faţa magazinului „Spicul”. Ulmu merse mai înainte şi o luă pe strada din dreapta, care duce spre Brezoianu. Manevra aceasta îi derută complet pe cei doi.

Tînărul rupse primul tăcerea:

— La un moment dat mi s-a părut că „Volga” ne urmăreşte.

— Fleacuri! Treci mai repede la telefon…

— Nu! Mai aşteptăm puţin… zise tînărul arătîndu-i un miliţian care se îndrepta spre strada Brezoianu. Îşi aprinseră cîte o ţigară şi începură să discute aprins despre maşină. Miliţianul intră în vorbă.

— V-a lăsat căruţa în drum?

Tînărul îi răspunse cu multă bunăvoinţă:

— Nu. Ne-am oprit să luăm o gură de aer curat. Dacă ar fi mai călduţ afară, ne-am încumeta să facem o mică plimbare în Cişmigiu…

— Dar nici ger mare nu este, îşi dădu miliţianul cu părerea, îndreptîndu-se apoi cu paşi grăbiţi spre strada Brezoianu.

Cu ajutorul aparatului său, Marin Ulmu le surprinse toată convorbirea. Acum stătea mai departe la pîndă. Ştia precis că venise momentul în care cei doi aveau să-şi avertizeze, de la un telefon public, victima înainte de a o asasina. Din cînd în cînd, cu ajutorul unei oglinzi minuscule, Marin îi observa pe amîndoi; fumau nestingheriţi.

Deodată tînărul spuse:

— Gata! M-am săturat să tot aştept. La dracu!

— Te înşeli… Mai avem două minute pînă la ora patru! Trebuie să lucrăm ca un mecanism de mare precizie. Ştii doar cît ţine el la precizie!…

— Iartă-mă. Ştii doar că ăsta-i felul meu… Nu mă pot schimba… Poftim, au trecut şi cele două minute.

— Du-te la telefon! Eu rămîn să observ strada. Lucrezi cît mai repede, să nu fim surprinşi…

Cel care îl dirija pe tînăr merse pînă la capătul bulevardului, să se convingă că de pe strada lăturalnică nu apare vreun pieton întîrziat. Ulmu dispăruse la timp într-un gang, aşa că nu fusese observat de cel

care cerceta atent strada.

— Pot să încep? întrebă tînărul.

— Gata! îi ordonă complicele.

Marin, revenit lîngă bordura trotuarului, le urmărea încordat mişcările. Tînărul se dusese la un telefon şi formă un număr.

— Mai repede! îl zori celălalt.

Ofiţerul auzea clar, în aparatul său, zbîrnîitul soneriei la numărul format de tînăr. În acelaşi timp, văzu cum tînărul scoase de sub palton un magnetofon minuscul. Auzi apelul după ce tînărul pusese magnetofonul în funcţiune. În aparatul lui Ulmu, se desluşeau acum limpede vorbele rostite la telefon şi înregistrate la magnetofon:

„Îţi vine rîndul, domnule căpitan… O să-ţi crească aripi curînd… Aripi de îngeraş…”

Tînărul închise telefonul, opri magnetofonul şi-l vîrî din nou sub palton.

— Ai transmis? se informă complicele mai în vîrstă.

— Păi n-ai auzit?

— Era acasă?

— Bineînţeles. Altfel de ce aş mai fi transmis?

— În regulă. Nu ne rămîne decît să-i facem vizita de curtoazie şi să-l lichidăm.

Se urcară în maşină şi porniră cu toată viteza.

Marin Ulmu nu-i mai urmări. Totul devenise cît se poate de limpede. Victima nu putea fi alta decît şeful său, căpitanul Dan. Deci îi sosise sorocul. Dar cine hotărîse acest termen? Ce importanţă avea data?

Formă la telefon numărul lui Dan. Era soluţia cea mai simplă: avea să-şi avertizeze şeful, care astfel i-ar fi putut aştepta cum se cuvine. Bineînţeles, între timp el, Ulmu, i-ar fi venit în ajutor, deşi ştia că Dan se pricepea de minune să le facă o primire cît mai „cordială”. Dar la telefon nu-i răspunse nimeni. „Poate am greşit numărul! Să-l mai fac o dată!”. Aşteptă din nou, dar de data aceasta mult mai neliniştit. „Dar dacă a scos telefonul din priză? Înseamnă că ticăloşii

au faţă de mine un avans de aproape zece minute. Şi mai înseamnă că viaţa căpitanului se află acum în pericol. Oare pentru ce a scos telefonul din priză?"

Cel mai bun lucru era să ajungă repede acasă la Dan, să intervină la timp. „S-ar putea să ajung prea tîrziu", gîndi Ulmu tulburat.

Motorul se încălzi greu. „Da, viaţa şefului meu depinde de fiecare secundă. Pentru ce şi-o fi scos telefonul din priză? Dar dacă cei doi mai au şi un al treilea complice, care a întrerupt legătura telefonică? Greşeala a fost a mea. Ar fi trebuit să plec imediat acasă la căpitan, să-i primim pe asasini. Cum de am putut săvîrşi o greşeală atît de copilărească, de ridicolă, care ar putea să coste viaţa căpitanului Dan? Dar dacă aş anunţa inspectoratul să trimită o echipă fulger de intervenţie? A, nu, ar însemna să opresc maşina şi să mai pierd timp cu telefonul… Or, în situaţia noastră, a cîştiga timp înseamnă a salva viaţa şefului meu direct!"

Ulmu gonea prin ceaţa lăptoasă, care îi îngreuna înaintarea pe străzile încă pustii în dimineaţa geroasă.

Cînd ajunse pe strada unde locuia Dan, el zări în colţ, staţionînd „Fiat"-ul celor doi. Opri maşina mult mai în urmă, pe după un colţ… Deodată faţa i se lumină de o bucurie neaşteptată. Ferestrele locuinţei lui Dan erau luminate, semn că ofiţerul era treaz. Şi mai însemna, poate, că cei doi nu-şi puseseră în aplicare atacul tîlhăresc.

După ce primise ultimul telefon de ameninţare, Dan se apucase să citească o carte pe care o începuse dar nu o terminase. Văzînd că lumina este aprinsă, cei doi nu îndrăzniră să coboare imediat din „Fiat", ci mai aşteptară puţin, sperînd să se stingă lumina şi să treacă apoi nestingheriţi la fapte. Coborîră totuşi din maşină şi se strecurară pe coridorul lung de la parterul blocului. Apoi, cu mare grijă urcară, etaj cu etaj, pînă ajunseră la uşa garsonierei lui Dan. Aici se opriră prevăzători, în aşteptarea clipei în care să pornească la acţiune.

Văzînd că „Fiat"-ul este gol şi că cheia fusese uitată în portieră, Ulmu sustrase din maşină unicul magnetofon uitat acolo din neglijenţă şi îl ascunse în „Volga" sa, bineînţeles, după ce făcu în aşa

fel încît „Fiat"-ul să nu mai poată funcţiona. Apoi se strecură încet pînă la garsoniera lui Dan. Limbile fosforescente ale ceasului arătau cinci fără un sfert. Ofiţerul desluşi în umbră siluetele celor doi. Se apropiase atît de mult de ei, încît le auzea respiraţia şi şoaptele:

— Ce naiba facem dacă nu se mai culcă? Ne apucă ziua aici…

— Ssst! Parcă am auzit un zgomot!

— Ţi se pare…

— Ce-ar fi să încercăm să-l surprindem?

— Cum?

— Simplu. Îl sunăm şi tragem prin uşă.

— Şi dacă ne scapă? Trebuie neapărat lichidat în această dimineaţă. Lichidat, nu rănit, înţelegi?

— Da, dar taci odată, pentru Dumnezeu.

Deodată dunga de lumină ce se zărea pe sub uşă dispăru.

— Mai aşteptăm zece minute! se auzi şoapta celui mai vîrstnic.

Tînărul se sculă în picioare; se părea că nu auzise comanda.

Urmă o linişte adîncă, nefirească. Mircea îşi auzea clar bătăile inimii. N-ar fi vrut cu nici un chip să-i scape din mînă pe cei doi, trebuia să afle neapărat unde se refugiase stimabilul domn Hugo Beer.

Tînărul chicoti doar după cîteva minute.

— Jalnică aşteptare, oftă tînărul. Ce facem, pornim la treabă?

— Mai aşteaptă… Îl avem în mînă. Oricum, pînă la orele şase, şase jumătate tot nu se luminează de ziuă. Stinge ţigara, n-auzi? Ce te-a apucat?

— Uite c-am stins-o! Dar să ştii că peste o oră sau poate chiar mai devreme, oamenii or să plece la treburi… N-ai timp, bătrîne, ascultă-mă măcar o dată! Am dreptate, să ştii! Ai să te căieşti!

— Pregăteşte-te. Eu răspund de rezultat, nu tu. Pregăteşte revolverul cu amortizor. Tragi în plin. Şi pe urmă ne întîlnim la maşină. Cine ajunge primul, dă drumul la motor. Hai. Cred că a sosit clipa!

În timpul acesta se auzi uşa de la intrare, apoi o sonerie la primul

etaj. O uşă se deschise şi din nou tăcere.

— Lasă-mă pe mine la uşă, zise cel în vîrstă.

— Vezi că-i un Yale special.

— Nu mă învăţa tu pe mine meseria. Dă-mi mai bine fularul, să înăbuş zgomotul.

În clipa în care uşa cedă, se auzi, autoritară, vocea lui Ulmu:

— Nu mişcaţi! Mîinile sus!

Urmă o luptă surdă, oarbă, apoi din nou vocea lui Marin strigînd:

— Tovarăşe căpitan!

Acum se luptau doi contra doi. Zgomotul atrase şi vecinii, mai ales după ce se auzi un foc de armă. Ulmu îşi încleştase mîna de braţul tînărului şi, executînd cu abilitate o figură, îl răsturnă peste umărul său. Tînărul încercă să-l apuce de gambă, dar cu o altă lovitură precisă, locotenentul major opri mîna adversarului său. În timpul încleştării, individul mai în vîrstă reuşi să dispară. Dan îl urmări pe coridor. Dar individul reuşi să se facă nevăzut. Cînd Dan se reîntoarse, locotenentul major îl şi imobilizase pe tînăr, care, sfîrşit, nu se mai împotrivea. Dan îi porunci aspru:

— Hai, ridică-te!

Tînărul se ridică cu greu de la podea, Dan îi ordonă mai departe:

— Intră în casă! Mîinile sus!

Intră în casă, cu paşi împleticiţi, în timp ce Marin, la un semn al lui Dan, îi controlă buzunarele şi îi scoase: un revolver, un box de oţel, cîteva carnete şi un portmoneu cafeniu. Căpitanul nu-l scăpă o clipă din ochi.

— Acum scoate cianura!

Tînărul încercă să coboare braţele.

— Rămîi cu mîinile sus! Spune doar unde ai ascuns-o.

Tînărul îşi ridică din nou mîinile, dar nu răspunse.

— Te joc cu noi? Răspunde imediat unde-ai ascuns cianura!

Cu furie reţinută şi sfidîndu-l pe Dan, prizonierul spuse:

— După cîte „îmi amintesc” în reverul stîng al hainei!

Mircea descoperi otrava. Căută şi în celălalt rever.

Abia după aceea Dan îi porunci cu un ton mai calm:

— Stai jos!

Căpitanul îşi aprinse o ţigară, în timp ce Mircea se adresă tînărului:

— Ce-ai căutat aici?

— Eu? L-am urmat pe şeful meu.

— Te-am întrebat ce-ai căutat aici…

— Dar eu am răspuns că l-am urmat pe şeful meu… E clar?

Pe faţă îi flutură un zîmbet sfidător:

— Orice atitudine necuviincioasă va fi în defavoarea dumitale. Continuă şi ai să te convingi imediat. Şi acum răspunde, clar şi fără ironie, ce-ai căutat aici…

— Se înţelege că n-am venit să-i spun căpitanului bună dimineaţa… Şi nici că-l iubesc prea tare…

În clipa următoare, nemaiputîndu-se stăpîni, Mircea îl apucă de guler şi îl zgîlţîi puternic, apoi îi spuse.

— Nu este în obiceiul meu. Să ştii însă că o să ne purtăm cu tine în maniera în care o să te porţi cu noi. Sper că ne-am înţeles!

Ofiţerul făcu înadins o pauză, în timp ce Dan puse ibricul electric în priză. Cafeaua învioră cu parfumul ei atmosfera. Zorii începură să năvălească prin ferestrele mari ale garsonierei lui Dan.

— Hai, vorbeşte! Ordonă locotenentul major.

— Aveam dispoziţii să-l lichidăm pe domnul căpitan.

— De la cine?

— Asta nu mai ştiu. Şeful m-a adus aici.

— Să zicem că ar fi aşa… Dar pe Gina de ce-ai ucis-o?

Răspunsul nu se lăsă aşteptat:

— Pentru că a „ciripit” prea mult. Recunoaşte, domnule, că am dreptate. Doar aţi fost martor…

— Pentru cine lucrezi?

— Eu nu-l cunosc decît pe şeful meu, care acum a reuşit să dispară de aici.

Ulmu dădu ocol odăii, în timp ce Dan turnă cafea în ceşti.

— Ascultă, i se adresă locotenentul major, spune odată cine este şeful tău? Unde locuieşte?

Tînărul zîmbi maliţios:

— În meseria noastră nu ştim prea multe. Ne cunoaştem doar „legătura” sau „legăturile”. Cu şeful meu mă întîlneam numai seara la barul Melody, iar ziua la barul Lido.

— Serios? Dar de Jack ai auzit?

— Niciodată.

— Sigur?

— Sigur.

— Dar de Radu?

— Nici de Radu. Am spus că nu-l cunosc decît pe şef. Prin el primeam dispoziţii.

— Numai prin. „şef”?

— Da.

— De ce minţi? se revoltă Ulmu.

— Nu mint.

Marin scoase din portmoneu frumosul trandafir alb „lucrat dintr-un material plastic.

— Şi floarea asta tot de la „şef” o ai?

Tînărul îl privi cu o mînie nestăpînită. Sîngele îi năvăli în obraji, ochii i se înroşiră.

— De ce nu răspunzi?

Locotenentul major fredonă în surdină melodia cîntăreţei de la bar.

— De ce taci? Cuvintele astea nu-ţi spun nimic?

„Domnişori şi domnişoare
Cumpăraţi o mică floare,
Căci o floare pusă-n glastră…”

Apoi Ulmu continuă cu un zîmbet uşor:

— Să-i spui prietenei dumitale că primul vers nu-i corect… Ar

trebui rostit astfel: „Doamne, domni şi domnişoare” Este?… Dar să nu ne oprim la formă… Ai putea să-mi dezlegi această problemă înscrisă pe una dintre petalele trandafirului?: „P 2 X+ Z”…

Tînărul tăcea descumpănit; se simţea demascat…

— De ce taci? Întîi ai vrut să ne convingi că ai venit adus de „şeful” care a reuşit să dispară… Ai crezut că o să-ţi înghiţim balivernele, nu? Mesajul acesta secret va fi descifrat şi fără ajutorul dumitale… Fii rezonabil. Hai, să te ajut eu. P 2, ar însemna „plan 2”, adică uciderea tovarăşului căpitan…

Tînărul încuviinţă printr-un semn al capului; apoi continuă:

— X înseamnă prin împuşcare, + moarte imediată, Z execuţie sigură, şi în nici un caz să nu scape…

— Mulţumesc, rosti Dan, sorbind calm din cafea. Poftim, fiindcă eraţi cu toţii atît de generoşi, primeşte această ceaşcă de cafea… Bea, bea fără teamă, noi nu obişnuim nici rom, nici cianură…

Tînărul bău liniştit din cafea, neînţelegînd totuşi pentru ce Marin ieşise afară. Rămas singur, vru să arunce restul de cafea fierbinte în ochii lui Dan şi să fugă. Dar în aceeaşi clipă simţi revolverul lui Dan aţintit asupra sa, ba îi auzi şi vocea mustrătoare:

— Hai lasă, bea-ţi cafeaua. Crede-mă, nu-s chiar atît de „ageamiu”… Ştiu să mă port cu oamenii de teapa voastră. De ce ai vrut să mă ucizi?

— Eu n-am vrut absolut nimic…

— Atunci cine?

— Aşa a fost ordinul!

— Pînă la urmă lămurim noi totul.

— Nu prea cred. Sînt foarte tari…

— Serios? zîmbi Dan. Păcat, ai fi putut să-ţi cîştigi pîinea cinstit şi cu conştiinţa mai puţin încărcată. Moartea Ginei nu te apasă deloc?

— Deloc. Era o netrebnică. Cîndva am iubit-o. Dar tîrîtura tot tîrîtură rămîne. Află, domnule căpitan, că atunci mi-a părut bine cînd i-am dat cianură. Murea, fără să ştie, de două ori. O dată murea şi în mine.

— Te cunoştea?

— Şi încă foarte bine, ticăloasa…

— Dar Loredana?

Chipul tînărului se întunecă brusc.

— Pe ea nu o cunosc. Şi nu vă mint. Am văzut-o doar o singură dată dansînd la „Continental".

— Ei, vezi, acum începem să ne înţelegem, jucăm cu cărţile pe faţă.

— E adevărat că a fost ucisă?

— E adevărat.

Tînărul îşi plecă ochii în pămînt. Plîngea. Aşa a fost găsit de Ulmu.

— Ce faci, plîngi?…

— Plînge pentru Loredana. E sentimental, preciză Dan.

Locotenentul major tresări. Ca să-şi ascundă emoţia, deschise magnetofonul. În încăpere răsunară deodată cuvintele binecunoscute care îi tociseră lui Dan nervii: „Îţi vine rîndul, domnule căpitan!… O să-ţi crească aripi curînd… Aripi de îngeraş".

Căpitanul îl prinse uşor de bărbie pe tînăr şi încercă să-i prindă privirea:

— Spune-mi, tu umblai cu jucăria asta?

— Eu, răspunse el fără să şovăie.

— De ce?

— Aşa mi s-a ordonat. Înainte de a vă ucide, vroiau să vă intimideze, domnule căpitan.

Dan cercetă atent magnetofonul minuscul.

— Cunoşti glasul?

— Bineînţeles.

— Tu l-ai răpit din duba ce-l ducea la spital la Braşov?

— Nu. L-a răpit un prieten al lui Jack. Dar din greşeală. Jack a încercat să fure cadavrul lui Radu. Cum să vă spun… Jack ţinea mult la Radu. Dar cel care l-a furat din dubă a confundat cadavrele. E simplu? Şi pentru că avem imprimată vocea lui…

— E simplu, îl opri Dan. Văd că începem să ne înțelegem. Cu cît mărturisirea va fi mai completă, cu atît totul va fi în favoarea ta…

Pentru prima oară se ridică în picioare.

— Nu, domnule căpitan. E inutil să vă obosiţi. De la mine nu veţi mai scoate nici un cuvînt. Am spus tot ce mi-a fost îngăduit să spun…

— Pînă la urmă tot o să vorbeşti… Cel puţin la proces. Dar poţi s-o faci cu un ceas mai devreme… Haide, răspunsul acesta îţi va uşura mult pedeapsa… Cine-i patronul?

— Asta niciodată. Vă garantez că nimeni dintre noi nu va vorbi…

— Poftim, să zicem că sînt de acord. Dar de ce?

Tînărul nu răspunse. Îşi muşcă buzele cu încăpățînate. Privea flegmatic pe fereastră la dimineaţa de iarnă.

— De ce eşti atît de convins că nimeni nu va vorbi?

Tînărul îşi luă inima în dinţi şi mărturisi:

— Domnule căpitan, dacă eu aş vorbi acum, ar avea de suferit şi cei dragi ai mei de-acasă… Asta-i legea! O lege dură, inumană, care se aplică însă matematic.

— Dar ei nu sînt vinovaţi, bănuiesc, interveni şi Ulmu.

— Întocmai, încuviință tînărul. Dar în asta stă răzbunarea lor: să-i ucidă pe cei nevinovaţi, pe cei care de fapt nu ştiu nimic. Nici măcar cu ce mă ocup eu. Poate să-mi ucidă mama sau tatăl. Ei nu şovăie niciodată.

După o scurtă pauză, tînărul urmă:

— Consemnul lor e aspru. Nimeni nu trebuie să ajungă viu în faţa organelor de cercetare. Chiar dacă unul dintre noi este prins şi nu mărturiseşte nimic, represaliile urmează totuşi. Nu are nimeni voie să ajungă viu în mîinile ofiţerilor de miliţie sau de securitate. Vedeţi, faţă de ei eu sînt vinovat. S-ar putea ca mîine ai mei să fie ucişi.

În chiar clipa următoare, scăpînd pentru puţin de sub observaţia ofiţerilor, tînărul se aruncă pe fereastra deschisă. Ulmu şi Dan îşi dădură prea tîrziu seama, ca să-l mai poată opri. Prăbuşindu-se de la al cincilea etaj, trupul însîngeră zăpada din faţa blocului în care locuia căpitanul.

Dan telefona la morgă, apoi organelor de anchetă.

Marin raportă înciudat şefului său:

— Tovarăşe căpitan, cu aceştia o să avem de furcă. Şi am impresia că abia acum începe greul!

Telefonul sună. Dan ridică receptorul. Şi recunoscu îndată acelaşi glas ascuţit, acelaşi rîs care te scotea din minţi:

— Îţi vine rîndul, domnule căpitan!… O să-ţi crească aripi curînd… Aripi de îngeraş… Jocul continuă, domnilor!

— Cine era, tovarăşe căpitan?

— Aceleaşi cuvinte de ameninţare plus: „Jocul continuă, domnilor!”

— Era tot glasul acelui tînăr?

— Da. Dar cu o bandă nouă. Sau poate că vorbele „Jocul continuă, domnilor” nu au fost imprimate din greşeală. Vor să ne dovedească doar că insuccesul de astăzi a avut darul să-i îndîrjească şi mai tare!

Afară ningea potolit; zăpada acoperea încet urmele de sînge de pe trotuar.

*

La birou, pe Dan îl aştepta prima surpriză neplăcută. Ofiţerul însărcinat cu observaţia pensionarului Boni Sommer îi raportă că în timpul nopţii bătrînul reuşise să se sustragă şi să dispară de sub control.

— Cum era?

— Tovarăşe căpitan, l-am văzut toată noaptea la birou. Lumina era aprinsă. Era aplecat peste albume, cu un şal pe cap. Dimineaţa a venit lăptăreasa. Nu i-a răspuns nimeni. Femeia a crezut că „domnul Boni” a decedat. Atunci miliţia şi vecinii au forţat uşa… Sommer nu se mai afla în locuinţă, la birou lumina ardea mai departe, iar şalul se vedea atîrnat de o pernă… Trucul a reuşit perfect!… Eu sînt vinovat. S-a retras prin grădină. Dar cum a trecut peste gardul înalt de fier forjat? Vă amintiţi că abia se urnea în cîrje. Eu credeam că-i paralizat

într-adevăr. Mi-era şi milă de suferinţa lui.

Pentru Dan problema era cît se poate de clară. Boni Sommer i-a anunţat pe Hugo şi pe Kitty să părăsească imediat hotelul, deoarece erau urmăriţi. S-au întîlnit toţi trei, iar acum avea loc ultima fază: să treacă împreună graniţa cu microfilmul. Dar prin ce punct de frontieră? Pe la Băneasa în nici un caz. Sau poate vor încerca să treacă fiecare pe cont propriu, prin trei puncte de frontieră diferite? Astfel, riscul ar fi fost mult mai mic şi reuşita operaţiei mai sigură. Nu-i mai rămînea lui Dan decît să indice toate semnalmentele celor urmăriţi şi să ordone aplicarea celui mai sever control. „Alertă de gradul I", cum îi plăcea s-o numească Ulmu.

Împreună cu ajutorul său, în urma ordonanţei procuraturii, percheziţionară locuinţa lui Boni Sommer. Timbrele dispăruseră, împreună cu cîteva obiecte de artă pe care le admiraseră doar cu o zi înainte. Nu găsiră nimic suspect. Boni lăsase pe semne în urma sa o ordine perfectă, distrugînd orice document compromiţător. La părăsirea locuinţei, Ulmu avu o idee inspirată: să cerceteze şi cutia de scrisori. Găsiră o ilustrată venită chiar în acea dimineaţă. O vedere de undeva de pe coasta mediteraneană. Poştaşul o depusese probabil în cutie, înainte de descoperirea făcută de lăptăreasă. Cîteva rînduri amicale de la un filatelist din străinătate. Supusă la analiză, nu fu descoperită nici un fel de cerneală specială, nici un scris codificat. Dan urmări totuşi cu atenţie timbrele, foarte multe la număr. Ciudat însă, unele timbre erau aşezate normal, altele în diferite poziţii. Căpitanul chemă pe ofiţerul de la cifru:

— Nu ţi se pare ceva ciudat în felul de aşezare a timbrelor? Urmăreşte cifrele de pe ele care indică preţul, urmăreşte şi literele acestea! Aşa cum mi s-a părut mie, sînt dublate foarte uşor cu o tentă de tuş. La prima vedere ar părea o greşeală de tipar… S-ar putea, totuşi, să mă înşel! Verifică-mă dumneata. Presupun doar un cifru secret, ingenios!

După trei ore ofiţerul de la cifru aduse rezultatul.

— Tovarăşe căpitan, aţi avut perfectă dreptate. Cifrul se prezintă

astfel 5, 8, D, 5, E, LP, 10, 9D, 8, D, 5E. Descifrat înseamnă: „Plasaţi în E.D. 5–8590” Atît. Probabil „E.D.–5–8590” este numărul unui turism…

Dan îi continuă ideea cu vădită satisfacţie:

— Ai dreptate. În această maşină trebuie să fie plasat microfilmul cu documentele secrete… Pe cuvînt că i-aş lăsa să alerge nebuneşte cu secretele… Şi n-ar fi rău. Dar în egală măsură mă interesează să dăm o lecţie şi ocupanţilor acestei maşini. Să mi se raporteze imediat unde se află turismul cu numărul „E.D. 5–8590”… Nu au lucrat fără inspiraţie. O grupă răpeşte documentele iar altă grupă, complet neangajată, le transmite, aproape în deplină siguranţă. Probabil că cei din grupa a doua nu au vizitat decît mînăstirile, oraşele, peşterile şi pîrtia de schi sau de bob… Deci asupra lor nu planează nici o umbră de bănuială.

De la analizele A.A.N. şi a microurmelor, Dan primi un raport încurajator:

— În camerele lui Boni Sommer au fost găsite fire de păr lung şi blond, acelaşi descoperit şi în garsoniera Ilenei Plop. De asemenea şi fibre negre de stofă bărbătească de aceeaşi provenienţă ca şi fibrele aflate în apropierea victimei din strada Dionisie Lupu…

Căpitanul îi comunică lui Ulmu:

— Deci, domnul Boni Sommer, pasionatul filatelist reumatic, a fost vizitat de Kitty Sommer şi de enigmaticul Hugo Beer. E evident că Boni Sommer este creierul întregii organizaţii. Cei doi acţionau potrivit planurilor sale.

Totuşi, din ţară, ofiţerii nu primiseră încă nici o indicaţie despre cei urmăriţi şi nici despre turismul cu număr atît de ciudat E.D. 5–8590, deşi organele de securitate au fost puse în alarmă.

Seara tîrziu, pe cînd Dan se pregătea să plece acasă, fu anunţat de la postul de control că este căutat de un locotenent de marină. Îl pofti imediat în biroul său. Spre surpriza lui Dan, se prezentă Ion Tudor. Locotenentul trăia o stare de intensă frămîntare. Pe chipul său se citeau urmele unui zbucium interior. Mai întîi bău ur pahar de apă

minerală, oferit de Dan. Căpitanul remarcase starea de agitaţie şi oboseală a marinarului. De aceea, după o pauză, i se adresă pe un ton prietenos:

— Am numai impresia sau ne aduci o ştire deosebită?

Tudor, ceva mai calm, îi spuse:

— Cînd am ieşit din spital, m-am prezentat la unitate. Mă simţeam destul de bine ca să-mi pot relua activitatea. E drept mă mai încearcă uneori un fel de ameţeală, dar imediat, totul reintră în normal. Eu n-am făcut mare caz de asta, îmi spuneam că va trece un timp pînă să-mi revin complet.

După încă o consultaţie, medicul m-a trimis însă imediat la munte, la Braşov şi mi-a recomandat să stau cît mai mult în aer curat, afară. Şeful Casei armatei din Braşov mi-a oferit o pereche de schiuri şi mi-a indicat Poiana Braşovului, unde se află un minunat teren de schiat… Şi, iată-mă, la numai două zile după întîmplarea din tren, pe schiuri. Să vă mărturisesc drept, nu sînt un schior strălucit… Mai mult pe jos decît pe picioare. Deh, aşa ca un marinar la munte… Pe la orele cinci dupăamiaza, eram aproape îngheţat. Am intrat în hotelul „Sport”, să beau un ceai cu rom. M-am aşezat la o masă mai retrasă, cînd, în spatele meu, aud un rîs care mi se părea cunoscut. Am privit prin oglinda din dreapta. Mai întîi am crezut că e doar o asemănare. Am cercetat, tot cu ajutorul oglinzii, pe femeia aflată la o masă în spatele meu. Nu m-am înşelat. Era chiar cea din tren. Avea de data aceasta părul vopsit negru. Ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari foarte mari, cu sticle de culoare fumurie. Era „Ileana”, dar cu părul negru. Era însoţită de un tînăr înalt, cu umeri de atlet, bronzat la faţă şi chel. Calviţia sa contrasta cu tinereţea-i evidentă.

— Te-au observat?

— Nu cred, tovarăşe căpitan. Mi-am ascuns faţa în palme, să nu fiu recunoscut de femeia din tren. Sper să nu mă fi recunoscut. Pentru asta m-am reîntors aici şi am venit la dumneavoastră.

— Ai fi putut să-mi telefonezi din Braşov. Dar nici aşa nu ai procedat rău. Eu îţi mulţumesc.

— Am avut noroc, tovarăşe căpitan. De la Casa armatei pleca un ofiţer de aviaţie cu turismul său la Bucureşti. Mi-a oferit un loc, în faţă, lîngă el. Dar cîte am pătimit! Închideam ochii la fiecare curbă, pilotul se credea, probabil, în supersonicul său. Nu gîndeam să ajung teafăr.

Dan se uită la ceas:

— Ai mîncat, tovarăşe locotenent?

— Nu, nu vroiam să pierd nici o clipă…

— Atunci eşti invitatul meu. O să mai avem de furcă în noaptea asta! Pînă terminăm cu cina, Ulmu o să vina cu „Volga” şi facem cale întoarsă spre Poiana Braşovului. De ce mă priveşti cu neîncredere? Îţi garantez că în patru ore ne întîlnim cu dublura Ilenei. Amuzantă întîlnire, nu?

*

„Volga” gonea pe şoseaua şerpuitoare. Ulmu îşi dădu cu părerea, îngrijorat:

— Tovarăşe căpitan, dacă „păsărelele” noastre l-au descoperit pe tovarăşul locotenent Tudor, s-ar putea să-şi fi luat zborul! Sînt foarte atente şi prevăzătoare!

— V-am mai spus, sînt convins că nu m-au recunoscut în restaurant. Mi-am ascuns bine faţa şi, apoi, mai eram şi în costum de sport. Vestimentar eram cu totul alt om.

Dan nu se angajă în discuţie. Se lăsă pe spătarul scaunului de lîngă şofer şi aţipi. Drumul continua în serpentină. Brazii, în veşminte albe, se pierdeau fantomatic în urmă…

Era trecut de ora două, cînd „Volga” stopă în faţa hotelului „Sport”. Dan se trezi şi se adresă locotenentului de marină.

— Ai vreo armă la dumneata?

— Nu am, tovarăşe căpitan.

— Poftim, ţine acest pistolet şi rămîi aici la uşă, să nu se strecoare cumva „păsărelele” noastre călătoare.

La coborîrea din maşină, Ulmu îi atrase atenţia lui Dan: Ia uitaţi-vă la „Fiat'" ~ul de lîngă stîlpul de parcare!

Căpitanul descifră clar numărul turismului: E.D. 5–8590.

— Noroc. Doi iepuri dintr-un singur foc! Înseamnă succes!

Spre surprinderea celor doi ofiţeri, în hol se mai afla destulă lume: bărbaţi între două vîrste, îmbrăcaţi în pulovăre elegante şi de culori vii, femei, cele mai multe în pantaloni strîmţi de schi, cu berete tricotate în care îşi vîrîseră tot părul… lumea circula veselă între restaurant şi barul ce se afla la un etaj superior.

Dan întrebă pe funcţionarul de la administraţie dacă nu cumva erau trecute în registrul său Hugo Beer şi prietena sa Kitty Sommer. După o cercetare atentă a registrului funcţionarul îi răspunse negativ. Atunci, ofiţerul scoase din buzunar fotografia Ilenei. Omul de la dispecerat întrebă:

— Sînteţi de la miliţie?

Dan îi arătă legitimaţia.

— Da, da… Dar cum aţi aflat atît de repede?

— Am venit să ne informăm. N-am aflat nimic.

Omul îşi frecă necăjit mîinile:

— Da… Persoana din fotografie a stat la noi sub numele de Ivonne Strausser. Era însoţită de fratele ei, de Duglas Strausser. Nenorocirea s-a întîmplat acum o oră şi jumătate. Domnul Duglas a fost găsit asasinat în camera sa.

— Şi unde-i doamna Ivonne?

Funcţionarul vorbea din ce în ce mai emoţionat.

— La aflarea veştii s-a înspăimîntat. Şi din clipa aceea nu a mai văzut-o nimeni. O caută şi tovarăşii de la miliţie, care anchetează în camera 212 unde se află cadavrul lui Duglas Strausser. Dar, vă rog, să nu se afle despre crimă. E în joc prestigiul hotelului nostru… Turiştii n-au aflat absolut nimic. Şi nu uitaţi că sîntem trustul alimentar „Carpaţi", cel mai renumit din întreaga ţară!

Cei doi ofiţeri se îndreptară grăbiţi spre camera 212. Cadavrul lui Strausser se afla întins lîngă fereastra larg deschisă. Un glonte de

calibru mic îi străpunsese fruntea. După prezentarea de rigoare, ofiţerii de miliţie, procurorul, medicul legist şi ofiţerii de securitate începură să discute cazul.

Maiorul de miliţie, conducătorul cercetării penale, îi informă pe ofiţerii sosiţi din Bucureşti:

— Am ajuns la concluzii foarte ciudate. Fraţii Strausser au cinat în restaurant pînă la orele 11,30. S-au retras apoi în camera lor. Sora, Ivonne, s-a urcat la bar, în timp ce fratele ei, Duglas Strausser, a rămas să lucreze la acest birou… Imediat după miezul nopţii, o femeie de serviciu, obligată să stingă luminile de pe terasă, a observat fereastra deschisă la camera 212. Curioasă, fireşte, s-a dus s-o închidă şi atunci a văzut cadavrul lui Duglas Strausser…

— Aţi cercetat camera, terasa?

— Se înţelege că am controlat atît camera cît şi terasa. În primul rînd mi se pare bizar faptul că nici un vecin n-a auzit împuşcătura. Totul s-a petrecut în cea mai desăvîrşită linişte. Dar ciudăţeniile sînt mai multe. Am controlat urmele de pe zăpadă. Şi atunci altă surpriză derutantă: imaginaţi-vă, urmele de pe zăpadă erau ale victimei, de parcă acest Duglas Strausser ar fi ieşit singur pe terasă, ar fi deschis geamul şi s-ar fi împuşcat în cameră… tot pe el. Dacă doriţi, poftiţi pe terasă să verificaţi şi dumneavoastră urmele. Le-am comparat cu ţintele de pe bocancii de schi ai victimei… Urmele sînt identice.

— Poate că avea două perechi de bocanci de schi?

Maiorul se opuse cu înverşunare acestei păreri şi pe bună dreptate.

— Sînt urmele acestor bocanci de la uşă! Verificaţi ţintele. Nu pot fi alţii, chiar dacă ar avea aceeaşi mărime, acelaşi număr, ţintele diferă.

— Deci presupuneţi că asasinul este în orice caz un bărbat interveni şi Ulmu.

— Bineînţeles, un bărbat încălţat cu bocancii ăştia! De altfel a mai fost găsit şi un fular bărbătesc…

Dan se ridică de pe scaun:

— Mi se pare că asasinul a lăsat totuşi prea multe urme… Nu a făcut-o cumva intenţionat, ca să deruteze pe anchetatori? Vedeţi, la fiecare pas şi-a lăsat o carte de vizită. Acest fapt mă nelinişteşte şi mai mult… A fost extrem de abil…

Maiorul ripostă iritat:

— Atunci cum vă explicaţi urmele acestor bocanci pe zăpadă?… De ce nu ale altora?… Să admitem că asasinul a intrat pe uşă, că a sustras bocancii… L-a atras pe cel aflat în cameră spre geam, deci era un cunoscut, altfel victima nu ar fi deschis fereastra. Şi, cu sînge rece, l-a împuşcat pe Duglas…

Dan preciză pe un ton ferm:

— Bineînţeles cu un revolver cu amortizor de zgomot!

— Bine, urmă maiorul. Aveţi dreptate. Dar după ce l-a omorît pe Duglas, cum a făcut să ajungă bocancii aici lîngă uşă? Puteţi să-mi explicaţi?

După cîteva clipe de gîndire Dan propuse:

— A sărit pe fereastră, după ce a pus bocancii aici, lîngă uşă.

— De acord, îl aprobă cu o ironie nereţinută maiorul de miliţie, aş fi cu totul de părerea dumneavoastră, dacă mi-aţi explica, tot aşa de limpede, cum a reuşit asasinul să iasă din cameră. Uşa era încuiată pe dinăuntru, ar fi urmat să sară înapoi pe terasă. Bun! Dar unde sînt urmele pe zăpadă? În afară de călcătura acestor bocanci, de la uşa de pe culoar a terasei pînă la această fereastră şi, în afară de paşii femeii de serviciu, nici urmă de picior omenesc. Numai dacă, bineînţeles criminalul nu ar fi avut şi darul să zboare…

— Da, să zboare, asta ar fi o idee! Ironia dumneavoastră, tovarăşe maior, mi-a sugerat o idee pentru care vă mulţumesc. Vreau să văd şi eu terasa! Da, a zburat! O să vă convingeţi imediat…

Aprinseră lumina pe terasă. De la etajul de deasupra se auzea muzica trepidantă a barului. Dan cercetă cu atenţie urmele. Maiorul de miliţie avusese perfectă dreptate: asasinul nu făcuse decît un singur drum şi anume pînă la fereastră. Întoarcerea sa rămînea totuşi o problemă, o enigmă nedezlegată.

Deodată chipul lui Dan se lumină:

— Priviţi bara balconului de sus. Nu vă spune nimic?…

Toţi ochii priviră spre bara balconului de la etajul de deasupra. Dar pînă la sesizarea lui Dan nimeni nu realizase o asociere logică între acea bară şi dispariţia fantomatică a asasinului.

Dan îşi continuă cu calm supoziţiile; un abur de roşeaţă îi colora obrajii.

— Da, asasinul a sărit pe fereastră. Dar nu a mai călcat pe zăpadă, ca să nu-şi lase cartea de vizită, ci a procedat la o cu totul altă cale de întoarcere. A făcut un mic salt şi s-a prins de bara balconului superior. Cîţi metri sînt pînă la uşa de pe culoar? Opt metri. A străbătut această distanţă în mîini. Nu este un efort prea mare. Ajuns în dreptul uşii de pe culoar, pe care o lăsase deschisă, a executat un salt scurt pînă pe prag!… E limpede?

Raţionamentul căpitanului de securitate era lucid, trainic.

— Şi acum să cercetăm bara!

Femeia de serviciu aduse o scară de interior şi Dan începu să controleze atent bara balconului.

— Priviţi urmele acestea! În mîini a avut mănuşi, exagerat de mari. Fireşte, tot pentru a ne induce în eroare.

Ofiţerul se opri mai mult la ultimele urme.

I se auzi vocea de sus:

— Căutaţi în zăpadă, în curte! Mănuşa din mîna stîngă a scăpat-o probabil pe cînd făcea ultimele mişcări… A fost obligat să se folosească de palma stîngă fără mănuşă… Astfel şi-a descoperit palma… Urma este imprimată perfect…

Problema esenţială fusese clarificată, mai trebuie descoperit autorul asasinatului, Maiorul de miliţie comandase de la bar cafele şi apă minerală.

— Trebuie să-mi fac datoria de gazdă, tovarăşe căpitan, adăugase el. Şi acum să revenim la cazul nostru. Unul dintre martori a declarat că Duglas Strausser…

Dan fu obligat să precizeze:

— Pe numele său adevărat, Hugo Beef…

— Deci, Hugo Berr a fost văzut către orele nouă seara vorbind cu o persoană mai în etate şi cu un alt pasager din hotel…

— Le cunoaşteţi numele?

— Din păcate, numai pe al turistului care locuieşte de cîteva zile cu familia sa în hotel. Se numeşte Edmond Reiss, în etate de treizeci şi doi de ani.

— Cu ce a călătorit domnul Reiss pînă la Poiană?

— Are „Fiat"-ul lui propriu.

Dan sorbi liniştit din cafea. „Probabil că domnul Reiss, îşi spuse el, i-a cerut *materialul*. Dar Sommer nu a mai recepţionat mesajul sosit în dimineaţa cînd a părăsit, în ascuns, casa, şi, prin urmare, Hugo habar n-avea de ultimele dispoziţii. Aş fi curios să ştiu unde se află microfilmele. Asupra lui Hugo nu s-au găsit. Deci, ori la Kitty, ori la Sommer sau chiar la domnul Reiss…

Maiorul de miliţie îşi continuă raţionamentul:

— Presupun că asasinul a fost un bărbat puternic, un sportiv, dacă ne gîndim la mersul pe bîrna balconului, lucru nu prea comod şi care cere eforturi deosebite.

Dan avea şi o altă supoziţie pe care le-o făcu cunoscută:

— Sau chiar o femeie, tovarăşe maior, care să aibă remarcabile calităţi de atlet şi, slavă cerului, hotelul nu-i lipsit în acest anotimp de sportive cu faimă.

Toţi cei prezenţi îl contraziseră cu înverşunare aducînd argumente:

— Imposibil! Bocancii de schi, fularul bărbătesc şi, să nu uităm, mersul în mîini pe bîrnă, nu-i o performanţă prea potrivită pentru o femeie… Nu uitaţi şi starea emoţională în care s-a apelat la efortul sportiv, adică după o crimă…

— Mda, încuviinţă formal Dan. Apoi continuă: Unde se aflu în timpul acesta domnişoara Kitty?

— V-am spus, întări iritat maiorul, în sala barului de noapte.

— N-a părăsit barul nici măcar pentru cîteva minute? Să spunem

zece sau chiar mai puţin?…

— Una dintre martore a declarat cu precizie că domnişoara Kitty a lipsit cîteva minute, că s-a dus la toaletă să-şi aranjeze coafura.

— Cîte minute? se informă Dan. Aţi spus că a declarat asta cu toată precizia?

— Ei, nu chiar aşa. În tot cazul, ea opinează că n-ar fi trecut mai mult de cinci-şase minute.

Dan şi Ulmu s-au dus apoi să controleze barul şi toaleta. Am descoperit la W.C.-ul femeilor o fereastră largă pe unde se putea ajunge pe coridor. Căpitanul îşi controlă ceasul.

— Deci, domnişoara Kitty a intrat în toaletă. Pe fereastra aceasta s-a strecurat în culoar. S-a dus apoi în cameră, sub un pretext oarecare, a încălţat bocancii lui Hugo, a ieşit pe culoar, s-a strecurat prin uşa de la terasă, i-a bătut în fereastră… Hugo i-a deschis! În aceeaşi clipă i-a funcţionat revolverul cu amortizor. Kitty a încuiat uşa cu cheia. A pus bocancii la locul lor. A escaladat din nou fereastra. S-a strecurat în mîini, pe bară pînă la uşa coridorului. Un salt scurt. Cu repeziciune a intrat, probabil, tot prin fereastra de la toaletă. Şi în şase minute, după cum am calculat, a intrat surîzătoare în bar, continuîndu-şi calmă discuţia. Un alibi bine studiat şi pus la punct pînă la cel mai mic amănunt.

Ulmu îşi mărturisi sincer curiozitatea:

— De ce a dispărut, totuşi, cînd a fost înştiinţată de moartea lui Hugo? Asta o demască sau, în tot cazul, dă de bănuit.

— Cred că din cauza mănuşii, ultimele urme de pe bară ne arată o mînă de femeie. Şi-a dat seama că ar fi putut fi bănuită şi nu i-a mai rămas altceva decît să dispară cît mai repede. Aşa a şi făcut. Zăpada îi păstrează conturul palmei stîngi.

— Nu văd încă mobilul crimei, tovarăşe căpitan.

— Ca să-l aflăm, trebuie să plecăm imediat… Este aproape ora patru!

Maiorul de miliţie îi ajunse pe ultimele trepte, dorind să-şi completeze informaţiile.

— Tovarăşe căpitan, mănuşa nu a fost găsită!

După cum se vede, asasinul a avut mai mult noroc şi ne-a luat-o înainte! În schimb, ne-a lăsat amprente şi forma mîinii stîngi. Un lucru nu tocmai de lepădat… O „amintire” importantă…

Locotenentul Ion Tudor îi întîmpină la ieşire. Îi raportă lui Dan, înapoindu-i în acelaşi timp şi pistoletul:

— Tovarăşe căpitan, maşina de care aţi vorbit, aceea cu numărul E.D. 5—8590, „Fiat”-ul din primul şir…

— Ce-i cu el! se interesă Dan.

— A plecat acum cîteva minute. Înainte de a porni, am putut observa însă cum proprietarul i-a schimbat numărul.

— Ai reţinut numărul cel nou?

— Cum să nu, tovarăşe căpitan, se poate? Eram doar în post. Acum „Fiat”-ul are numărul XD – 400. S-au urcat în el cinci persoane.

Dan îi ordonă lui Ulmu:

— Vei pleca imediat în urmărirea „Fiat”-ului. Sînt aproape sigur că „materialul” se află la aceşti pasageri. Vă rog pe dumneavoastră, tovarăşe maior, să-i puneţi la dispoziţie locotenentului major Ulmu o maşină. La Ploieşti îl va aştepta o „Volgă” a inspectoratului nostru, iar turismul dumneavoastră se va întoarce la Braşov.

— Luaţi, tovarăşe locotenent major, chiar „Volga” mea. Am un şofer excelent. Am toată aparatura pentru convorbiri radio, aşa că veţi avea condiţii foarte bune de lucru.

Dan îi mulţumi locotenentului Ion Tudor pentru ajutorul său preţios şi îi ură în continuare o odihnă plăcută. Pe maiorul de miliţie îl invită în maşina sa, să-l conducă pînă la Braşov. Abia cînd se instală pe scaunul capitonat, îşi dădu seama cît de tare îl răzbise oboseala. Ca să nu aţipească în prezenţa maiorului, Dan îşi mai aprinse o ţigară, apoi dădu drumul la radio, căutînd o muzică înviorătoare. Vocea lui Sinatra îi binedispuse şi angaja, cu multă volubilitate, o discuţie profesională cu ofiţerul de miliţie.

*

Deşi frînt de oboseală, Dan nu putu adormi; îl frămîntau tot felul de gînduri, de presupuneri. „Dar dacă nu Kitty este cea care l-a ucis pe Hugo? S-ar putea la fel de bine ca asasinul să fie chiar domnul Edmond Reiss. Poate are mîini mici, feminine. Motivul? Dacă lucra şi pentru o altă organizaţie de spionaj… Bunăoară, Hugo, neinformat de ultimele dispoziţii, i-a refuzat înmînarea microfilmelor. Şi atunci i le-a smuls cu ajutorul revolverului cu amortizor. Aşa se explică şi plecarea sa grabnică. Dar fularul bărbătesc descoperit pe terasă? Sigur că asasinul era o persoană cunoscută lui Hugo, numai aşa se explică faptul că i-a deschis fereastra. Sau poate să-i fi lăsat de cu ziuă fereastra neînchisă… N-a avut decît s-o împingă uşor. Fereastra s-a deschis, Hugo atras totuşi de zgomot s-a îndreptat spre geam… Acolo l-a lovit în frunte glontele… Maiorul de miliţie susţine că Hugo s-a mai întîlnit la orele nouă seara şi cu un individ mai în etate. Trebuie să aflăm neapărat despre cine poate fi vorba. Iar un asasin prezumtiv… Se încurcă a naibii afacerea!"

Dan îşi privi ceasul. Era cinci fără opt minute. Întunericul continua să stăpînească peste fire. Munţii, şoseaua, totul era adîncit în umbră. Ofiţerul ar fi băut ceva cald, o cafea fierbinte. Uneori, în asemenea misiuni, nu uita şi termosul cu cafea. Simţea în ochi mii de înţepături, pleoapele îl frigeau, oboseala îi răspîndea fiori reci prin trup. Visa un duş fierbinte şi o plapumă caldă. „Măcar trei ore de somn, tot m-ar mai reface". Maşina se apropia de Sinaia. Deodată, lîngă calea ferată, căpitanul observă un grup de oameni, două felinare şi un miliţian. Lîngă ei, o drezină.

Conducătorul maşinii presupuse:

— Vreun accident, tovarăşe căpitan.

— Opreşte, Costică!

Dan se apropie de grup. Un glas anunţă:

— A venit tovarăşul doctor!

Dan nu ţinu să-l contrazică. Tresări. Sub ochii lui se afla o altă versiune a Ilenei Plop. De data asta cu părul negru. Era Kitty. Sta

culcată în drezină, cu ochii închişi. Unul dintre muncitorii ceferişti îl informă binevoitor:

— Să vedeţi cum s-a întîmplat, tovarăşe doctor. Noi trei mergeam cu drezina de la Predeal la Sinaia să controlăm linia. A nins toată noaptea. Ne grăbeam să ajungem. Peste un sfert de oră urma să treacă acceleratul 401 spre Bucureşti. Deodată, am zărit ceva pe şine, un fel de balot negru. Am frînat brusc. Şi ce credeţi că am descoperit? Femeia asta întinsă pe linie. Era legată de mîini şi de picioare. I-am dezlegat picioarele. Parcă dormea sau parcă ar fi fost îngheţată. Ce să facem? Am dat-o de o parte. Am retras şi drezina de pe şine. Abia am terminat cu lucrul, că a şi trecut acceleratul 401. Am vrut să vedem dacă-i mai bate inima. Mai bătea, ce-i drept, dar încet. Am frecat-o cu zăpadă, să nu degere. Dar tot nu dădea semn de viaţă. Doarme şi acum. Pe urmă ne-am repezit cu drezina la halta din apropiere şi am adus pe tovarăşul miliţian. Dumnealui a telefonat chiar din gară la Sinaia după dumneavoastră şi la miliţie.

Dan îl corectă:

— Noi venim de la Braşov. Dar aş vrea să te întreb cînd aţi întîlnit-o aici pe linie, n-aţi văzut urme de paşi prin apropiere?

— Or fi fost… Or fi fost, nu zic ba… Dar cine să caute la ele?… Acum le-o fi acoperit ninsoarea! Sigur! A mai fost cineva, se înţelege, că doar nu şi-a legat singură mîinile la spate şi s-a întins în latul liniei, să o taie acceleratul! Aşa gîndesc, de-i cu iertare…

— N-ai găsit nimic prin apropiere, vreun obiect?

— Doar bucata asta de cablu. Cu care au legat-o.

Dan cercetă locul cu ajutorul celor două felinare. Deodată miliţianul îşi reveni în drepturile şi îndatoririle sale fireşti:

— Dar cine sînteţi dumneavoastră? N-are nimeni voie să se apropie de acest loc, pînă nu se fac cercetările penale!

Dan se legitimă. Miliţianul salută şi raportă oficial:

— Am telefonat şi organelor noastre din Sinaia. Da, văd că vine maşina salvării! Şi maşina miliţiei. E în urmă!

Peste cîteva clipe, cele două maşini opriră pe şosea. Doctorul, un

tînăr cu trup suplu de schior, se aplecă asupra fetei. Îi ascultă inima. îi făcu o injecţie în braţul drept şi, de îndată ce obţinu aprobarea organelor de cercetare penală, o instală pe Kitty în maşina salvării. Dan se sui în „Volga” şi urmă ambulanţa pînă la spital.

După ce făcu cunoştinţă cu medicul de serviciu, şi el un tînăr bronzat, cu alură de atlet şi cu ochi albaştri, mari, Dan se interesă de soarta fetei scăpată ca prin minune de roţile trenului.

— I s-a „oferit” un narcotic puternic. Sper ca în urma intervenţiilor noastre să-şi revină. Pacienta noastră are noroc! A fost salvată de două ori în noaptea asta: de roţile trenului şi de îngheţ! Dacă muncitorii nu ar fi fricţionat-o imediat cu zăpadă, ar fi degerat.

— Spitalizarea o să dureze mult?

— Nu. Depinde, totuşi, de şocul nervos! Tovarăşe căpitan, ce-aţi zice de-o cafea?

— E tot ce mi-aş dori mai mult acum, tovarăşe doctor. Aveţi cumva şi darul să ghiciţi în gîndurile oamenilor?…

— Ştiu de la mine, căci şi eu, ca şi dumneavoastră, aşa după cum vă citesc pe faţă, nu aţi dormit toată noaptea. Am s-o rog pe asistenta de serviciu… Pînă se trezeşte pacienta noastră, să mergem în cabinetul meu. Acolo putem şi fuma în tihnă.

Cînd asistenta aduse cafeaua, Dan tresări: era vechea sa „dragoste” din spitalul de la Bucureşti, acum căsătorită, care se mutase la spitalul din Sinaia. Instinctiv, ofiţerul îşi duse mîna la faţă. Barba crescută din abundenţă din cauza nopţii albe, îi înţepa palma. „Ce ghinion! Şi eu care mă bărbieream ori de cîte ori trebuia să vizitez un spital”. Revederea îi bucură pe amîndoi. Doctorul se dovedi o gazdă nespus de ospitalieră. Îi oferi lui Dan pe lîngă cafea şi cîteva felii de şuncă şi salam de iarnă, adăugind:

— Noi, schiorii, mîncăm cam mult. Ne consumăm caloriile şi la spital şi pe pîrtii. Ştiţi ce fac întîi cînd ies din serviciu? O oră de schi. Dorm mult mai bine pe urmă.

O soră îi vesti că pacienta s-a trezit. Dan propuse medicului:

— O consultaţi dumneavoastră. Dacă poate să răspundă la cîteva

întrebări, mă chemaţi şi pe mine! Eu aştept!

După un sfert de oră, medicul se întoarse zîmbitor:

— N-am întîlnit organism mai rezistent! E o sportivă excelentă. Şi-a revenit complet. A şi mîncat. Ar vrea chiar să plece. Mi-a explicat că e străină şi că e surprinsă că nu mai are nici un act asupra ei! Nu ştie ce s-a întîmplat cu ea! Cînd i-a povestit sora situaţia în care s-a aflat, cum a scăpat de două ori de la o moarte sigură, s-a întristat brusc. Dar pe urmă şi-a revenit şi a început să ceară cu insistenţă să plece imediat la Bucureşti, pentru că-i expiră şi termenul de rămînere în ţară.

— Bine. O să-i facem hatîrul. O să plece imediat cu mine. Dar ştiţi ce v-aş ruga, tovarăşe doctor?

Medicul zîmbi:

— Ştiu. Să nu-i destăinuiesc identitatea dumneavoastră… Nu-i aşa?

— Deci n-am greşit susţinînd că aveţi darul să ghiciţi în gîndul oamenilor! Vă rămîn îndatorat.

*

Kitty se aşeză în „Volgă” lîngă Dan, în spate. Fata spuse cu o voce caldă, prietenoasă:

— Vă mulţumesc că mi-aţi dat posibilitatea să ajung la Bucureşti. Am treburi urgente. Doctorul mi-a spus că are o maşină de ocazie şi eu am îndrăznit… Mă iertaţi…

— Unde să vă conduc?

— La hotel „Ambasador”. Sînt străină şi am ajuns aici datorită unor întîmplări extrem de ciudate pe care nu mi le pot explica.

— Dar cum de vorbiţi atît de bine româneşte.

— A… Da… Am urmat limba română la universitate.

Urmă o pauză lungă, stînjenitoare, în care cei doi se studiară într-ascuns. Nu erau în stare să lege nici cea mai banală discuţie. Kitty sparse prima tăcerea:

— Sînteţi tot medic?

— Aproape, răspunse Dan cu o umbră de ironie în glas.

Şi din nou tăcere, o tăcere grea fără de sfîrşit… Apoi vorbi Dan, cu aceeaşi politeţe:

— Îmi permiteţi să fumez? Vă rog să serviţi şi dumneavoastră.

— Vă mulţumesc, nici ţigările nu mi le-am găsit.

— A, vă rog să serviţi din pachetul meu!

Kitty fuma nervos, trăgînd adînc fumul în piept. Cînd ajunseră în Breaza, Kitty propuse în dreptul unei farmacii:

— Aş dori să oprească! Am nevoie de un antinevralgic. Doar două minute…

— Fireşte. Dar de ce vă deranjaţi! Vă poate servi şoferul!

— Mulţumesc, dar tot n-am apă; în farmacie găsim şi apă.

— O să vă aducă şoferul şi un pahar cu apă. De ce să vă deranjaţi? Sînteţi încă slăbită, e mai bine aşa, vă asigur. Apoi îl rugă pe şofer să aducă de la farmacie cele trebuitoare. Peste cinci minute maşina porni mai departe.

Kitty devenea din ce în ce mai nervoasă, mai bănuitoare; cerceta pe furiş faţa obosită, dar calmă şi parcă lipsită de expresie a lui Dan. Ofiţerul afişa un aer plictisit şi se prefăcea că nu observă că este studiat cu atîta interes. Fata recurse la ultima sa armă: încercă să-l seducă pe bărbatul taciturn de lîngă ea. Mai întîi îi zîmbi cu un aer ingenuu, de liceana la prima ei întîlnire într-un parc de provincie.

— Sînteţi căsătorit, domnul meu?

Fata aştepta răspunsul cu o roşeaţă feciorelnică în obraji.

— Încă n-am descoperit femeia care să mă convingă să fac un asemenea pas. Se vede treaba că ori n-am avut noroc… Ori femeia pe care o doresc eu nu mi-a apărut încă în cale.

— Şi o mai aşteptaţi?… Sînt convinsă că într-o bună zi o s-o întîlniţi… Va avea mult noroc… Oricum, eu vă urez succes…

— Fiecare aşteptăm cîte ceva. De altfel, toată viaţa nu este decît o lungă aşteptare. Uneori şi în clipa morţii mai sperăm, mai aşteptăm. Chiar de-ar fi să nu vină niciodată această femeie a visurilor mele, eu

tot o voi aştepta…

Kitty zîmbi seducător. Comportarea lui Dan o mulţumea, îi trezea în suflet unele speranţe de evadare.

Ca din greşeală îl atinse cu piciorul ce se bănuia elegant prin costumul de schi bine mulat pe trup. Dan nu-şi retrase piciorul, rezistînd privirii pline de făgăduinţă a însoţitoarei sale. Fata aproape că-i atinse gîtul cu buzele. Dan îi simţi respiraţia fierbinte, agitată.

— Domnul meu, păreţi un singuratic, un mizantrop… Vîrsta pe care o aveţi nu vă dă dreptul să vă izolaţi de lume.

Dan surîse indiferent, aprinzîndu-şi din nou o ţigară, îi întinse pachetul şi fata îi ţinu un timp mai îndelungat palma în mîinile sale fierbinţi.

— Poate un singuratic, dar nicidecum un mizantrop. Şi mă bucură faptul că v-aţi schimbat părerea despre mine. Părerea dumneavoastră mă interesează în mod deosebit.

— Mie îmi plac bărbaţii solitari. Au un anume farmec. Un bărbat retras e ca un vîrf de munte, inaccesibil chiar şi pentru un alpinist încercat. Iar dumneata eşti pentru mine vîrful cel mai înalt şi mai greu de cucerit. Care mă atrage cel mai mult în această clipă rară…

— Vă sînt recunoscător. Dar vă rog să nu mă asemuiţi chiar cu Everestul… Deşi, trebuie să mărturisesc că, pentru a vă fi pe plac, aş dori să mă transform chiar în Everest…

Kitty se lipi şi mai mult de Dan, cu o insistenţă tulburătoare. Îi strînse de cîteva ori mîna cu pasiune şi deodată îl sărută pe gît… Un sărut scurt, ca o fulguială de martie însorit.

— Aş fi curioasă să cunosc îndeaproape un om ca dumneavoastră. Fac prinsoare că locuinţa vă este împodobită numai cu peisaje de toamnă şi iarnă… Peisaje triste, cu pomi goi şi negri…

— Vă înşelaţi… Prefer arta care exprimă viaţă, prospeţime, tinereţe…

— Nu prea vă cred. Aş trece bucuroasă pe la dumneavoastră înainte de a merge la hotel. Nu de alta, dar ca să mă conving. Nu vi se pare că sînt prea curioasă? Prea îndrăzneaţă?

Şi din nou o înflăcărată strîngere de mînă.

— De ce nu? Cu plăcere. Nu veţi vedea pînze prea reuşite ori celebre, dar mie îmi plac. Au darul să mă odihnească. Vă garantez că fiecare pictură o să vă îndemne la meditaţie. Vă vor odihni şi pe dumneavoastră. Şi apoi ce poate fi mai de dorit decît un trai tihnit, lipsit de o veşnică agitaţie.

Fata încuviinţă cu un zîmbet trist, uşor de sesizat.

— Aşa dar sînteţi de acord?

— Cum să nu, cu cea mai mare plăcere!

— Plăcerea va fi şi de partea mea, vă promit.

Kitty era mulţumită. Îi mai trecuse teama. Se şi vedea eliberată de prezenţa apăsătoare a tovarăşului ei de călătorie. Îşi ticluise planul pînă în cel mai mic amănunt. „Chiar de la primul pahar de lichior, individul acesta neplăcut o să adoarmă buştean, pentru patruzeci şi opt de ore, gîndi Kitty. Dar o să renunţ la ideea de a rămîne în casa lui. S-ar putea să fi fost căutată la spital, unde medicul va fi mărturisit cine este stăpînul maşinii de ocazie cu care am plecat de la Sinaia. Aşa că nu voi rămîne la acest străin decît pînă ce-l voi convinge să facă nani ca un prunc…”

Intrară în Bucureşti. Kitty îi reaminti:

— Mergem mai întîi să vedem tablourile dumitale. Sînt extrem de curioasă. Şi sper că pe urmă o să mă conduci şi la hotel…

Cuvintele îi fură însoţite de o fierbinte strîngere de mînă.

Dan îl informă pe şofer:

— Costică, oprim la casa noastră! Ştii adresa…

Femeia nu-şi putu ascunde bucuria, i se citea în ochi, în gesturile nestăpînite.

— Ce frumos ai spus „la casa noastră”… Pare un început de poem. La casa noastră cu tablouri odihnitoare. Ştii? Această „casă a noastră” a început să-mi placă de pe acum… Bănuiesc în ea şi surprize…

— Asta da… Or să fie poate chiar prea multe.

— De pe acum mă încearcă emoţiile…

— Nu trebuie. V-am spus că mica noastră casă este foarte odihnitoare. Dar, iată, am şi ajuns. Poftiţi!

Femeia înlemni; pe trotuar zări santinela din gheretă şi recunoscu sediul Securităţii. Ca prin vis, auzi glasul lui Dan:

— V-am promis că va fi foarte odihnitoare! Cît priveşte surprizele, nu o să duceţi lipsă…

*

Locotenentul major Ulmu fusese urmărit de un mare ghinion. Alergase cu viteza mărită după „Fiat”-ul cu numărul XD – 400. Anunţase prin radio posturile de control de la Predeal şi Sinaia, dar de nicăieri nu primise nici o informaţie despre turismul urmărit. Parcă intrase în pămînt. Abia la Ploieşti îndoiala i se confirmă. Acolo fu informat că „Fiat”-ul XD – 400 trecuse prin Sibiu. „Deci a luat-o în direcţie opusă! Să-l urmăresc, să observ spre care punct de frontieră se îndreaptă”. Alarmă toate posturile de control din ţară… Cînd ajunse la birou, fu informat că „Fiat”-ul cel suspect zoreşte cu toată viteza spre Nădlac. Îi rămînea o unică soluţie: elicopterul sau un avion. Astfel îi va întîmpina pe cei urmăriţi la punctul de frontieră şi-şi va putea îndeplini misiunea. Ulmu mîncă în grabă la bufet, apoi trecu pe acasă, să se schimbe şi să facă un duş. Cînd ajunse la aerodrom, motorul avionului era deja încălzit, dar ofiţerul superior cu navigaţia îi dădu lui Ulmu o veste care îl amărî din nou.

— Nu putem zbura! Plafonul este prea jos!

Pilotul, un tînăr căpitan cu trăsături energice, stăruia convins:

— Pot zbura! Pe răspunderea mea, tovarăşe maior. Am navigat şi în condiţii mai vitrege…

Dar superiorul său nu cedă nici în ruptul capului:

— Priveşte buletinul meteo sosit acum cîteva minute! Se interzice orice zbor. E ordin!

Ulmu fu silit să aştepte mai bine de o oră, timp pe care şi-l petrecu plimbîndu-se nervos de colo-colo. Ofiţerul îşi redobîndi buna

dispoziţie, abia în clipa în care maiorul cu navigaţia apăru zîmbitor în prag şi ordonă:

— Gata! Puteţi decola!

În cîteva clipe, zvîcnind ca o săgeată, avionul se mistui în perdeaua deasă a norilor gălbui. O săgeată argintie, care se îndrepta spre apus.

*

Kitty fu adusă la cercetarea penală abia către orele şase. Dan îşi redobîndise forţele după un somn reconfortant. Femeia părea însă obosită şi foarte nervoasă. Un timp îşi feri ochii de privirile ofiţerului. Se simţea învinsă…

— Cum vă numiţi? o întrebă Dan pe un ton profesional.

Femeia nu se grăbi să răspundă. Privea în juru-i cu ochi de somnambulă, încercînd parcă să se familiarizeze cu mobila din încăpere, cu iarna de afară, cu chipul ofiţerului din faţa ei. Vorbi tărăgănat, cu privirea atrasă de jocul fulgilor de nea de afară.

— Numele meu este Ivonne Strausser.

Şi din nou tăcere, mai adîncă, mai grea.

— Sigur? O interogă cu un glas la fel de alb şi indiferent Dan. Acum se priveau în tăcere. Fiecare căuta să descopere faţa adversarului din faţa lui, să descopere punctele slabe şi de limită rezistenţă.

— Cred că mi-l amintesc… Regret că nu am nici un act s-o dovedesc… În general, femeile îşi ascund vîrsta, nu numele. După cele întîmplate, eu nu mai am ce ascunde. Da, trebuie s-o recunosc.

— Aş putea afla cum aţi ajuns legată fedeleş pe linia ferată? Aţi spus doar că nu mai aveţi nimic de ascuns, dacă nu mă înşel…

Femeia răspunse după o lungă ezitare:

— Plecasem cu Mercedes-ul la Bucureşti. Pe drum am fost atacată. Probabil ca să mi se fure maşina. M-au atacat prin surprindere, ca în orice atac banditesc la drumul mare.

— Şi actele? completă Dan. De ce v-au furat şi actele? Sau poate că nu vi le-au furat?

— Ba da. Şi actele. Vroiau poate să se folosească de paşaportul meu. De actele maşinii în mod sigur. Cum m-aş fi putut opune?

— Curios că nu v-au furat bijuteriile, banii… S-au mulţumit să vă sustragă din poşetă doar actele. Iată un gest de generozitate. Li s-ar putea scrie acestor „bandiţi" la drumul mare o scrisoare de mulţumire…

— Nu uitaţi, mi-au prădat şi „Mercedes"-ul.

— Nu. Noi nu uităm nimic… Mă refeream la poşetă. Şi cred că automobilul nu se afla acolo…

Dan se plimbă mult timp prin birou. Răspunsurile femeii păreau să-l fi mulţumit. Răsfoi, tot indiferent, o revistă, apoi vorbi fără să-şi ridice privirea de la paginile ilustrate, prefăcîndu-se interesat doar de ele.

— Deci nouă ne rămîne să vă căutăm „Mercedes-"-ul şi actele, nu-i aşa?

Dan aprinse o ţigară, fără să-i ofere şi femeii una. Un timp fumă cu nasul în revistă. Şi, tot fără să o privească, o rugă să povestească cum decursese „atacul".

— Aşa după cum am mai spus, plecam spre Bucureşti. Pe drum, un individ a făcut în şosea cunoscutul semn cu mîna ca să-l iau cu mine… Era o persoană mai vîrstnică. Am oprit. În clipa aceea, doi inşi au năvălit înăuntru. Mi-au pus ceva la nas şi n-am mai ştiut nimic pînă la spital… Asta-i tot ce-mi amintesc…

— Am pentru dumneavoastră o bucurie. Tot doreaţi în „casa noastră" nişte surprize. Prima a şi apărut. Mercedes-ul a fost descoperit, iar toţi atacatorii dumneavoastră au fost arestaţi… Nu ne rămîne decît să vă confruntăm! Sînteţi de acord?

Femeia căzu pradă unui tremur nervos. Nu scoase un cuvînt. Ofiţerul se prefăcu a nu băga de seamă; se adînci din nou în lectura revistei, aşteptînd impasibil răspunsul. Dar replica întîrzia. Într-un tîrziu Dan rupse tăcerea:

— Sau poate ne veţi răspunde la o altă întrebare, înainte de confruntarea cu cei ce v-au răpit Mercedes-ul şi au încercat să vă omoare. Am fi curioşi să aflăm de ce aţi plecat în miez de noapte, pe o vreme neprielnică, la Bucureşti? Nu v-aţi gîndit la primejdia la care vă expuneaţi?

Kitty nu răspunse imediat. Cînd vorbi, glasul îi era mai sigur.

— Da, pot să vă spun că am fost silită de fratele meu Duglas să-i rezolv o chestiune oficială în primele ore ale dimineţii, în Capitală… Adică nu oficială, mai bine-zis o obligaţie presantă, de afaceri… Ştiţi că în negoţ timpul înseamnă bani. De aceea am plecat fără să-mi pun prea multe întrebări…

— A, da, aşa se explică, încuviinţă Dan. Aş fi întru totul de acord cu dumneavoastră, dacă Duglas Strausser nu ar fi făcut o cu totul altă declaraţie la spitalul din Braşov… O declaraţie, care, vă rog să mă iertaţi, nu este deloc în favoarea dumneavoastră…

Pradă nervilor şi oboselii, Kitty scăpă:

— Cum, n-a murit?

Dan îi întinsese bine cursa. Fata căzuse în ea fără de scăpare.

— Nu. A fost doar grav rănit. Dar, din fericire, pentru el şi din nefericire pentru dumneata, în mod inexplicabil, glontele nu i-a atins nici un centru vital, nici un centru din creier. Aşa că la revenirea din şoc a făcut o declaraţie cît se poate de completă. Vă stau oricînd la dispoziţie cu această declaraţie semnată chiar de mîna lui.

Kitty îşi pierdu semeţia şi se prăbuşi moale pe speteaza scaunului. Ceru un pahar de apă. Apoi îşi aprinse o ţigară, în timp ce ofiţerul continua să profite de primul său succes.

— Deci, aţi omis să spuneţi că aţi plecat de la Poiana Braşov, după ce mai întîi aţi tras cu un revolver cu amortizor în, hai să vorbim deschis, Hugo Beer… Nu-i aşa, domnişoară Kitty Sommer? Vă imaginaţi, desigur, că nu am putut crede nici un cuvînt din întreaga născocire puerilă cu furtul Mercedes-ului. Cu cît o să mărturisiţi mai cinstit, cu atît pedeapsa va fi mai uşoară. Dacă nu puteţi face singură, vă rog să răspundeţi la întrebările mele… De ce l-aţi ucis pe Hugo

Beer? Da, aţi ochit precis, Hugo Beer, este mort. V-am întins doar o capcană. Iertaţi-mă, dar am fost obligat să mă folosesc de ea, pentru a vă provoca prima mărturisire. Acum, sînt convins că totul va decurge mult mai uşor…

Dezorientată, copleşită, Kitty vorbea sacadat, uneori fără şir chiar. Deseori Dan era obligat să intervină cu numeroase precizări.

— L-am ucis pe Hugo Beer din răzbunare. M-a minţit. Şi nu suport să fiu înşelată!

— Sentimental?

Femeia rîse dureros, tragic aproape. Pentru o clipă faţa ei frumoasă i se schimonosise a dezgust; înfrîngerea o durea prea tare.

— A, nu, nu. Povestea este mult mai lungă şi mai tristă. Hugo Beer era nepotul tatălui meu adoptiv, Hary Sommer, care m-a dus în străinătate de cînd aveam doi ani. Am fost trimisă de o agentură de spionaj, în care lucram atrasă de tatăl meu şi de Hugo, pentru a procura din România documente importante…

— Militare, sublinie Dan.

— Întocmai. Aveam o soră geamănă. Semănăm ca două picături de apă. Am studiat-o adeseori dintr-o cameră alăturată. Ea nu a ştiut asta niciodată!

— Ileana Plop, completă căpitanul, spre surprinderea celei anchetate. Aşa se numeşte nu? Sau, mai precis, aşa i se spunea pînă nu de multă vreme. Recunoaşteţi?

— Da. Sînteţi bine informat. Hugo a încercat s-o atragă de partea noastră. I-a dat să înţeleagă că eu o aştept în străinătate şi că posed o situaţie excepţională din punct de vedere material. Avea şi o scrisoare a mea în acest sens, în care i se garanta Ilenei un trai lipsit de griji. A fost odios. Ileana urma să se logodească, sau aşa se pare, cu un ofiţer de marină, care transporta corespondenţă secretă. Psiholog, Hugo şi-a dat seama că sora mea e prea cinstită şi că nu avea să treacă niciodată de partea noastră. Atunci a ticluit alt plan. Profitînd de asemănarea noastră desăvîrşită, i-a administrat Ilenei un somnifer puternic, garantat pentru 48 de ore. I-am luat paltonul, vă spun că am

văzut-o totdeauna dintr-o cameră alăturată sau numai cînd era adormită. Am plecat la Constanţa, unde am urmărit pe ofiţerul de marină şi în tren spre Bucureşti am reuşit să intru în posesia documentelor secrete. Hugo mă aştepta la Ileana. Mi-am îmbrăcat haina mea de blană şi am coborît prin luminator. Hugo mi-a promis că Ileana va ieşi cu el prin faţă şi că o va conduce la aeroport, de unde peste cîteva ore urma să plece în străinătate. Aruncîndu-mi privirea pe biletul de avion, am observat că purta data zilei următoare. Am tăcut. Hugo era extrem de brutal. Dar nesiguranţa s-a cuibărit în sufletul meu. Am aşteptat un timp ascunsă în spălătoria din subsol. Am pîndit luminatorul. L-am observat pe Hugo ieşind după o oră, tot prin luminator. Era singur. Atunci am fost convinsă că Ileana fusese ucisă. Hugo a coborît doar două etaje, apoi s-a strecurat pe o fereastră de la etajul doi şi a ieşit, probabil, prin uşa principală. M-am întors la fereastra de la baie. Am bătut. Mai aveam totuşi o speranţă: s-ar fi putut ca Ileana să fi ieşit pe uşă, normal. Adevărul l-am aflat abia la Poiana Braşov, din gura lui Hugo: „A trebuit să procedez aşa. O să se creadă că actele n-au fost fotografiate. Era un sacrificiu obligatoriu. În meseria noastră avem uneori nevoie de morţi, ca decor şi ca argument!” Atunci m-am hotărît să-l ucid. M-am gîndit întîi s-o fac pe munte, cînd schiam. Dar la restaurant am recunoscut pe ofiţerul de marină din tren. Am aflat că nu locuia la hotel. Totuşi, eram obligaţi, astfel, să părăsim Poiana imediat, chiar a doua zi în zori. Nu trebuia să mă reîntîlnesc cu ofiţerul de marină. Mi-am propus să-l ucid pe Hugo chiar în noaptea aceea. Vroiam să iau şi microfilmele, dar le dăduse altcuiva. N-a vrut să-mi destăinuiască cui şi nici nu m-a acceptat la întîlnirile avute în acea seară. Acesta era sistemul său de lucru. Pedepsea orice curiozitate. Era foarte abil. Se ferea şi de propria sa umbră. Mă mir că nu a presimţit sau că nu a intuit intenţia mea de a-l ucide din răzbunare. Asta nu pot să înţeleg.

Dan îi oferi o ţigara, adăugind pe un ton de încredere:

— De data asta ai spus adevărul. Mobilul crimei a fost răzbunarea. Dacă nu ţi-ar fi scăpat mănuşa din mîna stîngă, aş putea

spune că ai săvîrşit o crimă aproape perfectă. Abia cînd am controlat bîrna şi am descoperit urma mîinii stîngi, te-am suspectat.

— Da, din cauza mănuşii. Mi-am dat şi eu seama că pierderea mănuşii putea duce la pieirea mea. Îmi rămăsese urma degetelor pe bara balconului. În orice caz o anchetă nu mi-ar fi convenit şi atunci am fugit, deşi ştiam că, astfel, bănuiala va cădea şi mai grea asupra mea. Eram mulţumită că-mi răzbunasem sora, deşi nu ne cunoscusem, deşi nu am văzut-o decît de la cîţiva paşi, fără ca ea să mă zărească vreodată. Da, mi-am dat totuşi seama, că o iubeam. Mi-a fost milă de ea. Nu era vinovată cu nimic. Era idealul de puritate şi demnitate pe care l-aş fi tins şi eu, dacă aş fi trăit într-un alt mediu, într-o altă lume. Dar de mică am trăit numai în compromisuri.

— Ileana nu a avut deci nici un amestec? se interesa. Dan.

— Absolut nici unul. Spera doar că o să vină în străinătate şi că o să ne întîlnim. A fost nespus de cinstită, dar a căzut victimă dorinţei de a-şi îmbrăţişa sora geamănă. Refuzase să rămînă definitiv peste hotare, departe de ţară. Îmi pare rău că nu am putut schimba măcar o vorbă cu ea. Vă rog să credeţi că detest melodrama. Oriunde, şi în cărţi, şi la teatru, şi la cinema. Dar ce folos că din viaţă nu o putem alunga de tot. Ne urmăreşte uneori chiar la fiecare pas… E tragic şi ridicol în acelaşi timp.

Kitty avea ochii umezi. Părea o fetiţă spăşită, care fusese prinsă copiind la teza de matematică.

— Domnişoară Kittv, dacă ne vei răspunde cu aceeaşi sinceritate şi la următoarele întrebări, soarta dumitale se va îmbunătăţi mult. Spune ce s-a întîmplat mai departe. Dar nu lăsa nimic deoparte.

Era limpede că în sufletul femeii se dădea o luptă. Şovăi. În cele din urmă vorbi, de data aceasta mai relaxat. Îşi şterse ochii cu dosul palmei, ca un copil şi începu:

— Aveam cheia de la „Mercedes” la mine. Blana şi alte cîteva obiecte le aveam în maşină. M-am urcat la volan, am demarat, cînd din spate am auzit deodată glasul lui Boni Sommer: „De ce te grăbeşti, Kitty?” În aceeaşi clipă mi-am dat seama că situaţia mea era

pecetluită. I-am răspuns, totuşi, cu promptitudine: „Hugo a fost asasinat! Acum cîteva minute". „Ştiu, Kitty, bănuiesc şi pe autorul crimei!" N-am mai putut articula nici un cuvînt. Din glas, din atitudinea sa, am înţeles: era convins că eu îl ucisesem pe Hugo. De altfel, mi-a mărturisit-o deschis la ieşirea din Braşov. A dedus şi motivul: răzbunarea. Nu am negat. Nu aveam puterea să neg, să mă împotrivesc. Sommer are o inteligenţă diabolică. Dar este şi fără seamăn de crud, de cinic. Hugo îi era nu numai colaboratorul cel mai apropiat, dar şi rudă. Nepot. Am înţeles că se clădea lupta care pe care. Eram dispusă să-mi apăr pielea cu orice preţ, să-l înfrunt şi, dacă se putea, să-l răpun, să i-o iau înainte. Era singura şansă. Dar şi el era convins că mă voi apăra, fiind în stare în orice clipă să-l ucid ca şi pe nepotul său. Între noi a început o luptă ascunsă, surdă. Amîndoi aşteptam clipa favorabilă. Mai aveam revolverul în poşetă, acolo îl ascunsesem după ce îl împuşcasem pe Hugo. Am pipăit cu cotul poşeta. Revolverul era la locul lui, deci Sommer nu mi-l sustrăsese. „Uite o greşeală", mi-am zis. Mi-a mai venit puţin inima la loc. Am inventat o pană de motor. Am coborît din „Mercedes". Am început să controlez motorul. L-am rugat să mă ajute. Boni a venit repede lîngă mine. Ne pîndeam în ascuns ca două animale hăituite, ca două fiare gata să se repeadă una asupra celeilalte. Ştia că am putere deosebită şi că oricînd m-aş putea întrece cu cel mai viguros bărbat. I-am citit în ochi umbra unui sentiment de teamă. Atunci am devenit stăpînă pe situaţie. O simţea parcă şi el. În timp ce stătea aplecat asupra motorului, m-am dus să-mi caut batista în poşetă. O căldură plăcută, de triumf, de izbîndă îmi străbătea tot trupul. Revolverul îmi clădea iluzia celei mai necunoscute fericiri: eram salvată. Îl învinsesem pe renumitul Boni Sommer. Am întins revolverul spre el. Am tras piedica. Am apăsat pe trăgaci. Şi din clipa aceea nu mai ştiu nimic. M-am trezit la spital, cînd v-am cunoscut. La Sinaia. Simţeam că-mi revin dintr-un somn lung şi greu.

— Deduci ce s-a întîmplat?

— Desigur. V-am spus că Boni Sommer e diabolic de inteligent şi

de abil. Îmi scosese gloanţele din revolver. Am tras. L-am văzut apropiindu-se de mine. Zîmbetul său mă paralizase. Apoi, mi-a acoperit nasul cu un tifon îmbibat în cloroform. Am adormit ca şi cei doi militari din tren. Ştia că peste puţin timp va trece acceleratul. M-a culcat pe linii. Fiindu-i teamă ca nu cumva zăpada rece să mă trezească, m-a legat, pentru mai mult siguranţă, de mîini şi de picioare. Dar a venit drezina salvatoare. Oamenii aceia necunoscuţi m-au salvat de două ori de la o moarte sigură. Acestea din urmă le-am aflat, bineînţeles, abia mai tîrziu, la spital…

— Bine, domnişoară Kitty, să mai fumăm o ţigară. Am impresia că ne vom înţelege. Ai mărturisit că nu ştii cui a încredinţat Hugo microfilmele. Aşa-i?

— Poate lui Boni Sommer. Îmi amintesc că a mai avut o întîlnire cu o persoană din hotel. Dar mi-a interzis să părăsesc camera. Hugo era cel mai bănuitor om pe care l-am cunoscut vreodată. V-am mai spus. În nimeni nu avea încredere. Pentru cea mai mică bănuială, ar fi lichidat pe cineva fără să pregete o clipă. O mărturisea cinic: „Mai bine să crape un nevinovat, decît să sufere cauza noastră!”

— Cine este şeful?

— Hotărît lucru, aici în ţară, Boni Sommer. Hugo îl respecta mult. Un om ca Boni se lasă foarte greu prins. E mai viclean decît vulpea.

— Odată ne-a tras el pe sfoară copilăreşte. Dar sper că a doua oară nu o să ne mai scape. Şi dumneata, domnişoară Kitty, ai pătimit destul…

După o mică pauză, Dan continuă:

— S-ar putea întîmpla să avem nevoie şi de concursul dumitale. Cred că doreşti să-ţi iei revanşa, domnişoară Kitty?

Fata răspunse fără ocolişuri:

— Cel mai greu va fi să puteţi afla locul unde se ascunde.

— Locuieşte pe Dorobanţi, nu?

Cu toată drama pe care o trăia, fata nu-şi reţinu un zîmbet.

— Oficial, da, acolo locuieşte. O parte din timp. Atunci e reumatic şi filatelist. Apoi, dispare. Vecinii ştiu că-i plecat la Herculane, la

Călimăneşti, la Techirghiol sau internat în spital… Are zeci de bîrloguri. Şi nu doar în Capitală. În toată ţara… Este, pentru vîrsta lui de şaizeci de ani, de o vigoare rar întîlnită. Şi încă ceva foarte important: ştie să se deghizeze cu artă. E un mare actor!

— Da, sînt convins. Am constatat-o pe pielea noastră. Şi nu o dată…

Kitty îşi revenise din emoţia ce o stăpînise la începutul dialogului. În adîncul ei încerca o vagă dorinţă de răzbunare. Să răzbune şi moartea Ilenei, dar să se răzbune şi pe cel care o condamnase la o moarte cumplită, pe Boni Sommer. Fin psiholog, Dan intui perfect starea sufletească a fetei din faţa, sa. Intenţionat făcu o pauză mai lungă. Tot timpul, căpitanul era stăpînit de aceeaşi întrebare obsedantă: „Dar dacă joacă cu mine un teatru perfect? Dacă urmăreşte să-mi azvîrle praf în ochi? Cine ştie pe cine ascunde acum, aruncînd cu o seninătate îngerească toată vina pe Boni Sommer? S-ar putea ca tocmai ea să conducă întreaga reţea de spionaj. Să fie prefăcută? Sau derutant şi neaşteptat de sinceră? Nu. Trebuie s-o mai încerc, cerîndu-i mai multe precizări, ca să pot descoperi o fisură. Diabolică luptă! Mi-a scos peri albi cît zece cazuri la un loc!"

Ofiţerul încercă o discuţie în afara programului dinainte stabilit.

— Ce simţi pentru ţara noastră, Kitty?

— Eu? Am fost învăţată să nu simt nimic pentru nici un loc din lume. Am fost educată la o şcoală extrem de aspră, la şcoala spionajului. Aşa am intrat în ţară. Recunosc însă că Ileana mi-a inoculat o doză de umanitate. M-a ajutat să discern binele de rău, dincolo de aparenţele imediate. Dar, vă rog, mai bine să ocolim o astfel de discuţie. În general sînt o fiinţă cu mult prea puţine înclinaţii spre filozofare. Le detest. Eu trăiesc senzorial. Şi mă mulţumesc cu atît.

— Nu crezi că-i prea puţin, Kitty?

— Încă n-am ajuns să-mi pun o asemenea întrebare.

— Se poate. Dar sper că nu-i timpul trecut, spuse Dan, umplînd pentru a doua oară ceştile de cafea.

— Kitty, aş vrea să aflu de la tine cine a hotărît să fiu intimidat. Sommer?

— Nu.

— Hugo Beer?

— Nu. Nu…

— Atunci?

— Eu! răspunse fata cu o dezarmantă sinceritate. Da, după moartea Ilenei, doream să le încurc toate planurile… Să-i fac şi pe ei să sufere… Ascultînd pe banda de magnetofon convorbirea dintre dumneata şi procuror, doream să-ţi arăt calea cea bună de urmat. Dar cum? Ameninţîndu-te, ai fi dedus cu uşurinţă că ipoteza dumitale e cea adevărată şi că Ileana a fost asasinată…

— Să admitem că ar fi precum spui… Dar cine mi-a hotărît moartea? Cine a ordonat-o?

— Boni Sommer. Hugo cu echipa lui trebuia s-o împlinească.

— Radu?

— Era mîna dreaptă a lui Boni. Executase şi alte asasinate, asemănătoare.

— Şi reţeaua de spionaj concurentă?

— Mai aleargă şi acum după documentele militare. Mi-au oferit o sumă enormă, ca să le dau lor documentele. Dar le predasem chiar la coborîrea din tren. Dacă ştiam ce o să i se întîmple Ilenei, le plasam lor documentele şi pe urmă aş fi dispărut; aşa însă voi rămîne pînă ce mă voi răzbuna şi pe Boni Sommer…

— Kitty, putem avea încredere în dumneata?

— Chiar dacă aş fi nesinceră, tot aş răspunde: da. Orice prizonier face la fel. Dar vă voi răspunde altfel. Cît timp interesele noastre coincid, mă refer la prinderea lui Sommer şi la pedepsirea lui, vă voi ajuta cu toată puterea şi priceperea mea.

— Crezi că va fi greu?

— Deosebit de greu. Îl cunosc acum mult prea bine. Mai ales după ce Hugo a fost lichidat. Oamenii săi sînt în derută. Într-o permanentă alertă.

— Cred că cel mai nimerit ar fi să intrăm noi în acţiune. Să le întindem o cursă. Să-i scoatem din bîrlogul lor.

— Am impresia că nada o să fiu eu. Nu-i aşa?

— S-ar putea, Kitty. Ţi-e teamă?

— Da. Dar voi şti să acţionez.

— De acord, Kitty. Sînt convins de priceperea ta. Şi chiar de… sinceritatea ta.

Dan înţelesese că fata din faţa lui îi va fi de mare ajutor pentru aplicarea planului ce-i încolţise în gînd. De aceea o sfătui cu blîndeţe:

— Va veni apa şi la moara noastră, Kitty. Acum te vei odihni şi vei încerca să-ţi aminteşti „vizuinile” domnului Boni Sommer. Măcar localităţile. Trebuie să prevenim orice surpriză din partea sa. Îţi mulţumesc pentru informaţiile tale deosebit de preţioase!

*

Ulmu ajunse în localitatea de graniţă. „Fiat”-ul fusese anunţat de ultimul post de control. Însemna că peste o oră urma să fie la vamă. Ninsoarea se potolise, ofiţerul se plimba pe peronul îngust. Luase toate măsurile necesare pentru cel mai riguros control, prevăzînd fiecare ascunzătoare posibilă. Nu-i scăpă nici vreo eventuală combinaţie, din cele des încercate în astfel de cazuri la frontieră.

Edmond Reiss întîrziase aproximativ cu zece minute În „Fiat”, alături de el se afla familia sa, compusă din soţie, doi copii şi mama sa. Cu toţii erau stăpîniţi de un aer de mulţumire, de fericire. Edmond prezentă actele cu un zîmbet larg şi o privire senină, fapt ce-l dezechilibră pe Ulmu: „Probabil că microfilmul nu se află la el. O fi ajuns în mîinile lui Sommer”. Conform dispoziţiilor lui Ulmu, cei doi vameşi, controlară cu minuţiozitate „Fiat”-ul, bagajele, îmbrăcămintea… Dar nici urmă de microfilm. Ulmu le făcu semn să renunţe. Era evident că microfilmul se afla la Sommer. Despre arestarea domnişoarei Kitty, Ulmu fusese informat între timp.

Cu acelaşi zîmbet şi cu aceeaşi privire senină, Edmond îşi strînse

bagajele, le aranjă cu migală în spatele turismului, salută prietenos şi dădu drumul la motor. Dar motorul nu-l mulţumi pe Edmond. Coborî de la volan, ridică nervos capota maşinii, verificînd minuţios fiecare piesă. Ulmu deveni din ce în ce mai atent şi nu-l scăpă o clipă din ochi. Acum, Edmond îşi aduse lîngă el şi o lădiţă cu scule. Meşterea neobosit cu o şurubelniţă. Era vizibil nemulţumit. Şurubelniţa era prea mare, aşa că Edmond apelă la conducătorul unui „Mercedes” din apropiere, tot un străin. Se înţelegeau cu greutate, nevorbind aceeaşi limbă. În sfîrşit, cel solicitat deduse că-i era necesară o şurubelniţă. De data aceasta, Edmond reuşi în cîteva clipe să repare motorul. Zîmbetul îi strălucea din nou pe faţă, privirea i se înseninase. Mulţumi străinului cu bunăvoinţă, înapoindu-i şurubelniţa, se urcă la volan şi demară. Dar, spre totala sa stupefacţie, Ulmu îi făcu semn să oprească. Edmond protestă în limba franceză:

— Nu înţeleg ce s-a întîmplat?! E un abuz. Mi s-a făcut doar controlul vamal. Poftiţi viza!

Ulmu îi răspunse cu mult calm:

— Vă cerem scuze, domnule Reiss. Dar daţi-ne, vă rog, şurubelniţa şi sînt convins că veţi înţelege îndată din care cauză am fost siliţi să vă oprim aici pentru mai mult timp.

Reiss scoase şurubelniţa din lădiţa cu unelte şi i-o întinse cu o privire plină de o nedisimulată ură.

— Nu, domnule Reiss, jucaţi vă rog cinstit. Daţi-mi şurubelniţa pe care aţi pus-o în buzunarul bluzei de vînt, aceea pe care aţi împrumutat-o de la proprietarul „Mercedes”-ului.

Ulmu continuă pe acelaşi ton politicos:

— Proprietarului „Mercedes”-ului i-aţi dat înapoi şurubelniţa dumneavoastră. Cea primită de la el se află în buzunarul din stînga! O veţi găsi acolo! Este chiar şurubelniţa care îmi trebuie mie. V-o înapoiez imediat.

Reiss pălise. O sudoare rece îi umezea fruntea. Era convins că sistemul său nu dădea greş, doar îl mai practicase şi în alte cîteva ţări, înşelînd vigilenţa multor vameşi şi a multor organe de control.

Întinse şurubelniţa cu o mînă tremurîndă.

— Da! Pe asta v-am cerut-o! Vă sînt recunoscător! Acum s-o cercetăm puţin, căci îmi pare o şurubelniţă obişnuită… Nu atrage nimănui atenţia.

Ulmu o privi îndelung. Îi demontă mînerul de lemn. Din interior se iviră rulouri de microfilme. Ofiţerul urmă cu un glas autoritar, dar nu lipsit de o uşoară ironie:

— Acum sînt convins că aţi înţeles, domnule Reiss *şi* că supărarea dumneavoastră a fost neîntemeiată…

*

Ascultîndu-l pe Ulmu, Dan îşi aprinse o ţigară.

— Ne mai rămîne domnul Boni Sommer. Este cel mai periculos, creierul întregii acţiuni. Cu ajutorul domnişoarei Kitty, care s-a destăinuit, am dat de cîteva din ascunzişurile „reumaticului” conducător al acestei reţele de spioni! Dar tocmai dumnealui ne lipseşte din colecţie, cum s-ar spune piesa cea mai importantă! Trebuie să-i întindem o cursă. Şi, nu uita, este de o şiretenie fără pereche şi de o cruzime cumplită.

— Aveţi vreun plan, tovarăşe căpitan?

— Asta-i nenorocirea, am ceva, însă de perspectivă… Dacă i-aş fi dat de urmă, ar fi fost mai uşor. Momeală o avem pe Kitty. Pe cîţiva dintre complicii săi cei mai apropiaţi i-am eliminat. Cu Sommer va cădea toată banda şi, în sfîrşit, voi avea şi eu parte de o zi de somn… O să dorm douăzeci şi patru de ore fără întrerupere…

— Tovarăşe căpitan, dacă Boni Sommer ar afla că domnişoara Kitty este în viaţă, cred că ar ieşi din vizuină… Ne rămîne s-o expunem pe Kitty… Hotărît lucru, prezenţa ei i se va aduce imediat la cunoştinţă… În consecinţă, s-o mutăm în vechea ei cameră de la hotelul „Ambasador”. Să luăm acţiunea de la început, cum s-ar spune.

— Ideea nu-i de lepădat. De mult stăruie şi în planurile mele. Dar

am o observaţie. Nu la „Ambasador”. Sommer şi-ar da seama că e un aranjament cusut cu aţă albă. După crima de la Poiana Braşovului, Kitty n-ar îndrăzni în nici un caz să locuiască la „Ambasador”. Da, e de la sine înțeles. Iar vulpoiul de Sommer nu se întinde la caşcaval decît cînd e sigur de reuşită.

Ulmu aprecie la justa valoare raţionamentul şefului său. Gustă din ceaşca de cafea, mai adăugă puțin zahăr, apoi făcu cîțiva paşi prin birou, să se dezmorţească.

— Da, aveți perfectă dreptate. Dar nu mai cunoaştem pe nimeni dintre oamenii lui Boni Sommer care, cu ajutorul domnişoarei Kitty, să-l atragă în cursa noastră pe bătrînul vulpoi. Dacă nu punem mîna pe Sommer, e ca şi cînd întreaga noastră muncă n-ar avea nici un rezultat eficient. Şi teamă îmi este, tovarăşe căpitan, ca nu cumva vicleanul Sommer, băgînd de seamă că i se strînge laţul în jurul gîtului, să nu reuşească să fugă din ţară. Mai ales acum cînd este convins că microfilmul său se află în drum spre străinătate.

— Nu cred. S-ar putea ca la ora aceasta să fie şi informat despre insuccesul de la frontieră… Asta îl va face să-şi iasă din minţi…

Dan bătu cîteva clipe darabana cu degetele pe birou. Nu întrezărea nici o ieşire din situaţia grea în care se aflau. Apoi, privi pe fereastră căderea molatică a fulgilor de-afară. Glasul căpitanului se auzi vag, venind ca de departe, dintr-o altă planetă:

— Şi totuşi, o pistă de urmat ar fi… Ascultă: Kitty va deveni din nou blondă. Ioana Plop, mama Ilenei, va fi chemată mîine la orele zece la circa de miliţie pentru o declaraţie despre fata ei… Vorbeşti cu ofițerul s-o rețină în discuţie o oră, mai bine ar fi chiar două ore. Kitty îi va face în acest timp o vizită acasă. Acolo o să-l găsească pe bătrîn, lucru foarte important pentru noi şi despre care trebuie să ţinem neapărat seama.

Ulmu interveni neliniştit:

— Dar bătrînul Gheorghe Plop nu trebuie să afle că Ileana a mai avut o soră… I-am făgăduit asta bătrînei.

Dan îşi muşcă buzele, semn de nervozitate; după cîteva clipe

vorbi însă calm:

— Nu, nici nu va afla. Kitty îi va lăsa doar adresa, cu rugămintea să i-o comunice bătrînei. Va insista ca Ioana Plop să o viziteze chiar a doua zi. Adresa va fi: strada Florilor 23, apartamentul nr.1. Pe Kitty o vei muta imediat la această adresă. Da, să-i lase şi numărul de. telefon: 13.63.21. Atîta tot. În schimb, bătrînul să fie urmărit. Iar la noapte vom fi şi noi pe strada Florilor 23… E doar o ipoteză! Trebuie să riscăm, nu putem sta cu mîinile în sîn. De acord? Îmi asum toată răspunderea…

*

Ulmu opri maşina în apropierea casei în care locuia familia Plop. Kitty coborî repede şi se îndreptă spre locuinţa bătrînilor. O întîmpină chiar Gheorghe Plop. Bătrînul aducea de la cişmea o căldare cu apă. Nu păru deloc surprins de asemănarea domnişoarei Kitty cu Ileana.

Discuţia a fost aproape telegrafică:

— Aici locuieşte doamna Ioana Plop?

— Da, adeveri bătrînul.

— Nu este acasă?

— Nu, e la o rudă, minţi Gheorghe Plop, fără să clipească.

— Cînd se întoarce?

— Asta nu ştiu. Dar de ce nu luaţi loc? Pot să vă fac şi o cafea. Sau doriţi o dulceaţă?

— Vă mulţumesc. Sînt foarte grăbită. Poate altă dată. Totuşi n-aş refuza un pahar cu apă, dacă nu vă deranjez prea mult.

În timp ce bătrînul era preocupat cu aducerea paharului cu apă, Kitty plasă un aparat mic de ascultare în spatele unui tablou. După instalarea microfonului minuscul, conversaţia deveni şi mai vie.

— Vă mulţumesc pentru apă şi vă rog să comunicaţi doamnei Ioana Plop adresa mea.

— Staţi numai puţin, s-o scriu…

— Strada Florilor 23, apartament 1. Telefon: 13.63.21.

— Cine a căutat-o?

— Comunicaţi doamnei Ioana Plop că o aştept mîine dimineaţă acasă. Şi că o rog, de altfel şi pe dumneavoastră, să nu dezvăluiţi adresa mea nimănui. Banii aceştia sînt pentru dumneaei… Şi pentru dumneavoastră…

— Vă mulţumim. Dar nu trebuie să vă deranjaţi.

— Să nu spuneţi nimănui că am trecut pe aici.

— Nici o grijă, domnişoară. Bătrîna mea va fi mîine la orele nouă la dumneavoastră. Ştiu şi eu ce înseamnă un secret.

Kitty plecă la fel de grăbită, după ce se uită prevăzătoare în jur; simţea cum o urmăreşte din spatele perdelei privirea bătrînului. Cînd se urcă în „Volga” care o aştepta la colţul străzii, Ulmu o întrebă cu o uşoară nelinişte în glas:

— Cum a mers?

Kitty se mulţumi cu un singur cuvînt:

— Normal!

— Acum să mergem la noul apartament! Înseamnă că vor intra în alertă.

Ofiţerul care urmărea micul aparat de ascultare, instalat în casa bătrînului Gheorghe Plop, auzi, doar după un sfert de oră, următoarea convorbire cu o rudă a acestuia cu un nepot, cum îl numise gazda.

— Te duci şi anunţi imediat pe domnul Boni că domnişoara Kitty a „înviat”, după ce a fost tăiată de tren şi că ne-a făcut chiar astăzi o vizită. Era speriată, parcă hăituită. Pe cuvîntul meu, nu-i semn bun. Părea că aşteaptă să fie înhăţată din clipă în clipă…

— Bătrîna a fost acasă? se interesă grijuliu nepotul.

— Norocul nostru că bătrîna era plecată să mai completeze nişte acte cu moartea Ilenei. Dacă s-ar fi întîlnit, ar fi fost un adevărat dezastru. Totul s-ar fi dus pe apa sîmbetei…

— Şi ce vroia Kitty?

— Să vorbească mîine dimineaţă cu Ioana. Vrea să-i

destăinuiască, probabil, tot adevărul despre moartea surorii sale Ileana. Pricepi? Urmăreşte, cred, ca bătrîna să-l demaşte pe domnul Boni Sommer. În timpul acesta domnişoara Kitty va dispărea din ţară. Bine ticluită treaba, fiind convinsă că Ioana va face moarte de om să-şi răzbune fiica înfiată, pe care o iubise atît. Înţelegi? Sînt convins, Kitty o va înarma pe Ioana cu date şi documente precise cît se poate de acuzatoare pentru noi. De aceea trebuie să lucrăm cu maximum de repeziciune. Dacă ne-o ia înainte securitatea, ne-am dus pe copcă…

— Dar bătrîna n-o să afle că a fost pe aici Kitty?

— De la cine să afle? Ioana ştie că sora Ilenei se află în străinătate şi că o aşteaptă acolo pe geamăna sa. Aşa a lămurit-o domnul Hugo. în privinţa asta poţi să n-ai nici o grijă.

— Ce-mi rămîne atunci de făcut?

— Să comunici adresa unde se ascunde Kitty. Strada Florilor 23, apartament 1, telefon 13.63.21. Imediat. Vezi să nu fii urmărit! Pleacă să nu dea Ioana peste tine. Nu întîrzia, nepoate! Mai departe ştie domnul Boni cum să procedeze. N-o să-l învăţăm noi. Totul e s-o ia înainte securităţii. Eu aştept noi ordine. Şi-acum, hai, şterge-o!

*

Dan îi mărturisi lui Ulmu, după ce ascultară amîndoi, pentru a doua oară, convorbirea înregistrată pe bandă de magnetofon:

— Păcat că individul, nepotul bătrînului, care ducea mesajul domnului Boni, a reuşit să scape de urmărire. Am fi aflat astfel şi o altă ascunzătoare a bătrînului vulpoi. Dar „nepotul” este încă în mîna noastră.

— Tovarăşe căpitan, cum de l-aţi bănuit pe bătrînul Plop, mai ales, după ce soţia sa insistase atît de mult ca bătrînul ei să nu afle că Ileana mai are o soră. De asemenea, ascunsese şi faptul că Ileana este doar o copilă înfiată. Vedeţi acest fapt nu am putut să mi-l explic. Aţi mers, aş putea spune, la sigur… Şi, zău, sînt şi acum uluit.

Dan îşi aprinse o ţigară, după ce mai întîi o udă cu vîrful limbii, după un vechi obicei al său.

— În primul rînd, printr-o deducţie logică. Cine l-ar fi putut informa pe Boni Sommer de relaţiile dintre Ileana şi ofiţerul de marină? Ileana, bătrînul sau bătrîna. De la bun început mi-am dat seama că Ileana trebuie să fie scoasă din cauză, fiind convins că ea a fost asasinată. Dacă le-ar fi admis complicitatea, ar fi avut o cu totul altă soartă. Cînd am vizitat-o pe familia Plop, în clipa în care bătrîna nu-şi amintea numele lui Hugo Beer, soţul ei a încercat să ne deruteze. El ne-a sugerat „sinuciderea" fetei: „… bine că şi-a pus capăt zilelor…", a spus atunci. Şi poate că pe undeva a acţionat şi instinctul! Nu mi-a plăcut acest Gheorghe Plop din prima clipă. Nepăsarea sa totală faţă de moartea Ilenei era într-un fel acuzatoare, nu numai lipsită de orice umanitate!

Deodată telefonul sună prelung. Dan ridică receptorul.

— Bine. E o informaţie extrem de preţioasă. În cîteva clipe sînt la dumneavoastră!

Se echipă şi îi spuse lui Ulmu cu o voce schimbată:

— Vei trece pe la casa din strada Florilor. La noapte îţi garantez că vom avea de furcă! Au şi intrat în acţiune. Am impresia că „improvizaţia" noastră a dat roade neaşteptate. Uneori, pe lîngă deducţie, nu strică şi puţină fantezie. De data aceasta domnul Sommer s-a prins bine cu dinţii de undiţa pe care i-am aruncat-o noi…

— Măsuri speciale?

— Dumneata rămîi lîngă Kitty. Dar fii cu ochii în patru! Sînt extrem de periculoşi. Casa trebuie păzită cu mare atenţie. Ei acţionează aşa după cum s-a văzut, fulgerător, nu-ţi lasă timp să te aperi…

*

Casa cu numărul 23 de pe strada Florilor era o casă retrasă,

înconjurată de o grădină cu pomi şi se compunea din două apartamente elegant mobilate. În noaptea aceea de confruntare, Kitty citea în apartamentul cu numărul 1, iar Ulmu se afla, însoţit de doi subalterni, în apartamentul cu numărul 2. Domnea o linişte adîncă, de ai fi putut auzi şi căderea fulgilor de afară. Telefonul din camera ocupată de Kitty sunase doar o dată prelung. Fata răspunsese, dar acel cineva îşi ceru scuze, fusese o greşeală. Apartamentul în care se afla Kitty era luminat parţial, pe cînd apartamentul lui Ulmu şi al oamenilor săi era cufundat într-o beznă adîncă. Se înstăpînise o tăcere grea, ca pe cîmpul de luptă în ajunul unei bătălii decisive, cînd se aşteaptă cu înfrigurare ca rachetele să vestească începutul încleştării. Dar acum racheta şi scurtele semnale de atac întîrziau. Fiecare clipă de aşteptare însemna şi mai mulţi nervi măcinaţi, şi mai multă încordare, şi mai multă epuizare.

Un zgomot de paşi răzleţi în curte. Apoi şoapte.

Ulmu şi oamenii săi îşi armară pistoalele. Vegheau, strîngînd în mîini oţelul rece. Un zgomot la uşa din spate. Cei trei se răspîndiră pe coridorul întunecat. Pîndeau din timbra, ascunşi să nu fie surprinşi de fasciculul vreunei lanterne aprinsă prin surprindere. Cei trei din încăpere ştiau că Dan şi alţi cîţiva oameni vegheau afară în grădină. Capcana era minuţios pregătită. Dar din nou tăcerea se întinse peste casă şi ogradă. Nici un zgomot. Nici o şoaptă. Doar vîntul rece de iarnă răscolea troienele.

În zori, Ulmu mărturisi însoţitorilor săi:

— Au mirosit probabil cursa pe care le-am întins-o. Mă reped pînă la sediu. Rămîneţi mai departe aici! Şi respectaţi aceeaşi strictă vigilenţă.

Între timp Kitty adormise, copleşită de veghe şi emoţii.

După plecarea lui Ulmu, telefonul ţîrîi prelung.

Kitty apăru în cadrul uşii, buimăcită încă de somnul greu, bîntuit de coşmaruri. Era palidă şi cu cearcăne adînci pe sub ochi.

— Pe dumneavoastră vă caută! zise ea. E cineva de la securitate.

Subofiţerul răspunse imediat. I se aducea la cunoştinţă că în

cîteva minute o maşină însoţită de un ofiţer în uniformă de miliţie o va ridica pe Kitty, pentru a fi condusă la o confruntare.

Subofiţerul o anunţă pe fată cu bunăvoinţă:

— Veţi pleca la o confruntare! Îmbrăcaţi-vă imediat, noi rămînem mai departe aici!

Fata execută ordinul în tăcere, resemnată, cu o umbră de nelinişte în gesturi.

Era aproape ora opt cînd maşina anunţată prin telefon opri în faţa casei cu numărul 23. Locotenentul sosit prezentă legitimaţia. Subofiţerii se executară. După plecarea maşinii, oamenii de pază se întinseră obosiţi pe un fotoliu şi adormiră. Ulmu trebui să sune prelung pînă să i se deschidă uşa. Subofiţerul, cu ochii cîrpiţi de somn, îi raportă cu glas moale:

— Am executat ordinul!

— Ce ordin?

— Cu transportul arestatei la o confruntare urgentă.

Ulmu păli. îşi stăpîni însă mînia.

— Cine a ridicat-o?

— O maşină cu un locotenent. Mi-a prezentat legitimaţia şi…

— Ai verificat actele? Aveai telefonul la dispoziţie.

— Tovarăşe locotenent major, primisem înainte un telefon şi mi se ordonase să o predăm pe arestată, pentru confruntare locotenentului de miliţie.

— Ce-ai făcut, omule? Au reuşit să ne-o smulgă de sub nas… Ne-au jucat cum au vrut… Ca pe nişte prunci ne-au înşelat. Ce o să zică acum căpitanul Dan? Cum să mai dăm ochii cu el? I-am distrus tot planul atît de bine alcătuit…

De supărare, Ulmu se prăbuşi pe fotoliu. Trase doar un fum din ţigara aprinsă, apoi o stinse cu gest nervos, disperat.

*

Cînd intră în maşină, Kitty înmărmuri. Lîngă „locotenentul de

miliţie" se afla Boni Sommer. Dar fata îşi reveni: „L-au arestat probabil şi pe el! O să mor, dar măcar să ştiu că-i vor ciurui şi lui pielea! Să-l văd murind lîngă mine, atît îmi mai doresc!"

Dar Boni surîse într-un fel respingător, cinic, sigur pe el.

— Îţi închipuiai, Kitty, că ai scăpat de noi! Ne-ai trădat securităţii şi ne-ai întins o cursă în casa de pe strada Florilor. Zău, aţi fi putut improviza o capcana mai puţin naivă. Atîta ai învăţat de la mine, de la Hugo, Radu, Jack şi de la atîţia pe cîţi îi ai pe conştiinţă… Îmi pare rău, Kitty… Ciripeşte, porumbiţo!

— Nu v-am trădat. Am fost prinsă. Dar regret că nu m-am prezentat de bună voie la securitate ca să vă predau pe toţi. Să plătiţi pînă la unul pentru sora mea Ileana!

— Ia te uită ce guralivă e! Te-au prelucrat bine securiştii. Şi pe deasupra, i-auzi nu-i nici vinovată. Noi purtăm toată vina. Ea nu ştie absolut nimic. Poate nici cursa nu ne-ai întins-o? Află că ai fost urmărită de noi încă de la ieşirea din casa lui Plop… I-am descoperit şi pe indivizii care te însoţeau şi ne aşteptau să le cădem în laţ. Acum au rămas să fluiere a pagubă. Ce satisfacţie pe capul căpitanului lor! Cred că şi acum rîde să moara, de farsa noastră…

Kitty tăcea înfrîntă, neputincioasă. Răbdarea îi ajunsese la capăt. Nervii erau gata să cedeze. Îşi înfipse unghiile în carne, să se poată stăpîni.

— Ai vrut să mă pierzi, Kitty? Aşa-i? De ce îl desconsideri pe bătrînul Boni? Ştii că el îşi vinde greu pielea. Şi nu va cădea din cauza căpşorului tău sărac şi nici de mîna celui care te-a condus aici.

— Şi tu ai vrut să mă ucizi. Nu uita, Boni! Ai vrut să mă laşi pradă roţilor de tren.

— La fel cum l-ai omorît şi tu pe Hugo, cel mai activ agent al nostru. Şi ce n-a reuşit să facă acceleratul, o să o facă un ştreang în pădure. Şi să-ţi punem şi o etichetă la gît cu adresa iadului… Să ştie cei care te vor găsi unde să te ducă. La început am crezut că ai vrut să-i arăţi Ioanei Plop cum a murit în adevăr fata sa adoptivă. Dar tu urmăreai să pui mîna pe mine! Plănuiai să mă desfiinţezi, nu? Nu-i

caraghioasă toată povestea asta? Nu vezi că mi-am pierdut aproape toţi oamenii? Iar o parte din vină o porţi şi tu, Kitty. Acum ai să plăteşti însă cu vîrf şi îndesat!

Deodată o lovi cu dosul palmei peste gură. Sîngele i se prelinse pe bărbie în două firişoare subţiri, purpurii. O mai lovi o dată. Fata se stăpîni să nu-i răspundă cu o lovitură de carate. Era sigură că l-ar fi doborît de la prima lovitură. Dar Boni nu era singur în maşină. De aceea Kitty se, resemnă. De nicăieri nu mai întrevedea nici cea mai palidă rază de nădejde.

— De ce taci, Kitty? Poate îl vezi în faţa ta pe Hugo însîngerat. N-ai remuşcări şi pentru Loredana? Undeva bănuiesc că tu ai destăinuit concurenţilor noştri adresa casei mele din Buftea. Da, e numai o presupunere. Şi tot bănuială este şi faptul că, după moartea Ilenei, ai încercat să ne derutezi în acţiunile noastre. Aşa-i? Sau poate greşesc. De ce nu răspunzi, Kitty Sommer? Sau poate pentru prima oară îţi simţi conştiinţa prea încărcată… M-ar mira nespus de mult! Lasă am să mă rog eu pentru tine. Ştii doar cît de religios cucernic sînt. O să mă rog pentru iertarea păcatelor tale. Da, am să mă rog în străinătate în fiecare zi. Duminica chiar de două ori.

Şi din nou o lovi peste ochi, peste tîmple, cu o furie oarbă, sadică. Îi strivi apoi sînii cu pumnii ce cădeau peste trupul ei ca o grindină deasă.

— O să-ţi dau voie să-ţi alegi creanga, după plac. Dar să ştii că pe oricare o s-o alegi, corbii tot or s-o găsească. Iarna corbii sînt mai flămînzi ca oricînd… Moartea sub roţile trenului ar fi fost prea uşoară pentru tine… Nu semeni tu cu Ana Karenina… Aşa mai merge. În leagăn, sus, cu corbii în braţe…

*

Ulmu abia reuşi să-i raporteze lui Dan întîmplarea de pe strada Florilor. Căpitanul îl asculta indiferent, clătinînd rareori din cap, nemulţumit, înciudat:

— Dar dumneata, Ulmule, de ce ai părăsit-o pe Kitty? Ţi-am ordonat doar să nu te depărtezi nici un minut de locuinţa de pe strada Florilor 23!

— Se apropia ora cînd urma ca arestata să fie vizitată de Ioana Plop. Nu ştiam ce hotărîre să iau.

— Îmbracă-te, ne aşteaptă maşina! Să-ţi mai spun ceva: cînd am ajuns acasă, am primit încă un telefon de ameninţare: „Vă vine rîndul, domnule căpitan…” Mai departe ştii conţinutul. Sper să fie ultimul…

În „Volgă” Dan vorbea ca pentru sine, spre marea disperare a subalternului său:

— Cum de mi-am închipuit că un vulpoi ca Boni Sommer ar fi putut să intre noaptea, cu ochii legaţi, în casa în care se afla Kitty? Dimineaţa orele veghii trecuseră. Deci a acţionat în momentul cel mai indicat; nici eu n-aş fi ales un altul. De pază nu ar fi rămas la acea oră decît un om sau doi, deci o vigilenţă mult mai scăzută, în ideea că pericolul de peste noapte trecuse. Vezi ce înseamnă să-ţi subestimezi adversarul? Plăteşti scump fiecare greşeală! E mult mai şiret decît mi l-am închipuit. Să ne fie o lecţie aspră la amîndoi şi să reparăm, de mai poate fi ceva reparat.

Apoi Dan tăcu. Privea apatic pe fereastră. Chipul îi devenise de nepătruns. Pe faţa sa nu se putea citi nimic. Ulmu se mustra în gînd: „Ar fi fost mai nimerit să trimit pe unul din subalterni la sediu… Pe mine nu m-ar fi dus ei aşa cu una cu două. Verificam ordinul pe loc, prin telefon! Şi totuşi, de ce este şeful meu atît de impasibil, atît de calm? Sau numai în aparenţă? Ciudat!”

Maşina ieşise din oraş şi se îndrepta acum cu mare viteză pe şoseaua scînteietor de albă. Dan închise ochii şi aţipi în legănarea maşinii, spre disperarea lui Ulmu.

Se făcuse şi mai frig. Dar Ulmu nu mai simţea gerul.

*

Şoferul opri maşina în inima pădurii înveşmîntată în alb. Boni Sommer o anunţă pe fată cu glas ascuţit, şuierător.

— Coboară! Ţi-ai încheiat şi ultimul drum. Priveşte, Kitty, ce loc admirabil ţi-au ales oamenii mei. E o plăcere să te legeni între arborii aceştia minunaţi. Scoateţi repede frînghia! Fata este nerăbdătoare să-şi înceapă drumul. Cel mai ameţitor drum. Corbii, amanţii ei, abia aşteaptă s-o cuprindă în braţe. Mai iute, băieţi!

Cel care se dăduse drept locotenent de miliţie, şi care acum era îmbrăcat într-un costum gri şi cu o scurtă maro, de piele, aduse din portbagaj o frînghie.

— Hai, Kitty, alege-ţi creanga. Ce să comunic ilustrului meu frate? Că ai fost o căţea care l-ai trădat, care ne-ai trădat… O nerecunoscătoare ce-şi sfîrşeşte viaţa în leagănul binemeritat?! Să-i ceri iertare lui Hugo Beer, fato!

Tot grupul se apropie de un pîlc de pomi înalţi: şoferul păşea înaintea lor. „Miliţianul” aruncă frînghia… Dar în acea clipă răsăriră ca din pămînt oamenii securităţii. Urmă o luptă scurtă. Boni scoase revolverul, dar şoferul maşinii sale îi răsuci cu putere mîna. Sommer scăpă arma… Încercă totuşi să se opună mai departe, dar a scurtă lovitură îl întinse pe zăpada proaspătă, neîntinată. În acea clipă opri şi maşina din care coborîră Dan şi Ulmu. Locotenentul major privea uluit în juru-i. Dan se interesă de Kitty, apoi îl întrebă pe şofer:

— Cum a mers, Mitică?

— Ca la carte, tovarăşe căpitan. Numai cu domnişoara e mai rău. Au cam bumbăcit-o în maşină. E mai mult moartă decît vie… Auzeam cum o lovesc dar nu puteam face nimic. I-aş fi snopit pe amîndoi în bătaie, dar, de, trebuia să-mi joc rolul corect şi pînă la capăt!

Dan îi ordonă apoi îndată cu o umbră de îngrijorare în glas:

— O duci imediat la spital. Mai ia pe cineva cu tine… Avem nevoie de mărturiile ei… O duci tot la medicul Popescu. Dar repede, hai dă-i drumul!

Dan se apropie de Boni, care îşi reveni cu greu şi care se ridică

anevoie, asemenea unei jivine rănite.

— Ai cam obosit, domnule Sommer! Era şi timpul să te odihneşti. De ce zîmbeşti? A, microfilmul! Domnul Reiss ni l-a predat foarte cuminte la frontieră, aşa că ar fi mai bine să te resemnezi. Nu crezi? Am să ţi-l arăt la birou. Hai, luaţi-i băieţi, vom avea suficientă vreme de discutat! Şi sper că domnul Sommer va fi un interlocutor plăcut şi, mai ales, bine informat… La revedere! Aveţi grijă să nu răcească pe drum!

*

Ulmu radia de bucurie. Îşi stăpîni cu greu entuziasmul de adolescent în faţa maestrului său.

— Tovarăşe căpitan, aş vrea…

— Vorba! Iar mă superi?

— Atunci aş putea afla unde mergem acum?

— Ghici? Vezi că nu poţi răspunde? O să luăm cu noi şi un oaspete… O să facem o plimbare minunată prin zăpadă. Sau nu eşti de acord cu mine că este o minunată zi de iarnă? Ce nesfîrşită şi îmbietoare simfonie albă…

Maşina opri în apropierea casei bătrînilor Plop.

Înăuntru domnea o atmosferă de linişte familială. Ioana pregătea mîncarea, iar bătrînul trebăluia la o clanţă veche, ruginită. Dan spuse doar atît:

— Am venit! Astăzi sînteţi invitatul meu la masă. Pregătiţi-vă costumul de gală!

Totul urmă ca într-o pantomimă. Bătrînul înţelesese şi acum îşi aranja uneltele. Apoi îşi îmbrăcă haina, îşi încheie pînă la ultimul nasture paltonul. Ileana Plop privea mută fiecare mişcare. Abia după ce bătrînul şi Ulmu ieşiră din cameră, bătrîna alergă după Dan, trăgîndu-l stăruitor deoparte:

— Spuneţi-mi vă rog, unde-l duceţi?

— Unde trebuie, mătuşică. O să afli curînd.

— O să pot să-i aduc cîte ceva?

— O să poţi.

Urmă o pauză scurtă:

— Domnule căpitan, am o rugăminte…

— Vă ascult!

— Ştiţi, să nu afle soţul că Ileana a fost doar fata mea adoptivă… E un secret al meu… Atîta vă cer!

— Îţi făgăduiesc, mătuşică, fii pe pace.

Un timp maşina alunecă prin dîrele de omăt lăsate de săniuţele copiilor şi în larma lor molipsitoare.

Aşezat lîngă Ulmu, bătrînul deschise gura pentru prima oară. Vorbea încet, învins. Nu dorea să se apere, altceva îl apăsa mult mai greu pe suflet:

— Ştiţi ce vă rog, domnilor ofiţeri, nu-i un lucru prea important, dar pentru mine el înseamnă totul… Cum să vă explic.

Dan îl încurajă binevoitor:

— Hai mărturiseşte, nu te sfii…

— Cum să vă spun… Nu-i tocmai uşor… Ce s-o întîmplă cu mine, s-o întîmplă… Dar aş vrea ca bătrîna mea să nu afle că eu am ştiut că Ileana nu-i fata ei şi că a fost doar înfiată… Asta ar durea-o şi n-aş vrea… Prea multe a tras în viaţa ei… Şi nu-i o femeie rea, da' aşa i-a fost dat să sufere cu Ileana şi acu' cu mine… Mi-e mai milă de ea. Credeţi-mă!

Cei doi ofiţeri nu i-au răspuns imediat. O linişte stînjenitoare se aşternu între ei. După cîteva clipe Dan îi răspunse:

— Bine. Nu o să afle. De altfel, dumneata ne-ai şi ajutat în această acţiune.

— Eu, domnule ofiţer?

— Da, dumneata, într-un fel. În convorbirea pe care ai avut-o cu nepotul dumitale trimis să-l anunţe pe Boni Sommer de prezenţa şi de adresa domnişoarei Kitty ne-ai declarat gradul de rudenie. Şi dumneata ai un singur nepot.

— Aşa-i, domnule ofiţer. Un singur nepot.

— Nepotul dumitale, destul de abil, a reuşit să se sustragă observaţiei noastre, dar cu ajutorul sectoristului l-am dibuit după două ore, ba chiar mai repede.

Ulmu interveni nereţinut:

— A fost telefonul pe care l-aţi primit la comandament cînd m-aţi trimis în strada Florilor. Nu?

— Exact, Ulmule. Am aflat de la nepotul bătrînului că a dus o scrisoare din partea domnului Boni şefului garajului „Tagex". Iar la garaj am fost informat că domnul Boni avea nevoie urgentă de o maşină pentru un drum pe care urma să-l facă pînă la un sat din apropiere.

A insistat să-i fie recomandat şi un şofer de încredere. Astfel, domnul Boni s-a dat în mîinile noastre. Drept şofer i-a fost recomandat subofiţerul nostru, Mitică Tăzlăuanu. Ştii ce băiat este!

Ulmu accentuă cu vădita satisfacţie:

— De aceea eraţi dumneavoastră atît de sigur şi de liniştit?

— Da. Credeam în operativitatea şi în inteligenţa lui Mitică. Cînd s-a prezentat la adresa indicată, a fost primit de falsul locotenent de miliţie. I s-a propus deschis toată afacerea murdară şi a primit drept avans cinci mii de lei. Restul de zece mii ar fi trebuit să-i încaseze imediat după ce operaţia ar fi fost terminată. Împreună cu falsul miliţian au recunoscut locul unde domnişoara Kitty ar fi trebuit să-şi primească răsplata. Bineînţeles, deşi supravegheat de omul lui Boni, Mitică a găsit timpul necesar să ne avertizeze şi să ne indice cu precizie locul. Ne-a destăinuit şi ora cînd urma să oprească duba în strada Florilor. Am ales pentru arestarea lor locul din pădure, putea decurge mai în linişte. Desigur că Boni şi cu ajutorul său intenţionau ca, după spînzurarea domnişoarei Kitty, să-l achite şi pe Mitică, astfel s-ar fi pierdut orice urmă… Sau aşa sperau dumnealor. Însă între dorinţă şi realitate se poate deschide uneori un mare abis.

Maşina ajunsese pe bulevardul Bălcescu. În faţa unei frizerii Dan ordonă şoferului să oprească maşina.

— Stop, Costică! Tovarăşe Ulmu, după ce îl conduci pe

dumnealui, îmi trimiţi maşina să mă ia de la frizerie. Pînă atunci mă fac ca un mire!

— Am înţeles, tovarăşe căpitan, mergeţi la spital, îi răspunse Ulmu vesel.

Dan zîmbi unei vechi amintiri pe care anii nu o îngropaseră încă sub tăcere.

— Ai dreptate, Ulmule. Kitty trebuie să fie adusă la confruntarea de mîine dimineaţă. Iar eu, ori de cîte ori merg la spital, mă bărbieresc! Am şi eu ale mele! Totuşi, întîlnirea Kitty-Boni Sommer va fi, sper, destul de spectaculoasă… Te invit cu plăcere…

*

De la spital, Dan se duse direct acasă. Se simţea istovit. Refuză să mănînce. Se mulţumi doar cu o cafea. Nu atît conţinutul, cît aroma cafelei îl îndemnă să-şi pună ibricul în funcţiune. Avea tipicul lui în pregătirea cafelei. În acelaşi timp Dan îşi pregăti o baie caldă. Turnă în cadă multă esenţă de brad. Mirosul de cafea îmbinat cu aroma de răşină îl linişteau şi-l relaxau.

Deodată, ţîrîitul strident al telefonului. Dan ridică receptorul. Şi din nou, la celălalt capăt al firului, preacunoscutul rîs ascuţit, chicotitul acela strident, sîcîitor. Apoi, glasul care-i adusese atîtea insomnii:

— Îţi vine rîndul, domnule căpitan… O să-ţi crească aripi curînd… Aripi de îngeraş! Jocul continuă domnilor!

Telefonul se închise brusc. Dan înmărmuri: „Va să zică reţeaua nu fusese lichidată. Înseamnă că a mai rămas unul dintre şefii principali. Totul trebuie luat de la început!”…

Înciudat, deschise bufetul şi scoase sticla de coniac. Bău pe nerăsuflate un pahar: „Înseamnă că trebuie să mă duc imediat să-l anchetez pe Boni. S-a zis cu odihna mea. Nu trebuie pierdut nici un singur minut!”

Telefonul sună din nou. Ridică receptorul. Aceeaşi voce:

— Îţi vine rîndul, domnule căpitan… O să-ţi crească aripi curînd…

Dan era cît pe ce să trîntească receptorul, cînd auzi rîsul plin şi reconfortant al colaboratorului său, al locotenentului major Mircea Ulmu.

— Eu sînt, tovarăşe căpitan. Am găsit banda aceasta de magnetofon la ultimul domiciliu al amicului Boni Sommer. Ea marchează capitularea reţelei.

Dan rîse satisfăcut.

— Înseamnă că pot să dorm şi eu puţin, nu? Şi după cîteva clipe, intră fericit în apa cea fierbinte cu miros proaspăt de răşină…